

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

LISA KLEPPAS

PREȚUL IUBIRII

... APETITUL EI PENTRU SENZUALITATE
E ASEMENEA CU AL LUI
ȘI AR FACE ORICE CA EA SĂ ÎL IUBEASCĂ ...

Lisa Kleypas
Prețul iubirii

Worth any price
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii Miron

Lisa Kleypas

Prețul iubirii

Traducerea: Andreea Radu
Editura Miron

Cuprins

Prolog	6
Capitolul 1	18
Capitolul 2	21
Capitolul 3	28
Capitolul 4	46
Capitolul 5	65
Capitolul 6	86
Capitolul 7	102
Capitolul 8	117
Capitolul 9	144
Capitolul 10	167
Capitolul 11	196
Capitolul 12	225
Capitolul 13	254
Capitolul 14	262
Capitolul 15	283
Epilog	293

Prolog

Londra, 1839

Avea douăzeci și patru de ani și era prima dată când intra într-un bordel. Nick Gentry se blestemă pentru că-l treceau transpirații reci. Ardea de dorință, dar înghețase de frică. Evita de ani de zile să facă asta, dar acum nevoia îl copleșise. Voia să-și găsească împlinirea în brațele unei femei, în ciuda spaimei care-l încerca.

Se forță să meargă înainte, să urce scările casei doamnei Bradshaw, clădire construită din cărămidă roșie, stabiliment care se ocupa de nevoile tinerilor din înalta societate. Se știa că o noapte cu una dintre fetele de aici costa o avere. Erau cele mai pricepute prostituate londoneze.

Nick ar fi putut plăti cu ușurință oricât i s-ar fi cerut. Câștiga mult ca detectiv particular și, pe deasupra, strânsese destul din afacerile pe care le făcea cu clasa de jos. Era cunoscut și admirat de public, temut de hoți și detestat de polițiștii de pe strada Arcului, care considerau că le este rival și că nu are principii. Aveau dreptate, nu avea principii. Prea multe scrupule te împiedică să faci afaceri profitabile.

Dinspre ferestre se auzea muzică, iar Nick putea vedea bărbați și femei îmbrăcați frumos, socializând ca și cum ar fi fost la o serată elegantă. Erau, de fapt, prostituatele și clienții lor. Locul ăsta nu se compara cu bordelul lui de pe malul râului Fleet. Acolo, femeile ușoare furau de la clienți pe aleile întunecate unde-i și serveau.

Îndreptându-și umerii, Nick apucă ciocănelul cu cap de leu și bătu la ușă. Un majordom cu chip inexpressiv îi

deschise și-l întrebă ce dorește. Nu era evident? se întrebă Nick iritat.

— Vreau să cunosc o femeie.

— Mă tem că doamna Bradshaw nu primește clienți noi, domnule...

— Spune-i că o caută Nick Gentry, rosti el băgând mâinile în buzunare și aruncându-i omului o privire aspră.

Bărbatul făcu ochii mari, semn că recunoscuse numele. Deschise ușa și înclină politicos capul.

— Da, domnule. Dacă sunteți amabil să așteptați în holul de la intrare, o anunț imediat pe doamna de sosirea dumneavoastră.

În aer se simțea miros de parfum și de tutun. Inspirând adânc, Nick se uită în jur, la holul pavat cu marmură și mărginit de coloane înalte, albe. Singurul obiect decorativ era un tablou care înfățișa o femeie goală privindu-se într-o oglindă ovală, cu o mână așezată delicat pe coapsă. Privi fascinat pictura cu ramă aurie. Imaginea din oglindă era neclară, iar triunghiul dintre pulpe era pictat cu tușe largi. Nick se simțea de parcă înghițise plumb rece. Un servitor îmbrăcat în pantaloni negri traversă holul ducând o tavă cu pahare, iar el coborî privirea.

Ușa de la intrare era în spate. Putea să iasă oricând. Dar fusese laș prea multă vreme. Orice s-ar fi întâmplat în această seară, avea de gând să ducă lucrurile până la capăt. Strânse pumnii în buzunare și se uită la podeaua lustruită, la modelul alb cu gri al marmurei care strălucea în lumina candelabrului de deasupra.

De nicăieri veni glasul blând al unei femei:

— Ce onoare să-l primim pe faimosul domn Gentry! Bine ai venit.

Nick o privi, de la tivul din catifea albastră până la ochii

zâmbitori, de culoarea coniacului. Doamna Bradshaw era înaltă și avea un corp minunat. Pielea albă îi era decorată cu pistrui aurii, iar din părul arămiu, prins la spate, îi alunecau câteva șuvițe. Nu era o frumusețe în adevăratul sens al cuvântului. Avea chipul prea ascuțit și nasul prea mare. Dar era elegantă, aranjată impecabil și avea un aer atât de plăcut încât nu conta că nu e chiar frumoasă.

Zâmbi într-un fel care-l liniști pe Nick, deși era foarte emoționat. Așa cum avea să afle mai târziu, nu era singurul căruia i se întâmpla asta. Toți bărbații se simțeau bine în compania Gemmei Bradshaw. Știai, doar privind-o, că nu o supără cuvintele dure sau cizmele ridicate pe masă, că îi plac glumele și că nu e vreodată timidă sau disprețuitoare. Bărbații o adora și ea îi adora pe ei. Îi zâmbi conspirativ lui Nick și făcu o reverență suficient de adâncă încât să-i scoată în evidență decolteul generos.

— Spune-mi că ai venit în căutarea plăcerii și nu pentru că ai de lucru.

El aprobă scurt din cap, iar ea zâmbi din nou.

— Ce bine! Vino cu mine în salon, ca să discutăm despre ce ți-ar plăcea.

Se apropie ca să-l ia braț. Nick tresări, luptându-se cu impulsul de a-i da mâna la o parte. Doamna îi simți încordarea și coborî brațul, continuând să vorbească pe un ton prietenos, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Pe aici. Oaspeților mei le place să joace cărți și biliard sau să se relaxeze în salonul pentru fumat. Poți să vorbești cu oricâte fete vrei înainte să o alegi pe una dintre ele, și, când alegi, cea care îți place o să te ducă într-o cameră, la etaj. Vei plăti o sumă fixă pentru fiecare oră petrecută în compania ei. Eu însămi le-am învățat tot ce știu și fiecare dintre ele are un talent numai al ei. Bineînțeles, noi doi o să

aflăm dinainte ce-ți place, fiindcă unele fete sunt mai delicate decât altele.

Intrară în salon, unde câteva dintre femei îi aruncară lui Nick priviri seducătoare. Toate păreau sănătoase și bine îngrijite, cu totul diferite de prostituatele de lângă râu sau de pe strada Newgate. Flirtau, vorbeau și negociau la fel de prietenos ca doamna Bradshaw.

— Mi-ar face mare plăcere să te prezint chiar eu câtorva dintre ele, îi spuse aceasta la ureche. Îți place vreuna în mod deosebit?

Nick clătină din cap. Deși era cunoscut ca fiind vesel, arogant și sigur de sine, acum, într-o situație atât de nouă, cuvintele îl părăsiseră.

— Pot să-ți dau câteva sugestii? Fata cu părul șaten, în rochie verde, este foarte populară. O cheamă Lorraine. E fermecătoare, veselă și isteată. Cea de lângă ea, blonda, e Mercia. Mai tăcută și mai blândă. Mulți dintre clienții noștri o preferă. Iar Nettie, cea micuță de lângă oglindă, are talente ceva mai exotice.

Doamna Bradshaw făcu o pauză, văzând că Nick era, parcă, și mai încordat.

— Preferi o fată care să pară inocentă? sugeră ea cu blândețe. Pot să-ți aduc o tânără de la țară care se preface foarte bine că e virgină.

Nick nu știa ce-i place. Se uită la fiecare, pe rând, la brunete, blonde, subțiri sau voluptuoase, de toate formele, mărimile și culorile imaginabile. Deodată, varietatea îl copleși. Încercă să-și închipuie cum ar fi să se culce cu una dintre ele și picături de sudoare îi năpădiră fruntea. Se uită din nou la doamna Bradshaw. Avea ochii căprui și privirea caldă, umbrită de sprâncene cu o nuanță mai închise decât părul. Trupul ei te invita să te apropii. Buzele groase îi

păreau foarte moi. Dar pe el îl atrăgeau cel mai mult pistruii veseli, festivi.

— Tu ești singura care merită atenție, se auzi Nick rostind.

Doamna lăsa privirea în pământ, ascunzându-și gândurile, dar el simți că o luase prin surprindere. Femeia zâmbi.

— Dragă domnule Gentry, ce compliment minunat! Dar eu nu mă mai culc de mult cu clienții mei. Dă-mi voie să te prezint uneia dintre fete, și...

— Pe tine te vreau, insistă el.

Doamna Bradshaw văzu sinceritatea din ochii lui și obrajii i se îmbujorară.

— Dumnezeu, spuse ea râzând. E ceva să faci să roșească o femeie de treizeci și opt de ani. Credeam că am uitat cum se face.

Nick nu zâmbi.

— Plătesc oricât.

Doamna clătină din cap, uimită, încă zâmbind, apoi se uită concentrată la cămașa lui, ca și cum s-ar fi străduit să dea de capăt unei probleme dificile.

— Nu acționez niciodată din impuls. E o regulă a mea.

Încet, Nick o luă de mână și o atinse cu grijă, desenându-i în palmă cu o mișcare intimă, dar precaută. Deși ea avea mâinile lungi ale unei femei înalte, palmele lui erau mult mai mari, cu degete de două ori mai groase decât ale ei. Îi mângâie falangele umede.

— Orice regulă trebuie încălcată din când în când, spuse el.

Doamna ridică privirea, fascinată de ceva ce văzuse pe chipul lui încercat. Brusc, păru a lua o hotărâre.

— Vino cu mine.

Nick o urmă afară din salon, nepăsător la privirile care îi urmăreau. Îl conduse prin holul de la intrare și în sus, pe o scară în spirală care ducea la apartamentele ei. Camerele erau sofisticate, dar confortabile, cu perne multe, cu tapet franțuzesc și cu un șemineu în care ardea un foc generos. Barul din camera de primire era plin cu sticle și pahare. Doamna Bradshaw ridică un pahar de pe o tavă de argint și îl privi întrebătoare.

— Coniac?

Nick dădu imediat din cap. Ea turnă din lichidul arămiu. Cu o mișcare exersată, aprinse o lumânare și, ținând paharul de picior, îl răsuci deasupra flăcării până când coniacul atinse temperatura potrivită, apoi i-l întinse. Nicio femeie nu mai făcuse asta pentru el. Băutura era parfumată, nuctată, cu o aromă încântătoare.

Uitându-se prin încăpere, Nick văzu un perete acoperit de rafturi cu cărți. Erau volume peste tot, în fiecare colțișor. Se apropie, curios. Deși nu citea prea bine, își dădu seama că majoritatea cărților erau despre sex și anatomie.

— E o plăcere de-a mea, spuse doamna Bradshaw pe un ton prietenos. Colecționez volume despre tehnici sexuale și obiceiuri ale diferitelor culturi. Unele dintre ele sunt destul de prețioase. În ultimii zece ani am aflat foarte multe lucruri despre subiectul meu preferat.

— E mai interesant decât să colecționezi cutii decorative, spuse el, făcând-o să râdă.

— Rămâi aici. Vin imediat. Cât sunt plecată, ești binevenit să răsfoiești cărțile.

Intră în camera de alături, în care era un pat cu baldachin. Pe Nick îl cuprinse din nou teama. Dădu băutura peste cap, așază paharul jos și se apropie de rafturile cu cărți. Îi atrase atenția un volum mare, legat în piele roșie. Era

vechi și coperta scoase un sunet slab când o deschise. Paginile erau pline cu ilustrații pictate manual, desene întruchipând corpuri așezate în poziții sexuale mai neobișnuite decât orice și-ar fi putut el imagina vreodată. Simți un nod în stomac. Inima îi bătu mai tare și se simți cuprins de un val de pasiune. Închise repede cartea și o așeză înapoi pe raft. Se întoarse la bar își mai turnă un coniac, pe care îl dădu peste cap fără să-i simtă gustul.

Așa cum promisese, doamna Bradshaw se întoarse curând. Se opri în pragul ușii, îmbrăcată într-un halat subțire, tivit cu dantelă. Avea mâneci lungi, triunghiulare, cu croială medievală. Mătasea albă îi descoperea seducător sânii și lăsa să se ghicească o umbră între coapse. Doamna avea un trup minunat și știa asta. Genunchiul îndoit îi scotea în evidență linia piciorului, iar părul roșcat, acum desfăcut, îi cădea în valuri pe umeri și pe spate, făcând-o să pară mai tânără, mai delicată.

Nick se înfioră și simți cum îi vine și mai greu să respire.

— Să știi că-mi aleg cu grijă amanții, spuse ea chemându-l mai aproape cu un gest al mâinii. Un talent ca al meu nu trebuie irosit.

— De ce eu? întrebă Nick pe un ton grav.

Se apropie de ea. Doamna nu folosea parfum. Mirosea a săpun și a piele curată, o aromă mult mai seducătoare decât aceea a iasomiei sau a trandafirilor.

— Pentru felul în care m-ai atins. Ai găsit imediat cele mai sensibile locuri de pe mâna mea, în centrul palmei și în interiorul degetelor. Puțini bărbați sunt atât de pricepuți.

În loc să se simtă flatat, Nick intră în panică. Avea de la el așteptări pe care sigur nu le va putea îndeplini. Își păstră chipul impasibil, dar stomacul i se strânse dureros în timp ce ea îl trăgea în dormitorul cald, luminat de flăcările

șemineului.

— Doamnă Bradshaw, spuse el stânjenit în timp ce se apropiau de pat. Trebuie să-ți spun...

— Gemma, murmură ea.

— Gemma, repetă el, uitându-și gândurile în timp ce ea îl ajuta să-și scoată haina.

Dezlegând nodul eșarfei umede, doamna îi zâmbi.

— Tremuri ca un băietan de treisprezece ani. Oare cunoscutul domn Gentry e atât de intimidat la gândul că se va culca cu faimoasa doamnă Bradshaw? Nu mă așteptam, din partea unui bărbat atât de umblat. Cu siguranță că nu ești virgin la cei... Douăzeci și trei de ani?

— Douăzeci și patru.

Murea pe interior, știind că n-o poate amăgi, n-o poate convinge că are mai multă experiență. Înghițind în sec, spuse:

— Nu am mai făcut asta niciodată.

Sprâncenele ei arcuite se ridicară puțin.

— Nu ai fost niciodată la un bordel?

Cumva, el reuși să rostească:

— Nu am făcut niciodată dragoste cu o femeie.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbă, dar el îi simți uimirea. După o pauză lungă, îl întrebă cu tact:

— Atunci poate că ai împărțit patul cu alți bărbați?

Nick clătină din cap, uitându-se pierdut la tapet. Liniștea era întreruptă doar de bătăile inimii lui, iar curiozitatea doamnei era aproape palpabilă. Urcă scărița din lemn așezată lângă patul înalt și se întinse pe saltea, încet, se lăsă pe-o parte, relaxată ca o pisică. Îi înțelegea bine pe bărbați, așa că tăcu și așteptă, răbdătoare. Nick încercă să-și păstreze tonul egal, dar vocea îi tremură puțin.

— Când aveam paisprezece ani am fost condamnat la

zece luni pe un vapor închisoare.

Văzu din expresia ei că înțeleșese. Condițiile de pe o astfel de navă și faptul că bărbați în toată firea erau închiși alături de băieți tineri nu erau vreun secret.

— Sigur că deținuții au încercat să profite de tine, spuse ea pe un ton neutru. A reușit vreunul?

— Nu. Dar de atunci...

Nick tăcu un moment. Nu povestise nimănui despre trecutul care îl bântuia. Nu-i era ușor să-și rostească temerile.

— Nu suport să fiu atins, rosti încet. De nimeni, în niciun fel. Am vrut...

Tăcu puțin, ezitând.

— Uneori îmi doresc atât de mult să fiu cu o femeie că aproape-mi pierd mințile. Dar nu reușesc să...

Se opri, neajutorat. Nu putea să-i spună că, pentru el, sexul, durerea și vina erau legate, că simplul fapt de a face dragoste cu cineva părea la fel de imposibil ca a sări de pe o stâncă. Atingerea altcuiva, oricât de nevinovată, declanșa în el nevoia acută de a se apăra.

Dacă Gemma ar fi avut o reacție prea vehementă, dacă ar fi fost îngrozită sau înduioșată peste măsură, Nick s-ar fi speriat. Dar ea nu făcu decât să-l privească atent. Cu o mișcare grațioasă, își coborî picioarele pe podea, veni înaintea lui și începu să-i desfacă vesta.

— Probabil că ai fantezii, spuse. Imagini, gânduri care te aprind.

Nick începu să respire mai repede în timp ce-și scotea haina. Frânturi de vis i se perindară prin minte. Gânduri necuviincioase care-l încărcaseră și-i chinuiseră trupul. Da, avea fantezii. Vise cu femei legate, care gemeau sub el cu picioarele desfăcute. Dar nu putea să mărturisească astfel de

lucruri rușinoase, nu? Însă ochii căprui ai Gemmei Bradshaw îi făceau o invitație pe care n-o putu refuza.

— Îți spun despre fanteziile mele mai întâi, rosti ea. Vrei?

El dădu din cap, înfierbântat.

— Mi-ar plăcea să fiu goală, pe o scenă, în fața mai multor bărbați, spuse ea pe un ton scăzut și cald. L-aș alege pe unul dintre ei, care mi-ar plăcea mai mult, și l-aș aduce alături de mine ca să-mi facă orice îi spun eu. După aceea aș alege altul și altul, până când aș fi satisfăcută pe deplin.

Îi trase cămașa din pantaloni, iar Nick o scoase peste cap, fără s-o mai descheie. Era foarte aprins. Gemma îi privi pieptul, apoi îi atinse părul, mai întunecat decât cel de pe cap, scoțând un sunet apreciativ.

— Ești puternic. Îmi place asta.

Degetele ei îi mângâiară pielea fierbinte, iar Nick făcu, instinctiv, un pas înapoi. Încet, Gemma îi făcu semn să se apropie din nou.

— Dacă vrei să faci dragoste, scumpule, mă tem că nu poți evita atingerile. Nu te mișca, mai spuse, întinzând mâna ca să-i deschidă primul nasture de la pantaloni. Și spune-mi despre fanteziile tale.

Nick se uită la tavan, la perete, la ferestrele cu draperii din catifea, la orice altceva decât la mâinile ei atât de aproape de nasturii pantalonilor lui.

— Vreau să am eu tot controlul, spuse răgușit. Îmi imaginez cum ar fi să leg o femeie de pat. Nu poate să se miște sau să mă atingă. Nu poate să mă oprească și eu îi fac orice vreau.

— Mulți bărbați au fantezia asta, spuse Gemma atingându-l cu degetele în timp ce-i descheia ultimii nasturi de jos.

Nick uită să mai respire. Doamna se aplecă spre el, iar respirația ei îi gădilă pieptul.

— Și ce îi faci după ce o legi? murmură ea.

El se întunecă, aprins și stânjenit.

— O ating peste tot. Cu gura, cu degetele... O fac să mă roage. O fac să țipe.

Strânse din dinți când degetele ei lungi și reci îl eliberară din pantaloni.

— Doamne...

— Ei bine, spuse ea mângâindu-l, ești un tânăr foarte dotat.

Nick închise ochii, încercând să-și stăpânească senzațiile.

— Femeilor le place asta? Întrebă nesigur.

Gemma continuă să-l mângâie și răspunse:

— Nu tuturor. Unele nu pot să cuprindă un bărbat atât de mare. Dar nu e iremediabil.

Îi dădu drumul cu blândețe și se apropie de o cutie din mahon așezată pe o noptieră. Căută în ea o clipă, spunându-i fără să-l privească:

— Scoate-ți restul hainelor.

Teama și dorința dădeau o luptă în interiorul lui. Până la urmă, dorința câștigă. Își dezbracă hainele, simțindu-se vulnerabil și foarte aprins. Gemma găsi ce căuta, se întoarse și aruncă spre el un obiect. Din reflex, Nick îl prinse. Era o frânghie vișinie, catifelată. Uimit, o urmări cum își dă jos halatul și-l lasă să-i cadă la picioare. Cu un zâmbet provocator, ea se urcă pe pat, arătându-i posteriorul. Fiecare părțică a corpului ei suplu era la vedere, inclusiv părul colorat dintre picioare. Sprijinindu-se pe coate, arată cu capul spre frânghia de catifea din mâna lui.

— Cred că știi ce ai de făcut mai departe, îi spuse.

Nick era uimit de lejeritatea cu care se lăsa ea pe mâna unui străin.

— Ai încredere să-ți fac asta?

Gemma rosti foarte încet:

— E nevoie să avem încredere unul în celălalt ca să facem asta, nu-i așa?

Nick se așeză lângă ea pe pat, tremurând, și îi legă încheieturile, apoi le prinse de tăblia patului. Trupul ei era la mila lui. Se aplecă și o sărută pe gură.

— Cum să fac să-ți placă? șopti el.

— Hai să facem cum îți place ție de data asta, spuse ea atingându-i buza de jos cu limba. Ne ocupăm mai târziu de nevoile mele.

Nick îi exploră încet trupul, iar teama se transformă în căldură. Pe măsură ce găsea locuri care-o făceau să geamă, la baza gâtului, pe încheieturi, sub sâni, era din ce în ce mai aprins. O atinse, o gustă, o mușcă, se îmbătă cu pielea și parfumul ei. Până la urmă, când simți că nu mai rezistă, se aplecă între coapsele Gemmei și pătrunse în locul cald și umed pe care-l dorea atât. Spre rușinea lui, termină după numai o mișcare, înainte să o mulțumească și pe ea. Tremură de plăcere, își ascunse fața în părul ei roșu și gemu gutural.

Răsuflând cu greutate, se grăbi să-i dezlege încheieturile. După ce o eliberă, se răsuci pe o parte, cu spatele la ea, și se uită în gol, spre umbrele de pe perete. Era amețit. Nu știa nici el de ce, dar simți că-l ustură colțurile ochilor, așa că îi închise, încercând să se apere de amenințarea lacrimilor.

Gemma se mișcă în spatele lui și îi puse mâna pe șoldul gol. Nick tresări, dar nu se feri. Ea îi sărută baza coloanei, iar el simți sărutul până în vârful degetelor.

— Ai talent, îi șopti. Ar fi păcat să nu înveți mai multe. O

să-ți propun ceva ce nu propun multora, Nick. Vino să mă vizitezi din când în când, și eu o să te învăț tot ce știu. Am multe de împărtășit. Nu e nevoie să plătești, ci doar să-mi aduci câte un cadou din când în când.

El rămase în continuare nemișcat, așa că ea îi mușcă ușor încheietura dintre umăr și gât.

— După ce termin cu tine, nicio femeie din lume nu-ți va putea rezista. Ce zici de asta?

Nick se întoarse, o prinse sub el și îi privi chipul zâmbitor.

— Sunt pregătit pentru prima lecție, spuse, sărutând-o.

Capitolul 1

Trei ani mai târziu

Așa cum obișnuia, Nick intră în apartamentele Gemmei fără să bată la ușă. Era duminică după-amiaza, ora la care se întâlneau aproape în fiecare săptămână. De acum, mirosul familiar al locului, de piele, băutură și flori proaspete, era suficient ca să-i trezească dorința. În acea zi era mai înfierbântat decât altă dată, pentru că munca îl ținuse departe de Gemma timp de paisprezece zile.

Încă din prima noapte îi urmăse regulile fără să pună întrebări. Nu avea de ales, dacă voia să o vadă în continuare. Se împrieteniseră întrucâtva, dar întâlnirile lor erau mereu carnale. Gemma nu se arătase interesată de sentimentele lui. Era o femeie cu suflet bun, însă în puținele ocazii când Nick încercase să vorbească despre lucruri mai profunde, ea îl întrerupsese cu blândețe. Foarte bine, se gândise el. Nu voia să-i povestească despre urâtenia trecutului sau despre emoțiile încâlcite pe care le simțea.

Așa că se întâlneau în pat o dată pe săptămână, dar secretele rămăneau secrete. Profesoara și elevul ei dedicat. În dormitorul cu tapet auriu al Gemmei, Nick învățase mai multe despre dragoste decât credea că se poate. Aflase cum să-și folosească degetele, limba, dinții și buzele cu delicatețe, dar și cu forță. Mai mult decât orice, învățase despre disciplină, despre cum răbdarea și creativitatea o puteau face chiar și pe experimentata doamnă Bradshaw să țipe până când răgușea. Știa cum să aducă o femeie pe culmile extazului și să o țină acolo ore întregi, cum să îi facă plăcere numai sărutându-i sfârcurile sau atingând-o cu buricele degetelor.

La ultima lor întâlnire, Gemma îl provocase să o satisfacă doar vorbindu-i. El îi șoptise la ureche minute întregi, despre lucruri din ce în ce mai nerușinate, până când ea se îmbujorase din cap până în picioare și tremurase lângă el.

Cu gândul la trupul ei voluptuos, Nick simți un val de căldură și nerăbdare. Intră în camera în care ea-și primea oaspeții, dar se opri brusc când dădu cu ochii de un tânăr așezat pe un fotoliu de catifea, îmbrăcat numai într-un halat de culoarea vinului roșu. Era, gândi el uimit, același veșmânt pe care-l purta și el când o vizita pe Gemma.

Ea nu-i jurase credință și sigur că el nu era unicul ei amant. Cu toate astea, îl uimi să vadă acolo un alt bărbat și să simtă parfumul inconfundabil al sexului.

Văzându-l, străinul se îmbujoră și își îndreptă spatele. Era un tânăr bine făcut, cu pielea albă și destul de inocent ca să se simtă stânjenit. Gemma ieși din dormitor, îmbrăcată într-un neglijeu verde, transparent, care abia îi acoperea sfârcurile trandafirii. Zâmbi când îl văzu pe Nick, deloc deranjată de sosirea lui neanunțată.

— Bună ziua, dragul meu, murmură, prietenoasă ca de obicei.

Nu dorea ca ei doi să se întâlnească așa, dar nici n-o supăra vizita lui Nick. Întorcându-se către bărbatul blond, spuse cu blândețe:

— Așteaptă-mă în dormitor.

Acesta o privi cu adorație, apoi făcu după cum i se spusese. Nick îl privi dispărând în camera de alături și își aminti de el însuși în urmă cu trei ani, nerafinat, aprins și amețit de arta senzuală a Gemmei. Ea îi mângâie părul negru cu o mișcare delicată.

— Nu mă așteptam să te întorci atât de repede din investigație, spuse fără urmă de supărare. După cum vezi, sunt cu noul meu protejat.

— Cel care mă înlocuiește, spuse Nick.

Nu era chiar o întrebare, și îl cuprinsese un sentiment neplăcut.

— Da, spuse Gemma încet. Nu mai ai nevoie de mine. Acum, că știi tot ce-aș putea să te învăț, prietenia noastră se va destrăma. Prefer să îi punem punct cât timp încă ne face plăcere amândurora.

Lui îi veni neașteptat de greu să vorbească.

— Încă te mai vreau, spuse.

— Numai pentru că îți sunt cunoscută, familiară.

Zâmbind cu afecțiune, se întinse spre el și-l sărută pe obraz.

— Nu fi laș, dragule. E timpul să cauți pe altcineva.

— Nimeni nu se compară cu tine, spuse el nemulțumit.

Ea râse tandru și-l mai sărută o dată.

— Dovadă că mai ai multe de învățat, spuse, zâmbind șiret. Du-te și găsește o femeie care merită. Culcă-te cu ea, fă-o să se îndrăgostească de tine. Fiecare om ar trebui să

iubească măcar o dată în viață.

Nick îi aruncă o privire supărată.

— Țsta e ultimul lucru de care am nevoie, o informă, făcând-o să râdă.

Gemma se retrase câțiva pași, apoi își desfăcu părul cu o mișcare lejeră.

— Nu vreau să ne spunem adio, rosti ea lăsând agrafele pe o măsuță de lângă fotoliu. Prefer la revedere. Acum te rog să mă scuzi, dar mă așteaptă elevul meu. Bea un pahar înainte să pleci, dacă îți face plăcere.

Nedumerit, Nick rămase pe loc, în timp ce Gemma dispăru în dormitor, închizând ușa în urma ei.

— Iisuse, mormăi el.

Apoi răs, nevenindu-i să creadă că fusese dat la o parte cu atâta ușurință după toate lucrurile pe care le făcuseră împreună. Dar nu era furios. Gemma fusese prea generoasă cu el, prea bună ca să simtă altceva decât recunoștință față de ea.

Du-te și găsește altă femeie, gândi el uimit. Părea imposibil. Erau femei peste tot, elegante sau simple, voluptuoase sau subțiri, cu pielea albă sau întunecată, înalte, scunde... Iar el putea găsi ceva frumos la oricare dintre ele. Dar Gemma fusese singura cu care avea curaj să se culce. Nu-și putea imagina cum ar fi putut să fie cu altcineva.

Cum să convingă o femeie să-l iubească? Zâmbi amar, gândindu-se, pentru prima dată, că Gemma nu știa despre ce vorbește. Nicio femeie nu l-ar fi putut iubi pe el. Și, dacă vreodată s-ar fi întâmplat așa ceva, atunci aceea ar fi fost cea mai mare prostie din viața ei.

Capitolul 2

Era aici. Nick ar fi putut să jure. Se uită printre invitații care se plimbau în grădina de la Stony Cross Park. Băgă mâna în buzunarul hainei și atinse cutiuța cu portretul lui Charlotte Howard. Încet, mângâie cu degetul mare marginea emailată, continuând să se uite prin mulțime.

O căuta de două luni. Ajunsese în Hampshire, un loc cu dealuri înverzite, păduri bătrâne și văi abrupte. Partea de apus a țării prospera, cu cele douăzeci de centre pentru comerț abundând de lână, lemn, brânzeturi, miere și șuncă. Stony Cross Park era cea mai vestită dintre proprietățile locului. Conacul construit alături de un lac de pe valea fertilă a râului Itchen era o ascunzătoare bună, se gândi Nick. Dacă avea dreptate, Charlotte se angajase ca doamnă de companie în casa lordului Westcliff, pentru mama acestuia.

Știa tot ce se putea ști despre ea. Voia să înțeleagă cum gândește și să afle cum o văd ceilalți. Poveștile pe care le auzise erau atât de contradictorii încât se întreba dacă rudele și prietenii ei cunoșteau aceeași persoană.

Părinții o considerau o fiică ascultătoare, dornică să fie pe plac și care se temea de judecata aspră a celorlalți.

Disparația ei îi uimise. Credeau că fata se resemnase și avea să se mărite cu lordul Radnor. Charlotte știa din copilărie că bunăstarea familiei depindea de asta. Părinții ei făcuseră un pact cu diavolul și o vânduseră pentru beneficiile pe care le oferea lordul. Se bucurau deja de ajutorul lui de peste zece ani. Dar cu puțin timp înainte ca el să-și ia răsplata, Charlotte fugise. Familia Howard îi spusese clar lui Nick că fata trebuia găsită și adusă fără întârziere lordului Radnor. Nu înțelegeau de ce fugise, pentru că lor li se părea că ar fi putut fi foarte mulțumită ca lady Radnor.

Însă Charlotte nu era de acord. Prietenele ei de la *Maidstone*, școala cu internat la care învățase, majoritatea

măritate de acum, îi povestiseră lui Nick despre o fată din ce în ce mai nemulțumită de felul în care Radnor îi controla fiecare mișcare. Personalul școlii, dorind să aibă parte de donațiile generoase ale lordului, se bucurase să facă după cum dorea acesta. Charlotte învăța alte lucruri decât prietenele ei. Radnor îi alesese materiile și ceruse ca ea să meargă la culcare cu o oră înaintea celorlalți elevi. Ba chiar stabilise cât are voie să mănânce, când, în urma uneia dintre vizitele fetei, lui i se păruse că s-a îngrășat și că trebuia să mai piardă în greutate.

Deși Nick înțelegea nevoia ei de a scăpa, nu simțea milă. Lui nu îi era milă de nimeni. Acceptase demult nedreptățile vieții, întorsăturile crude pe care nu le puteai evita la nesfârșit. Suferința unei școlărițe nu se compara cu lucrurile prin care trecuse el. Nu avea nicio remușcare s-o aducă pe Charlotte lordului Radnor, să-și ia restul de bani și să uite cu totul de mireașa ghinionistă.

Privi nerăbdător prin mulțime. Nici urmă de fată. În casă erau cel puțin trei duzini de familii, toate invitate la o petrecere care ținea o lună. Evenimentul anual era găzduit de lordul Westcliff. Ziua se vâna, se trăgea cu arcul și se practicau sporturi de câmp. Seara, oaspeții mergeau la spectacole muzicale și la baluri.

Deși era aproape imposibil să faci rost de o invitație la Stony Cross Park, Nick reușise cu ajutorul cumnatului său, sir Ross Cannon. Se decisese să pozeze într-un aristocrat plictisit, care dorea să se revigoreze petrecând câteva săptămâni la țară. La rugămintea lui sir Ross, lordul Westcliff îl invitase și pe el, fără să știe că Nick e detectiv și că o caută pe mireașa fugită de acasă.

Bijuteriile doamnelor străluceau sub mulțimea de lumini atârinate de crengile stejarilor. Un zâmbet trist înflori

În colțul gurii lui Nick la gândul că porumbeșele ar fi putut fi văduvite foarte ușor de podoabele lor. Nu cu multă vreme în urmă el însuși ar fi făcut asta. Era mai priceput la hoții decât la treburi polițienești. Dar acum era detectiv, și trebuia să se poarte onorabil.

— Lord Sydney.

Vocea unui bărbat îi întrerupse gândurile, iar Nick se întoarse spre Marcus, lord de Westcliff. Conte era o prezență formidabilă. Deși nu foarte înalt, avea umerii lași și semăna cu un taur puternic. Trăsăturile îi erau îndrăznețe și bine conturate, cu ochi negri și vicleni înfundați într-un chip cu ten întunecat.

Nu arăta deloc ca alți membri ai înaltei societăți. Dacă nu ar fi fost îmbrăcat în haine elegante de seară, ai fi crezut că e unul dintre muncitorii din port sau un călător. Avea, în orice caz, sânge albastru. Moștenise unul dintre cele mai vechi titluri din țară, câștigat de strămoșii lui în anii 1300. Ironic, se zvonea că Westcliff n-ar fi un susținător al monarhiei și nici al moștenirii titlurilor, fiindcă era de părere că niciun om nu ar trebui să fie ferit de prețul și îngrijorările vieții de rând.

Lordul continuă, cu vocea lui gravă:

— Bine ai venit la Stony Cross, Sydney.

Nick făcu o reverență scurtă.

— Mulțumesc, sire.

Contele îl privi sceptic.

— Sponsorul dumitale, sir Ross, mi-a scris că suferi de plictiseală.

Din tonul lui era clar că avea foarte puțină înțelegere pentru bogătașii plictisiți. La fel simțea și Nick. Pufni în gând, supărat că era nevoit să se prefacă așa.

— Da, spuse, zâmbind obosit. E o suferință chinuitoare.

Sunt tare melancolic. Mi s-a spus că mi-ar face bine schimbarea decorului.

Contele scoase un sunet dezaprobator.

— Pot să-ți recomand un tratament excelent pentru plictiseală. Pur și simplu apucă-te de ceva folositor.

— Îmi sugerați să muncesc? spuse Nick străduindu-se să pară dezgustat. Poate că așa ceva i-ar fi de folos altuia. Plictiseala mea necesită odihnă și distracție.

Ochii negri ai lui Westcliff străluciră cu dispreț.

— O să încercăm să-ți oferim suficient din amândouă.

— Abia aștept, murmură Nick, atent la accentul său.

Deși se născuse fiu de viconte, prea mulții ani petrecuți în pătura de jos a societății londoneze îi împrumutaseră vocii sale o cadență specifică acesteia și darul de-a înmuia consoanele.

— Westcliff, ce mi-ar plăcea mai mult acum ar fi să beau ceva și să găesc o femeie delicioasă.

— Am un Longueville Armagnac excepțional, rosti în barbă lordul, clar nerăbdător să scape de Nick.

— Mi-ar face mare plăcere un pahar.

— Bine. Trimit pe cineva să-ți aducă.

Se răsuci și începu să se îndepărteze.

— Și o femeie? insistă Nick, abținându-se să râdă când lordul se crispă.

— De asta, Sydney, va trebui să te ocupi tu însuși.

Contele ieși de pe terasă, iar Nick rânji șiret. Până acum jucase foarte bine rolul de tânăr răzgâiat. Reușise să-l enerveze pe conte peste măsură. De fapt, îl plăcea pe Westcliff, fiindcă recunoștea în atitudinea acestuia același cinism hotărât pe care-l simțea el însuși.

Ieși de pe terasă și începu să se plimbe prin grădina, care fusese creată ca un spațiu deschis, dar avea multe

cotloane intime. În aer se simțea miros de clopoțel și de mirt. La apropierea lui, păsările cântătoare dintr-o colivie ciripiră disperat. Era tentat să deschidă porțița și să le elibereze, dar nu ar fi fost de niciun folos, fiindcă păsările aveau aripile scurtate. Oprindu-se la malul râului, se uită spre apă și mai departe, la sălciile, fagii și stejarii printre ramurile cărora străluceau razele lunii.

Se făcuse târziu. Poate Charlotte era în casă. Plimbându-se la întâmplare, Nick ajunsese aproape de una dintre aripile conacului construit din piatră de culoarea mierii și străjuit în cele patru colțuri de turnuri înalte cât șase etaje, în fața clădirii era o curte foarte mare, iar pe marginea ei erau un grajd, o spălătorie și casele joase ale servitorilor. Fațada grajdului era asemenea intrării în capela din cealaltă parte a curții. Nick se miră de frumusețea clădirii, diferită de orice văzuse înainte. Intră printr-o arcadă într-o curte acoperită, unde stăteau atârinate mai multe harnașamente. În aer pluteau mirosuri plăcute – fân, cal, piele și lac. În spate, caii se adăpau dintr-o fântână de marmură. Nick călcă neauzit pe dalele de piatră, cu pasul ușor al polițiștilor de pe strada Arcului, dar caii sforăiră și loviră din copite oricum. Erau cel puțin douăzeci de armăsari în grajd. Pentru că nu mai era nimeni altcineva, Nick ieși pe poarta de vest.

Ajunse în fața unui perete înalt, de piatră. Cu siguranță fusese construit ca vizitatorii să nu cadă de pe creasta abruptă în râul care curgea dedesubt. Nick se opri uimit. Pe zid era o siluetă subțire. O femeie, atât de neclintită încât la început îi păruse a fi statuie. Dar un vânticel îi mișcase poalele rochiei și îi desfăcuse o şuviță din părul blond. Privind-o fascinat, detectivul se apropie.

Numai un prost s-ar fi cățărat pe un zid denivelat, riscând să cadă și să moară. Femeia nu părea a ști ce-o

așteaptă. Din felul în care-și ținea capul, Nick își dădu seama că ea se uita drept înainte, spre orizontul întunecat. Ce Dumnezeu făcea acolo? Cu doi ani înainte, văzuse pe cineva stând așa chiar înainte să sară de pe un pod peste Tamisa.

Îi căzură ochii pe tivul rochiei ei, prins sub călcâi, și asta-l făcu să acționeze. Din câteva mișcări sigure, se urcă fără zgomot pe zid.

Femeia îl văzu apropiindu-se, se întoarse spre el și ochii îi străluciră chiar înainte să-și piardă echilibrul. Nick o prinse și o trase la piept, apucând-o cu brațul de mijloc. Gestul îi dădu un sentiment ciudat de satisfacție, ca și cum o piesă de puzzle și-ar fi găsit locul. Ea țipă, prinzându-se de el. Șuvița blondă îi atinse chipul, iar mirosul pielii ei, proaspăt și sărat, îi invadă nările. Imediat simți cum îi lasă gura apă, și asta îl uimi, fiindcă nu mai avusese niciodată o reacție atât de viscerală la simpla prezență a unei femei. Voia să sară jos cu ea în brațe și s-o ducă departe, ca unul dintre lupii pădurilor medievale, ca s-o poată devora în pace. Ea se crispase în brațele lui și respira cu greu.

— Dă-mi drumul, spuse, încercând să se elibereze. De ce-ai făcut una ca asta?

— Era să cazi.

— Ba nu! Stăteam foarte bine până să vii tu în fugă și să mă dărâmi...

— Ai tivul rochiei prins în toc.

Mișcându-se încet, ea ridică piciorul și văzu că n-o mințise.

— Așa este, spuse scurt.

Pentru că salvase oameni dintr-o mulțime de situații, Nick era obișnuit să primească măcar niște mulțumiri de complezență.

— Nu spui mulțumesc?

— Am reflexe foarte bune. Aș fi putut să scap.

Nick râse, nevenindu-i să creadă, iritat și fascinat de încăpățânarea ei.

— Dacă nu eram eu, ți-ai fi frânt gâtul.

— Vă asigur, domnule, că nu era deloc nevoie să mă salvați. Oricum, fiindcă e clar că aveți de gând să o țineți una și bună, mulțumesc. Acum vă rog să-mi dați drumul.

Tonul fusese lipsit de recunoștință. Nick rânji. Îi plăcea curajul ei, chiar dacă îi simțea inima bătând tare sub încheietura brațului cu care-o prinsese. Încet, o eliberă și o ajută să se întoarcă. Ea se dezechilibra puțin și îl apucă de mânecă, speriată.

— Te-am prins, spuse el calm.

Fata îl privi și încremeniră amândoi uitându-se unul la celălalt. Nick uită de zidul de sub picioare. Stăteau nemișcați, plutind în lumina albastră a lunii, care făcea ca totul să pară ireal. Ca trăsnet, o recunoscă. Se uita la trăsăturile care îi deveniseră mai familiare decât ale sale. Charlotte.

— Te-am prins, repetă zâmbind din colțul gurii.

Capitolul 3

— Stai jos, îi spuse străinul lui Lottie, apucând-o de umăr cu mâna lui mare și forțând-o să se aplece.

Ea făcu ce i se spunea și se așeză pe marginea zidului, cu picioarele atârând. Bărbatul sări cu ușurință pe pământ, apoi ridică brațele ca s-o prindă. Lottie ezită și inima i se strânse. Intuiția îi spunea să nu sară, fiindcă bărbatul din fața ei arăta ca un animal de pradă la pândă.

— Vino, murmură el, cu ochii albaștri strălucind în lumina lunii.

Lottie se aplecă înainte cu grijă, întinzând mâinile. Îl

apucă de umeri și alunecă jos, iar el o prinse de talie, susținând-o cu o ușurință care îi trăda forța. Mâinile lui întârziară pe mijlocul ei, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

Alături de el, pe pământ, Lottie se miră că omul era atât de mare. Neobișnuit de înalt, cu umerii lați și mâini mari. Deși bine îmbrăcat, într-o haină cu revere largi, după ultima modă, și cu pantaloni bine croiți, avea părul tuns prea scurt și nu purta barbă sau mustață, lucru neobișnuit pentru aristocrații de la Stony Cross Park. Domnii eleganți aveau părul mai lung, cu favoriți și mustață. Bărbatul ăsta nu avea nici măcar puțină barbă care să-i îndulcească trăsăturile aspre. Arătă cu capul spre zid.

— De ce erai acolo, sus?

O clipă, Lottie nu-și găsi cuvintele, privindu-i chipul frumos. Natura fusese darnică. Avea trăsături princiare și ochii de un albastru intens, ca noaptea. Cinismul din ei contrasta puternic cu umorul trădat de zâmbetul buzelor generoase. Părea a avea cam treizeci de ani, vârsta la care bărbații se maturizau. Cu siguranță că femeile de toate vârstele erau atrase de el. Revenindu-și în simțiri, reuși să-i răspundă:

— Îmi place priveliștea.

— Ai putea-o vedea și de la o fereastră.

Ea zâmbi timid.

— E mult mai plăcut dacă riști puțin.

El zâmbi brusc, ca și cum ar fi înțeles exact ce voia să-i spună ea. Zâmbetul o ameți și o făcu să-și țină respirația. Nu putea să-și ia ochii de la el. În aer plutea ceva important, nerostit. Se simțea ca și cum ei doi s-ar fi cunoscut de undeva, dar nu mai știau de unde.

— Cine sunteți, domnule? Întrebă ea. Nu v-am mai văzut pe aici.

— Poate că sunt îngerul tău păzitor.

— Nu păreți tocmai angelic, răspunse ea neîncrezătoare, făcându-l să râdă.

Se înclină și i se prezentă:

— Lord Syndey, în slujba dumneavoastră.

Lottie făcu o reverență.

— Domnișoara Miller. Sunt doamna de companie a contesei moștenitoare, rosti, privindu-l curioasă. Lista invitaților lordului Westcliff e destul de restrânsă. Cum ați reușit să faceți rost de invitație?

— Conteale a fost amabil și mi-a oferit ospitalitatea sa la recomandarea unui prieten comun.

— Ați venit la vânătoare? întrebă ea. De asta sunteți aici?

— Da, spuse el pe un ton ironic, lăsând-o nelămurită. Vânez.

Din direcția petrecerii se auzi muzică și amândoi se uitară spre grădină.

— Am venit să văd caii, spuse Sydney. Iartă-mă că te-am inoportunit. Te întorci la petrecere?

Doamne, n-ar fi trebuit ca vreun bărbat să fie atât de șarmant! Lottie zâmbi.

— Nu în seara asta, sire.

— Dă-mi voie să te conduc înapoi în casă, atunci.

Lottie nu se opuse, iar lordul porni alături de ea.

Bărbați ca el veneau adesea la Stony Cross Park. Te împiedicai la tot pasul de masculi feroce în căutare de sporturi dure. În ultimii doi ani, mulți dintre ei îi făcuseră propuneri lui Lottie. Dar acesta era diferit. Nu era la fel de nepăsător și de lipsit de scop ca alți aristocrați care veneau aici. Avea ceva necruțător, ceva ascuns aproape de suprafață. Nu se simțea tocmai în siguranță alături de el. Și cu toate

astea voia să-l cheme mai aproape și să-l facă să zâmbească din nou.

— Nu pare să-ți fie deloc teamă de înălțime, domnișoară Miller, rosti el.

— Nu mi-e teamă de nimic, răspunse ea sigură de sine.

— Toată lumea se teme de câte ceva.

— Chiar? spuse ea provocându-l. Ce l-ar putea speria pe un bărbat ca dumneavoastră?

Spre surprinderea ei, el îi răspunse pe un ton serios.

— Nu-mi plac spațiile închise.

Vocea lui gravă îi făcu inima să bată mai tare. Avea un glas adânc, răgușit, ca și cum abia s-ar fi trezit din somn, iar ea îl simțea din creștet până pe șira spinării, alunecând ca mierea fierbinte.

— Nici mie, recunosc Charlotte.

Se opriră în fața ușii care dădea în turnul dinspre sud, unde locuiau mulți dintre servitorii de rang mai înalt, inclusiv ea. Lumina de la ferestre strălucea pe aleea pavată cu pietriș. Lottie își dădu seama că părul lui nu era negru, ci șaten. Avea o nuanță închisă, frumoasă, cu tonuri de la scoarță de arțar la roșcat închis. Voia să-i atingă părul, să-l simtă printre degete. Intensitatea emoției o tulbură. Făcând un pas în spate, îi zâmbi cu regret și spuse:

— La revedere, sire. Și mulțumesc pentru că ați fost o companie atât de plăcută.

— Așteaptă, spuse el repede. O să te revăd, domnișoară Miller?

— Nu, sire. Mă tem că tot timpul meu îi este dedicat contesei.

Nu era convins și asta i se citea pe chip.

— Domnișoară Miller...

— La revedere, spuse ea din nou, pe un ton cald. Vă

doresc ședere plăcută, sire.

Plecă repede, simțindu-i privirea ațintită asupra ei. Când ajunsese în cameră, încuie ușa și oftă. De când venise la Stony Cross Park, mulți dintre oaspeți îi făcuseră avansuri. Până acum nu se simțise atrasă de niciunul dintre ei, oricât de chipeș sau de bogat ar fi fost. După experiența cu Radnor, nu mai voia să aibă de-a face cu bărbați.

Dacă lordul ar fi fost blând, nu calculat, dacă ar fi fost cald și nu dominator, Lottie ar fi putut să accepte mai ușor căsătoria. Dar intențiile lui fuseseră clare de la început. Voia să controleze tot ce ținea de viața ei. Plănuia să-i distrugă personalitatea și să o transforme după bunul lui plac. Măritișul cu el ar fi fost, literalmente, mai rău decât moartea.

Părinții ei refuzaseră să vadă realitatea, fiindcă aveau nevoie disperată de banii lui. Iar lui Lottie îi păruse foarte rău că trebuia să-i părăsească, pentru că știa ce însemna asta pentru ei. Se simțea des vinovată știind că s-ar fi putut sacrifica. Dar instinctul de conservare fusese mai puternic. Până la urmă nu putuse să nu fugă, iar providența o adusese în Hampshire.

Așa cum se așteptase, însă, libertatea avea un preț. Se trezea adesea speriată, din coșmaruri în care era târâtă înapoi la Radnor. Nu putea să uite niciun moment că pe urmele ei erau hăitașii lui. Nu era în siguranță nicăieri. Deși îi plăcea viața la Stony Cross Park, era ca într-o colivie, cu aripile tăiate, să nu poată zbura. Nu avea unde să se ducă, nu avea ce să facă. Era clar că într-o bună zi va fi găsită. Iar asta însemna să nu aibă încredere în nimeni. Nici măcar într-un tânăr chipeș, cu niște ochi foarte albaștri.

*

În loc să se întoarcă la petrecere, Nick merse în camera sa. Bagajul îi fusese deja despachetat de servitori. Hainele erau ordonate frumos în cufărul de mahon și în șifonierul care mirosea a cuișoare.

Nerăbdător, își dezbracă haina, vesta și eșarfa din mătase gri. Scoase cămașa și o mototoli, folosind-o ca să-și șteargă sudoarea de pe față, de pe gât și de pe piept. După ce o aruncă pe podea, se trânti pe patul ascuns într-un alcov din partea opusă ușii. Își scoase pantofii și ciorapii, apoi se întinse, îmbrăcat numai în pantaloni. Se uită la tavanul acoperit cu lambriuri de lemn. Înțelegea în sfârșit obsesia lui Radnor.

Charlotte Howard era cea mai fermecătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. Radia o remarcabilă voință, o forță care te făcea să crezi că se mișcă deși ea stătea pe loc. Trupul, chipul ei, fiecare părticică a corpului, era un amestec perfect echilibrat de forță și delicatețe. Voia să se scufunde în căldura ei, să o posede până când își găsea liniștea, să-și ascundă fața în curbura sânilor ei. Și-o imaginea senină, zâmbind, cu pielea înfierbântată de mângâierile lui. Nici nu era de mirare că Radnor o voia. Cu toate astea, din dorința de-a o poseda cu totul, contele era în stare să-i distrugă spiritul care o făcea atât de atrăgătoare.

Știa că poate să o răpească și să o ducă la Londra înainte ca familia Westcliff să-și dea seama de ce se întâmplă. Ar fi trebuit s-o facă dimineața, când nimeni nu se aștepta la așa ceva. Tulburat, își împreună degetele la ceafă. Charlotte îi spusese că nu se teme de nimic. Nu o crezuse, dar îi admira curajul. Se temea și ea. Știa ce i s-ar fi întâmplat când ajungea înapoi la Radnor. Oricum, asta nu era treaba lui. Singura lui responsabilitate era să facă treaba pentru care era plătit. Pe de altă parte...

Nu avea de ce să se grăbească. Putea să stea la Stony Cross Park câteva zile. Nu era așteptat pe strada Arcului decât peste două săptămâni, iar pădurile din Hampshire erau mai bune decât mizeria și mirosurile Londrei. Dacă stătea o zi sau două ar fi aflat mai multe despre ea. Trebuia să știe dacă e așa cum părea a fi.

Răsucindu-se pe o parte, Nick se gândi. Nu își încălcase niciodată regulile până atunci, iar una dintre ele era să nu se apropie prea mult de cel pe care-l urmărea. Oricum, nu era dornic să respecte regulile, chiar dacă erau ale lui. Gândul la Charlotte îl tulbura și îl incita. Gemma încheiase relația dintre ei cu șase luni înainte, și de atunci Nick nu fusese cu altă femeie. Nu pentru că nu dorea asta. Dimpotrivă, focul interior îl consuma. Și nici din lipsă de femei care să-l dorească, pentru că erau destule. Însă nu-l interesa nimic din ceea ce-i puteau ele oferi. Voia o femeie cu care să simtă intens pasiunea. O astfel de femeie era deosebit de experimentată în pat, sau, dimpotrivă, lipsită cu totul de experiență.

Întinzând o mână, căută printre hainele pe care le dezbrăcase și găsi miniatura cu chipul ei. Aproape din reflex, apăsă butonul și deschise caseta. Așezându-se pe spate, privi chipul frumos al lui Charlotte.

Tu ești aceea? se gândi mângâind imaginea cu vârful degetului. Îl cuprinse dorința. Genele îi coborâră și continuă să privească imaginea pictată, lăsându-și mâna să alunece spre pantaloni.

*

Așa cum obișnuia în fiecare zi, Lottie făcu o plimbare pe moșia Stony Cross, dis de dimineață. Traversă dealuri

abrupte, acoperite de pădure, trecu de lacuri, iazuri și luminișuri pline de viață. Cei mai mulți dintre oaspeți, la fel ca și lady Westcliff, dormeau până târziu și luau micul dejun la ora zece. Lottie nu reușea să urmeze un astfel de program. Ea avea nevoie să se miște, să scape de energia nervoasă din trup. În zilele când era prea frig sau ploua, o exaspera pe lady Westcliff, agitându-se.

Avea, pentru plimbare, trei sau patru trasee diferite, fiecare lung de câte o oră. În dimineața aceea o apucă pe drumul care ducea de-a lungul străzii Hill, trecea printr-o pădure de stejar și pe lângă un izvor botezat fântâna dorințelor. Era o dimineață rece și umedă, ca la început de mai, iar Lottie inspiră adânc mirosul de pământ reavăn, îmbrăcată într-o rochie lungă și încălțată cu cizme până la jumătatea pulpei, fata se îndepărtă cu pas vioi de conacul Westcliff. Urmă o cărare nisipoasă care ducea în pădure. Broaște de copac i se feriră din cale. Vântul se juca printre frunze, deasupra ei, și aducea cu el cântece de păsări. Un uliu zbură prin apropiere, în căutare de pradă.

Deodată, Lottie văzu o siluetă masivă înaintea, pe drum. Era un bărbat care se plimba prin pădure, ascuns de ceața dimineții. Poate un braconier. Deși se oprise la distanță de el, omul avea auzul foarte fin și întoarse imediat capul când ea călcă pe o rămurică. Fata rămase pe loc, iar omul se apropie. Îi recunoscă imediat mișcările grațioase, ca de felină. Era îmbrăcat lejer, într-o cămașă cu vestă pe deasupra, o pereche de pantaloni ponosiți și încălțat cu cizme. Lordul Sydney, cu aerul unui bandit fermecător. Se miră să-l vadă acolo când toți ceilalți oaspeți de la conac erau încă în paturile lor. Se miră și mai tare de reacția pe care o avu la apropierea lui. O cuprinsese un fel de bucurie exaltată, așa cum rar simțea.

— Bună dimineața, spuse lordul zâmbind.

Avea părul în dezordine și eșarfa-i era legată neatent.

— Nu mă așteptam să vă gălesc afară la ora asta.

— Nu dorm niciodată după răsărit.

Lottie arătă cu capul spre poteca spre care se îndrepta el.

— Voiati să mergeți încolo? Nu vă sfătuiesc.

— De ce nu?

— Cărarea asta duce la mlaștină și la niște lacuri adânci. Dacă faceți un singur pas greșit v-ați putea îneca în noroi. Asta dacă nu vă ciupește vreun păianjen sau nu vă mușcă vreun șarpe, spuse ea clătînând din cap cu regret. Am pierdut câțiva oaspeți foarte simpatici în felul ăsta.

El zâmbi lent.

— Presupun că nu vrei să-mi spui pe ce altă cale s-o apuc?

— Dacă mergeți în cealaltă direcție, o să ajungeți la o cărare care dă într-un drum scufundat. Mergeți până la grădina din vale, intrați prin deschizătura din gardul viu și o să ajungeți la altă potecuță, ce duce spre vârful dealului. De acolo se văd lacurile, satele și pădurile. E un peisaj care-ți taie răsuflarea.

— Tu într-acolo mergi?

Ea clătină din cap și răspunse cu îndrăzneală:

— Eu merg în direcția opusă.

— Și pe mine cine o să mă mai salveze din mlaștină?

Ea râse.

— Nu puteți merge cu mine, sire. Nu se cade și nu e înțelept.

Dacă ar fi fost văzuți împreună, lumea ar fi vorbit. Și cu siguranță că lady Westcliff nu ar fi fost plăcut impresionată, fiindcă o avertizase că nu are voie să se împrietenească, așa

cum se spunea politicoș, cu niciun bărbat.

— Vrei să fii singură? Întrebă lordul Sydney cu o expresie neobișnuită pe chip, atât de subtilă și rapidă încât nimeni n-ar fi sesizat-o. Iartă-mă. Ți-am întrerupt iar solitudinea.

Pe Lottie o uimise emoția trecătoare de pe figura lui. I se păruse că vede o suferință foarte mare acolo. De ce oare? Lordul Sydney avea tot ce i-ar fi trebuit unui om ca să fie mulțumit. Era liber, bogat, chipeș și bine văzut în societate. Nu avea de ce să fie altfel decât foarte bucuros. Dar era nefericit, și natura ei o făcea să dorească să-i aline suferința.

— Eu sunt prea obișnuită să fiu singură, spuse încet. Poate că ar fi o schimbare plăcută să am puțină companie.

— Dacă ești sigură...

— Da, veniți cu mine, spuse ea privindu-i trupul bine făcut. Sper doar că veți putea ține pasul.

— O să încerc, o asigură el alăturându-i-se.

Ajunseră la un trunchi de fag căzut pe potecă, deasupra căruia insectele se agitau zgomotos sub razele soarelui.

— Uite, spuse Lottie arătând spre o libelulă care zbură prin fața lor. Sunt mai mult de o duzină de specii în pădurea asta, și cel puțin o sută de feluri de fluturi. Dacă vii la apus, poți să-i vezi pe cei cu dungă purpurie, care se adună în vârfurile...

— Domnișoară Miller, o întrerupse el. Eu sunt londonez. Nouă nu ne plac insectele și tot ce vrem e să scăpăm de ele.

Lottie oftă teatral, ca și cum ar fi ofensat-o lipsa lui de interes pentru acest subiect.

— Bine. Atunci nu o să vă descriu speciile de gândac de apă.

— Mulțumesc, răspunse el bucuros. Permite-mi să te ajut să treci peste trunchi...

— Nu e nevoie.

Lottie sări pe copacul căzut și merse de-a lungul lui, arătându-i fără modestie ce frumos își ține echilibrul. Când eforturile ei fură întâmpinate de tăcere, se uită peste umăr și-l văzu pe Sydney mergând în urma ei, cu pasul ușor și sigur al unei feline. Râse speriată.

— Sunteți foarte agil pentru un domn atât de bine făcut.

Lordul Sydney nu-i răspunse, făcând o grimasă care îi dădu de înțeles că nu i se părea mare lucru.

— De ce te-ai angajat ca doamnă de companie? întrebă el când ea ajunse pe pământ, cu rochia foșnind.

O urmă și el, sărind în același loc. Curios că nu făcu la fel de mult zgomot, deși era de două ori mai mare. Lottie își alese cu grijă cuvintele. Nu-i plăcea să vorbească despre trecut. Nu doar că era periculos, dar o și întrista.

— Familia mea e săracă. Nu am avut de ales.

— Te-ai fi putut mărita.

— N-am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să mă mărit.

— Nici măcar cu lordul Westcliff?

— Lordul Westcliff? repetă ea surprinsă. De ce aș vrea să mă mărit cu el?

— E bogat și are titlu, iar tu locuiești de doi ani sub acoperișul lui, răspunse Sydney sarcastic. De ce nu ai vrea?

Lottie se încruntă, gânditoare. Conte nu era dezgustător, ba dimpotrivă. Westcliff era arătos, responsabil și credea că un bărbat demn nu se plânge. Nu doar că avea principii morale stricte, dar era amuzant și foarte bun la suflet, chiar dacă ascundea asta. În plus, știa, văzuse Lottie, să se folosească de bunele sale maniere ca de o armă. Femeile erau atrase de el, dar nu și ea. Simțea că nu are cheia care i-ar fi putut deschide inima contelui. Și nici nu voia să aibă încredere în el și să-i povestească despre motivul

singurătății ei.

— Un bărbat în poziția lui n-ar fi interesat de o doamnă de companie, îi răspunse lui Sydney. Chiar dacă am avea același statut, sunt sigură că el nu m-ar privi așa, la fel cum nu-l privesc nici eu pe el. Relația noastră, dacă se poate numi așa, nu are acea...

Făcu o pauză, căutând un cuvânt potrivit.

— Alchimie.

Vorbele atârnară în aer, disipate de glasul scăzut al lui Sydney:

— Sunt sigur că alchimia pălește în comparație cu siguranța pe care ți-ar putea-o oferi.

Siguranță. Ce-și dorea ea mai mult, dar nu putea avea. Se opri și privi chipul întunecat al lordului.

— Ce vă face să credeți că am nevoie de siguranță?

— Ești singură. O femeie are nevoie să fie protejată.

— Eu nu. Am o viață plăcută la Stony Cross Park. Lady Westcliff e bună cu mine și nu-mi lipsește nimic.

— Lady Westcliff n-o să trăiască pentru totdeauna, îi atrase el atenția și, deși cuvintele fuseseră directe, tonul era înțelegător. Ce-o să faci după ce moare ea?

Întrebarea lui o surprinse. Nimeni nu-i mai spusese așa ceva până atunci. Tulburată, se gândi câteva clipe.

— Nu știu, rosti cu sinceritate. Nu-mi dau voie niciodată să mă gândesc la viitor.

Sydney o privea intens, iar ochii lui aveau o nuanță de albastru aproape nenaturală.

— Și eu fac la fel.

Lottie nu știa ce să creadă despre el. La început îi fusese ușor să-l considere un tânăr bogat și fără griji, cu haine frumos croite și trăsături perfecte. La o privire mai atentă semnele indicau altceva. Umbrele de sub ochi trădau nopți

nedormite. Ridurile adânci de la colțurile gurii îi dădeau un aer cinic, neașteptat la un bărbat atât de tânăr. Iar în momente ca acesta, în ochii lui se citea durerea. Expresia de pe chipul lordului se schimbă însă cu repeziciune. Deveni din nou banditul zeflemitor.

— Viitorul e prea plictisitor, spuse vesel. Mergem mai departe, domnișoară Miller?

Uimită de schimbarea lui bruscă de dispoziție, Lottie îl conduse afară din pădure, pe drumul scufundat. Soarele se ridicase pe cer, alungând purpuriul și încălzind poienițele. Câmpul peste care trecură era plin de clopoței, mușchi verde și flori roșii.

— În Londra nu vezi așa ceva, nu? Întrebă ea.

— Nu, răspunse Sydney, deși nu părea impresionat de frumusețea tăcută din jur.

— Înțeleg că preferați viața la oraș, spuse ea zâmbind. Apartamente, străzi pavate, fabrici, fum de cărbune și zgomot. Cum ar putea cineva să prefere așa ceva?

Lumina soarelui îi scotea în evidență şuvițele aurii.

— Păstrează tu gândacii și iazurile, domnișoară. Eu prefer Londra.

— O să vă mai arăt ceva ce nu are Londra.

Cu un aer triumfător, tânăra îl conduse mai departe. Ajunseră la o fântână adâncă, plină cu apă murdară care se revărsa peste marginile bazinului.

— Ce e asta? Întrebă lordul aruncând o privire neîncrezătoare spre apă.

— O fântână a dorințelor. Toți cei din sat vin aici.

Grăbită, Lottie căută prin buzunarele rochiei.

— Fir-ar să fie! N-am nicio agrață.

— La ce ți-ar trebui?

— Ca s-o arunc în fântână, spuse ea zâmbindu-i

dojenitor. Credeam că toată lumea știe. Nu poți să-ți pui o dorință dacă nu ai o agrafă.

— Ce dorință vrei să-ți pui? Întrebă el răgușit.

— Nu e pentru mine. Eu mi-am pus multe dorințe aici. Voiam agrafa pentru dumneavoastră.

Renunțând să mai caute, Lottie ridică privirea spre el. Sydney avea o expresie ciudată pe chip, uimită, îndurerată, ca și cum l-ar fi lovit cineva în stomac. Nu se mișca și nu clipea, ci doar se uita la ea ca și cum nu i-ar fi înțeles cuvintele. Tăcerea deveni stânjenitoare, iar Lottie așteptă fascinată ca el să spună ceva. Uitându-se în altă parte, lordul se întoarse spre câmpul de clopoței și-l privi intens, de parcă ar fi încercat să priceapă ceva lipsit de sens.

— Puneți-vă totuși o dorință, spuse Charlotte repede. O să arunc eu o agrafă în fântână data viitoare când trec pe aici.

Lord Sydney clătină din cap, iar când vorbi, păru chinuit:

— N-aș ști ce să cer.

Continuă să meargă în tăcere. Trecură de o potecă înfundată în noroi, de-a lungul drumului mlăștinos, până ajunseră la piciorul unui pod care acoperea un pâraiaș. Pe cealaltă parte a apei era o poieniță îmbietoare, cu tufe înalte până la brâu.

— Pe aici, spuse Lottie ridicându-și rochia până la genunchi ca să nu o ude în iarba înaltă.

Se apropiară de un gard viu.

— În spatele tufelor, poteca duce prin pădure înapoi la Stony Cross Park, spuse ea arătând spre poarta înaltă și arcuită, atât de îngustă încât nu putea intra decât o persoană prin ea.

Se uită la lordul Sydney. Acesta își recăpătase

stăpânirea de sine.

— Singura cale e prin poarta sărutului.

— De ce i se spune așa?

— Nu știu, rosti fata gândindu-se puțin. Presupun că un sărut ar fi consecința inevitabilă dacă doi oameni ar încerca să treacă pe acolo în același timp.

— E o teorie interesantă.

Sydney se opri în cadrul porții înguste, se sprijini de margine și îi aruncă un zâmbet provocator, știind bine că ea nu avea cum să treacă pe acolo fără să-l atingă. Lottie ridică din sprâncene.

— Vă așteptați cumva să testez teoria?

Lordul ridică nepăsător un umăr, privind-o cu un farmec de bandit, aproape irezistibil.

— Nu te-aș opri dacă ai avea chef să faci asta.

Era clar că nu se aștepta ca ea să încerce. Lottie știa că ar fi fost suficient să dea ochii peste cap și să-l dojenească, și el s-ar fi dat la o parte. Însă chiar în timp ce se gândea la asta simți un gol în inimă. De doi ani n-o mai atinsese nimeni. Nu mai primise nicio îmbrățișare de la prietenele ei, nicio mângâiere de la mama, niciun sărut copilăresc de la frații mai mici. De ce oare simțea asta mai tare în prezența lui? O făcea să vrea să-i spună lui toate secretele ei, ceea ce era, bineînțeles, de neîngăduit. Imposibil. Nu putea avea încredere în nimeni când viața îi era în pericol.

Își dădu seama că zâmbetul lui dispăruse. Fără să știe când, se apropiase la un braț de el. Îi privi buzele generoase, masculine. Inima îi bătu mai repede, iar tentația deveni mai puternică decât orice altceva, începând să semene cu teama sau foamea.

— Nu vă mișcați, se auzi rostind.

Încet, își puse palma pe pieptul lui. În clipa în care

Lottie îl atinse, Sydney tresări și inspiră adânc. Bătăile inimii lui sub degetele ei o înduioșară. Încet, îi atinse buza de jos cu mâna și îi simți respirația fierbinte pe vârfurile degetelor. Un fluture zbură de la locul lui pe poartă, pată de culoare străbătând aerul.

— Cum te cheamă? șopti Lottie. Care e numele tău mic?

Lui îi luă foarte, foarte mult timp să răspundă. Genele îi coborâra, ascunzându-i gândurile.

— John.

Era atât de înalt încât Lottie fu nevoită să se ridice pe vârfuri ca să încerce să-i atingă buzele, dar nici așa nu reuși. Prinzând-o de talie, el o trase mai aproape și o privi pierdut, ca și cum ar fi fost pe punctul de-a se îneca. Temătoare, fata îl prinse pe după gât. Avea toți mușchii încordați.

Lordul se aplecă spre ea, din ce în ce mai aproape, până când buzele li se întâlniră într-un sărut dulce și fin. Gura lui rămase nemișcată o clipă, moale, lipită de a ei, apoi se mișcă încet. Dezorientată, Lottie i se topi în brațe, dar Sydney o susținu. Se apropie mai mult de el, instinctiv, ridicându-se pe vârfuri și încercând să adâncească sărutul. Dar el se abținu să ia mai mult din ceea ce i se oferea.

Încet, Charlotte se retrase, așezându-se din nou pe călcâie. Îndrăzni să-i atingă obrazul, bucurându-se de căldura pielii lui sub palma ei.

— Am plătit, șopti ea. Pot să trec în partea cealaltă?

El dădu din cap, serios, și se îndepărtă puțin. Lottie trecu prin poartă și se îndepărtă de gardul viu, uimită că-i tremură genunchii. Însoțitorul ei o urmă în tăcere de-a lungul potecii care ducea la Stony Cross Park. În apropiere de conac se opriră, la adăpostul unui stejar.

— Aici vă părăsesc, spuse Lottie cu chipul umbrat de frunziș. Nu se cade să fim văzuți împreună.

— Sigur.

Inima i se strânse cu tristețe.

— Când plecați de la Stony Cross, sire?

— Curând.

— Sper că nu înainte de mâine seară. În sat se sărbătorește luna mai și toată lumea de la conac merge la petrecere.

— O să mergi și tu?

Lottie clătină repede din cap.

— Nu. Eu am mai fost. Probabil că o să stau la mine în cameră și o să citesc. Dar pentru un străin festivalul poate fi distractiv.

— O să mă mai gândesc, murmură el. Mulțumesc pentru plimbare, domnișoară Miller.

Și, cu o plecăciune politicoasă, Sydney se îndepărtă.

*

Cândva după micul dejun, Charlotte împingea scaunul cu roțile al lui lady Westcliff de-a lungul aleilor pavate din grădină. Nick o privea de la o fereastră deschisă la primul etaj, ascultând vorbele contesei:

— Cel mai bine e să verifici în fiecare zi, spunea aceasta agitând o mână încărcată de bijuterii. Mărăcinii trebuie smulși de cum apăr. Plantele nu ar trebui să crească decât în spațiile amenajate special, ca să nu strice aspectul grădinii...

Charlotte părea că o ascultă respectuos în timp ce împingea scaunul cu roțile pe alee. Ușurința cu care își îndeplinea sarcina făcea ca greutatea lui să pară mai mică decât era de fapt. Brațele ei subțiri erau surprinzător de puternice, iar fata nu dădea niciun semn că ar fi obosit.

Nick o privi cu atenție, încercând să-și pună în ordine

gândurile care nu-i dădeau pace. Apetitul îi dispăruse după plimbarea de dimineață. Nu luase micul dejun. De fapt, nu făcuse nimic altceva decât să se plimbe pe lângă conac, într-o stare de confuzie care îl îngrozise. Se știa un bărbat necizelat, lipsit de onoare și incapabil să-și stăpânească instinctele. Viața îi fusese atât de des amenințată încât nu avusese niciodată timp pentru probleme mai sofisticate. Nu știa literatură sau istorie și cunoștințele lui despre matematică se reduceau la a număra bani și la a pune pariuri. Pentru el, filosofia era un mănunchi de principii cinice învățate din experiența cu cele mai de jos specimene umane. Credea că nimic nu-l mai poate surprinde sau intimida. Nu se temea de pierdere, de durere sau de moarte. Dar cu numai câteva cuvinte și un sărut nevinovat, Charlotte Howard îl distrusese.

Era clar că nu mai semăna cu fetița pe care o știau părinții, prietenii și lordul Radnor. Se obișnuise să trăiască momentul și să nu se gândească la viitor. Știa că este urmărită, că zilele de libertate îi sunt numărate, iar asta ar fi trebuit să o amărască și s-o deziluzioneze. Cu toate astea, ea încă mai arunca agrafe în fântână ca să-și poarte pune o dorință. O dorință. Speranța din sufletul ei îl atinsese într-un fel pe care-l crezuse pierdut. Nu i-o putea lăsa lui Radnor. Trebuia să o păstreze pentru el.

Se sprijini cu toată forța de pervazul din lemn vopsit, fiindcă revelația îl dezechilibrase.

— Sydney.

Vocea lordului Westcliff îl făcu să tresară. Nu îi plăcea să știe că fusese atât de absorbit de Charlotte încât uitase să fie atent la ce era în jur. Se răsucii spre conte și-i aruncă o privire inexpressivă. Trăsăturile lui Westcliff păreau mai dure și mai aspre decât de obicei. Privirea lui întunecată avea o

strălucire de gheață.

— O fată atrăgătoare. Și vulnerabilă. Dar am fost nevoit să-mi descurajez oaspeții care și-au arătat interesul pentru domnișoara Miller. Nu aş permite niciodată cuiva să profite de unul dintre angajații mei.

Nick îi susținu privirea, știind că i se sugera să stea departe de Charlotte.

— V-am încălcat teritoriul, sire?

Pleoapele contelui se îngustară la auzul întrebării lui insolente.

— Sydney, te-am invitat aici cu foarte puține condiții. Oricum, una dintre ele este să o lași în pace pe domnișoara Miller. Nu avem ce negocia.

— Înțeleg.

Îl cuprinse un val de îndoială. Oare Charlotte îi spusese ceva contelui? Nu credea că ea avea încredere în cineva, nici măcar într-un bărbat onorabil cum era Westcliff. Dacă însă riscase, contele s-ar fi opus plecării ei de la Stony Cross Park. Mai era posibil și să-i fi câștigat protecția culcându-se cu el. Gândul la ea, goală în patul altui bărbat, îi lăsă un gust amar și îl înfurie. Se miră că era gelos. Hristoase!

— O las pe domnișoara Miller să aleagă, spuse pe un ton sec. Dacă ea dorește sau nu compania mea, îi respect decizia. Pe a ei, nu pe a dumitale.

Nick înțelese din privirea amenințătoare pe care i-o aruncă Westcliff că lordul nu avea încredere în el. Omul avea instincte bune.

Capitolul 4

Sărbătoarea lunii mai nu era aceeași peste tot. Cântecelor și dansurilor acestui vechi festival roman în

onoarea zeiței primăverii li se adăugaseră de-a lungul timpului obiceiurile fiecărui sat în parte. Nick își amintea vag, din copilărie, despre festivalul din Worcestershire și mai ales despre un bărbat costumat în Jack cel Verde, care umbla prin sat acoperit numai cu ramuri înfrunzite. Copil fiind, apariția îl speria și-l făcea să se ascundă în spatele fustelor surorii sale mai mari, Sophia, până când omul pleca.

Trecuse mult de la ultima sărbătoare de mai la care luase parte. Acum, din punctul de vedere al unui adult, conotațiile sexuale erau ușor de observat. Sătenii dansau în jurul toiagului care amintea de un falus, regele și regina de mai mergeau din ușă în ușă și-i stropeau pe săteni cu „apă vie”, iar străzile erau împodobite cu ghirlande circulare în centrul cărora atârnavă gălbenele.

Nick era pe un deal din apropierea conacului, alături de alți oaspeți, și cu toții priveau dansul plin de viață din mijlocul satului. Sutele de lampioane și de torțe dădeau ulițelor o strălucire aurie. Râsete, muzică și cântec umpleau aerul, pe măsură ce femeile se apropiau pe rând de toiagul de mai. Hărmălaia era din când în când întreruptă de sunetul cornului de vânătoare. Tinerii dansau ținând în mână funii împletite din părul animalelor, funii care după aceea erau umezite în rouă înserării ca să crească producția de lapte din anul viitor.

— Mă aștept la o vânătoare bogată în seara asta, se auzi o voce masculină în apropiere.

Era viconteles Stepney, un tânăr cunoscut drept mare crai. Însoțitorii lui, lorzii Woodsome și Kendal, râseră copios. Văzând privirea nedumerită a lui Nick, Stepney explică, râzând:

— Fetele din sat petrec până dimineața. Dacă o prinzi pe una dintre ele în pădure, te lasă să-i faci orice vrei. Chiar

și cele măritate au voie să-și scoată verighetele pentru o noapte.

— Și soții lor nu zic nimic?

Întrebarea îi făcu pe lorzi să râdă din nou.

— Nu, spuse Stepney, fiindcă sunt prea ocupați să prindă ei înșiși vreo fetișcană și nu le pasă ce fac nevestele lor. E o sărbătoare antrenantă, nu găsești?

Nick zâmbi puțin, dar nu răspunse. Era clar că tânărul lord și însoțitorii lui considerau că e foarte amuzant să petreci zece minute în brațele unei sățence, în pădure. „O împunsătură și-o gâdilătură”, cum îi spusese Gemma Bradshaw despre majoritatea bărbaților care îi vizitau stabilimentul. Nu știau ce este sexualitatea și nu voiau altceva de la o femeie decât ca ea să-și desfacă picioarele.

Evident că o partidă scurtă între doi străini oferea o oarecare eliberare. Dar așa ceva era prea simplu și prea ușor de obținut ca să-l mulțumească pe Nick. Datorită Gemmei, gusturile lui erau mai rafinate.

Imaginea chipului lui Charlotte, cu ochii întunecați, bărbia subțire și gura dulce, zăbovea în gândurile lui. Lasă-i pe Stepney și pe prietenii lui să-și caute iubite de ocazie. El avea lucruri mai interesante de făcut.

— Vino, Sydney, îl chemă viconte. Fetele din sat sunt libere imediat ce se alege maiul.

Văzând că Nick nu știe despre ce e vorba, tânărul continuă:

— Un băiat bun de însurat se întinde pe iarbă și se prefăce adormit. Fetele care vor să-l ia de bărbat se întrec să-l trezească. Prima care îl sărută poate să se mărite cu el, spuse zâmbind lasciv și frecându-și palmele. Celelalte fete, dornice de consolare, fug în pădure și așteaptă să fie prinse de bărbați bine intenționați, așa ca mine. Ar fi trebuit s-o

vezi pe cea de anul trecut, cu părul negru și buzele roșii. A fost o partidă pe cinste. Hai, Sydney. Dacă ești destul de rapid, prinzi și tu una.

Nick se pregătea să refuze, când văzu cu coada ochiului un grup de fete apropiindu-se de panglicile toiagului de mai. Una dintre ele îi atrase în mod deosebit atenția. Ca și celelalte, era îmbrăcată într-o rochie albă și avea părul ascuns sub o năframă roșie. Îi era greu să-și dea seama de trăsăturile ei de la o depărtare așa de mare, și cu toate acestea o recunoscuse imediat. Își aminti cum Lottie îi spusese că are de gând să stea în camera ei, ca să citească, și un zâmbet viclean îi apărui pe buze. Probabil că familia Westcliff nu era de acord ca ea să meargă la festival, așa că venise deghizată. Cuprins de dorință, fascinat, îi urmări silueta subțire. Se învârtea în jurul toiagului, dansând cu mâinile ridicate deasupra capului.

— Cred că o să merg și eu, murmură Nick alăturându-li-se tinerilor care porniseră spre vale.

*

Râzând fericită, Lottie se amestecă în mulțimea de fete care așteptau să o ia la fugă spre tânărlul întins pe iarbă. Din ce înțelesese, maiul de anul ăsta era o partidă foarte bună. Fiu de măcelar, bărbatul era chipeș, blond, cu ochi albaștri și moștenitor al averii familiei. Nu voia să ajungă la el, dar era distractiv jocul, iar entuziasmul fetelor era molipsitor.

Se auzi semnalul de pornire și femeiuștile grăbite o luară pe sus. Nebunia și zgomotul erau atât de diferite de ce știa ea la Stony Cross Park încât simți un val de exaltare. Petrecuse atâția ani la *Maidstone* învățând cum să se comporte cuviincios, apoi alți doi încercând să rămână

doamna de companie căreia nimeni nu-i dădea importanță, încât nu-și mai amintea de ultima dată când ridicase vocea. Prinsă de fiorul momentului, râse tare și țipă odată cu grupul de fete care se repezeau spre alesul de mai. De undeva din față se auzi un strigăt victorios. Câștigătoarea, o roșcată plinuță, se urcă pe umerii lați ai logodnicului ei agitând în aer un buchet de flori de câmp.

— Am reușit! L-am prins! Al meu e!

În urale, sătenii înconjurară proaspătul cuplul, iar celelalte fete fugiră spre pădure. O mulțime de bărbați le urmară, nerăbdători să înceapă sărbătoarea de mai. Zâmbind, Lottie îi urmă pășind încet, fiindcă nu voia să primească atenția vreunul tânăr prea zelos. În câteva minute toată lumea va avea pereche, iar ea se va strecura înapoi la Stony Cross Park. Se opri la marginea pădurii și se sprijini de un copac mare, oftând mulțumită. Îi tremurau puțin picioarele după dans și după vin. Era primul an în care participase la sărbătoare și nu rămăsese pe margine. Îi plăcuse mai mult decât se aștepta. În minte îi rămăsese un cântecel, iar ea îl îngână șoptind, cu ochii închiși, sprijinită de scoarța subțire a copacului.

Nu fugi, fetițo, în luna lui mai,

Nu fugi, fetițo, eu tot te rugai

Nu fugi în grabă, să rămâi întreagă!

Deși în jur era liniște, ceva îi spusese că nu era singură. Oprindu-se din cântat, deschise pleoapele și tresări, fiindcă lângă ea apăruse o siluetă întunecată.

— Doamne, Dumnezeuule!

Făcu câțiva pași înapoi, dar două brațe puternice o opriră. Speriată, îl lovi pe cel care o prinsese, încercând să scape.

— Ușurel, se auzi glasul unui bărbat. Sunt eu.

Ea tresări din nou și rămase nemișcată, uitându-se la chipul întunecat.

— Lord Sydney?

— Da.

— M-ați speriat de moarte!

— Îmi pare rău, zâmbi el în umbră. Nu voiam să te întrerup.

Lottie râse și-l înghionti, stânjenită că fusese surprinsă cântând singură, ca o nebună.

— Cum m-ați găsit?

— Se pare că am un talent pentru asta.

Sydney îi dădu drumul și se sprijini de trunchiul copacului, zâmbind nepăsător, dar privind-o atent. Lottie își căută basmaua care se desfăcuse în iureșul de mai înainte.

— Mi-am ascuns părul. Nu-mi dau seama cum m-ați recunoscut.

— Știu cum te miști.

Ea nu răspunse, bucuroasă, dar nesigură. Lordul îi făcuse un compliment, dar era un străin. Nu o cunoștea de prea mult timp, nu destul, oricum, ca să poată sesiza ceva atât de subtil.

— V-a plăcut sărbătoarea de mai, sire? Întrebă ea prinzându-și năframa.

— Mi-a plăcut să mă uit la tine.

Ea îi aruncă o privire prefăcut amenințătoare.

— Aveți de gând să spuneți cuiva că m-ați găsit aici?

Lordul Sydney se aplecă spre ea ca și cum ar fi avut să-i spună un secret.

— Nici dacă viața mea ar depinde de asta.

Zâbind, Lottie se sprijini și ea de copac, într-o poziție asemănătoare cu a lui.

— Mergeți la prins fecioare, precum ceilalți tineri?

— Depinde, rosti el privind-o interesat. Ai de gând să fugi prin pădure, sperând că vei fi prinsă?

— Cu siguranță că nu.

— Atunci dă-mi voie să te conduc acasă. Nu mi-ar plăcea să fii oprită de vreun tânăr țăran orbit de pasiune.

— Fug mai repede decât oricare dintre ei, spuse Lottie încet. Cunosc bine pădurea și sunt destul de subțire ca să trec repede printre copaci. Nimeni nu m-ar putea prinde.

— Eu te-aș prinde.

— Un bărbat atât de solid ca dumneavoastră? Nu cred. În pădurea asta atât de deasă ați face zgomot cât un elefant înfuriat.

Sydney deveni mai atent, simțind provocarea din cuvintele ei.

— Ai fi surprinsă, începu el, dar se opri când auzi țipătul unei femei venind de undeva din stânga lor.

Fusese prinsă de un tânăr. O clipă nu se auzi nimic, apoi un geamăt de plăcere veni printre copaci. Când se întoarse însă spre Lottie, fata fugise.

*

Râzând în sinea ei, Charlotte alunecă printre copaci, ca o umbră, cu rochia ridicată până la genunchi, ca să nu o agațe în crengi. Trecu repede prin labirintul de trunchiuri căzute și puiet abia sădit, până când nu mai auzi nimic și nici nu mai văzu pe nimeni în urmă. Se opri ca să-și tragă răsuflarea și se uită peste umăr. Nicio mișcare, nimic în afară de sunetele îndepărtate ale petrecerii. Lordul Sydney se hotărâse să nu vină după ea sau o pierduse la un moment dat. Zâmbi triumfător. Avusese dreptate. Se întoarse ca să pornească spre Stony Cross Park, dar țipă speriată. Se lovise

de pieptul puternic al unui bărbat. Lipită de el și strânsă în brațe. Era Sydney, care îi râse gutural la ureche. Uimită, Lottie se sprijini de el. Avea nevoie de un moment ca să-și recapete echilibrul.

— Cum ați ajuns înaintea mea? Întrebă cu răsuflarea tăiată.

— Am fugit prin lateral.

Degetele lui blânde încercară să-i aranjeze basmaua, dar materialul alunecă pe părul ei fin și-i descoperi coada împletită care pornea de la ceafă, apoi căzu la pământ. El zâmbi și spuse:

— Acum nu mai poți să scapi.

Cuvintele, deși o tachina, ascundeau o avertizare. Lottie rămase nemișcată, adăpostită de trupul lui cald, învăluită de parfumul lui masculin. Cum ajunsese singură cu lordul, pe întuneric? Nu credea în soartă. Se întâmplase pentru că era atrasă de el. Părea că și el e atras de ea. Tăcură amândoi. În apropiere se auzea un cuplu. Li se zăreau și siluetele printre copaci. Sunetele pasiunii lor o făcură pe Lottie să roșească.

— Vă rog, duceți-mă acasă, rosti ea.

Lordul Sydney îi dădu drumul, iar Lottie făcu un pas în spate, aproape împiedicându-se de un trunchi de copac. El se apropie și o cuprinse cu brațele, apărând-o de scoarța aspră. Ea tresări și își puse palmele pe umerii lui, simțindu-i forța de sub haine. Știa că o va săruta, că o dorea. Și, Doamne ajută, și ea îl voia pe el.

Sydney îi mângâie obrazul cu un deget, atent de parcă fata ar fi fost o sălbăticiune gata să fugă la cel mai mic semn de pericol. Lottie suspină uimită când el îi prinse bărbia și o ridică spre el. Buzele lui moi se lipiră de ale ei, sărutând-o, chemând-o, făcând-o să deschidă gura, încântată. Vârful limbii îi atinse dinții, apoi mai departe, în interiorul

obrazului, explorând-o delicat. Sărutul o ameți și o făcu să se sprijine de el, încercând cu disperare să rămână în picioare. Sydney se aplecă mai mult, strângându-i trupul mai aproape de trunchiul copacului. Lottie se răsuci și se zbatu până când el scoase un sunet liniștitor și o mângâie pe spate. Atingerea blândă o aprinse și mai mult. Se arcui spre el într-o căutare pierdută și simți ceva prin materialul aspru al rochiei... Umflătura din pantalonii lui.

Se potrivea perfect între pulpele ei. Lordul o strânse mai aproape și o sărută cu pasiune. Ea îi mângâie părul, şuvițele groase care străluceau ca mătasea în razele lunii. El respiră întretăiat și o sărută pe gât. În ciuda inocenței ei, Lottie simți cât de bine se stăpânea el, câtă experiență avea.

Rochia îi alunecase de pe umăr și-i lăsase la vedere pielea albă, strălucitoare. Degetele lui se strecurară spre panglica decolteului ei și traseră cu îndemânare, făcând materialul să alunece în jos. Încet, o atinse pe sub rochie.

Sfârcul ei rece și moale se întări, strângându-se tot mai mult cu fiecare mângâiere a degetelor lui bățătorite. Lottie își ascunse chipul în curbura umărului lui. Trebuia să-l oprească acum, înainte să-și piardă orice urmă de voință.

— Nu. Te rog, oprește-te. Îmi pare rău.

El își retrase mâna și îi atinse buzele.

— Te-am speriat? șopti.

Lottie clătină din cap, rezistând tentației de-a se ascunde în brațele lui.

— Nu. M-am speriat singură.

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească. O mângâie pe gât, atât de încet încât ei i se tăie răsuflarea. Îi ridică rochia la loc pe umăr și legă panglica.

— Atunci o să mă opresc, spuse el. Vino. Te duc acasă.

Rămase aproape de ea prin pădure, dând la o parte câte

o creangă sau luând-o de mână ca să o ajute să treacă peste câte o porțiune mai alunecoasă. La cât de bine cunoștea pădurea, Lottie nu avea nevoie de ajutorul lui, dar îl acceptă timid și nu spuse nimic atunci când el se opri din nou ca să o sărute pe întuneric. Avea buzele fierbinți și dulci și o săruta întruna, sărutări alunecoase, languroase, adânci sau din vârful buzelor. Amețită de plăcere, Lottie îi mângâie părul și mușchii gâtului. Când focul dintre ei ajunsese de nesuportat, lordul Sydney gemu ușor.

— Charlotte...

— Lottie, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El o sărută pe tâmplă și o trase la piept ca și cum ar fi fost foarte fragilă.

— Nu credeam că o să găsesc pe cineva ca tine, șopti el. Te-am căutat atâta timp... Am avut atâta nevoie de tine...

Lottie se înfioră și își lăsă capul pe umărul lui.

— Nu e nimic adevărat, spuse încet.

Sydney o sărută pe gât, într-un loc care pe ea o făcu să se lipească mai mult de el.

— Atunci ce e adevărat?

Fata arătă spre gardul viu de la marginea grădinii conacului.

— Tot ce e acolo.

El o strânse mai aproape și spuse abia auzit:

— Lasă-mă să vin în camera ta. Numai puțin.

Lottie râse încet, pentru că știa bine ce s-ar fi întâmplat dacă îl invita înăuntru.

— În niciun caz.

El îi acoperi pielea cu sărutări.

— Ești în siguranță cu mine. Nu ți-aș cere niciodată mai mult decât ai vrea să-mi dai.

Lottie închise ochii, amețită.

— Problema e, spuse ea în glumă, că vreau să-ți dau prea mult.

Îi simți zâmbetul pe obraz.

— Asta e o problemă?

— Da, rosti ea retrăgându-se și ducându-și mâinile la obraji, amețită. Trebuie să ne oprim. N-am încredere în mine când sunt în preajma ta.

— Nici n-ar trebui, spuse el aprobator.

Respirațiile li se amestecară în întuneric. Lordul era atât de cald și de puternic încât Lottie abia dacă se putea stăpâni să nu se repeadă la pieptul lui. În loc de asta, încercă să fie rațională. Lordul Sydney va pleca în curând și amintirea acestei nopți va dispărea. Avea destulă voință și nu era o proastă, nu se putea lăsa convinsă atât de ușor.

— Dă-mi voie să te conduc până acasă, rosti el. Dacă suntem văzuți împreună, poți să spui că ne-am întâlnit din întâmplare.

Lottie ezită, apoi dădu din cap.

— Și ne despărțim pe terasa din spate?

— Da.

Oferindu-i brațul, lordul Sydney o conduse până la scările de piatră din spatele conacului. Tăcură amândoi în timp ce urcau spre terasa de deasupra grădinii. Lumina din sala cea mare strălucea prin ferestre și prin ușile franceze. Terasa, locul unde oaspeții veneau adesea ca să fumeze și să bea vin de porto, era liberă, fiindcă aproape toată lumea era în sat sau juca biliard înăuntru.

O siluetă singuratică stătea într-un fotoliu din apropierea balustradei. Fuma leneș dintr-un trabuc, scoțând un stâlp de fum care se pierdea în aer ca un spirit în zori. Mirosul de tutun scump îi gădilă nările lui Lottie și îi făcu stomacul să se strângă când își dădu seama cine era

bărbatul.

— Lord Westcliff, murmură ea, făcând repede o reverență.

Se întrebă speriată ce va gândi el văzând-o în compania lordului Sydney. Contele rămase așezat și îi privi. Lumina de la ferestre îi strălucea în părul negru și arunca umbre ascuțite peste trăsăturile lui puternice.

— Domnișoară Miller, spuse pe un ton grav, salutându-l apoi din cap pe însoțitorul ei. Sydney. Ce coincidență convenabilă. Vreau să discut ceva cu tine.

Sigură că stăpânul ei era nemulțumit, Lottie lăsă privirea în jos, spre dalele de piatră ale terasei.

— Sire, iertați-mă. Am mers la festivalul din sat și...

— Se pare că ai făcut mai mult decât să privești, spuse lordul Westcliff pe un ton calm, uitându-se la rochia ei rustică.

— Da. Am participat la dans. Și lordul Sydney s-a oferit să mă conducă acasă...

— Sigur că da, spuse contele sarcastic, trăgând un fum din trabuc și suflându-l în aer. Nu ai de ce să te sperii așa, domnișoară. Din partea mea, nu îți este interzis să mergi în sat, deși ar fi înțelept să nu-i spui nimic despre asta contesei moștenitoare, mai rosti, făcând apoi un semn cu mâna în care avea trabucul. Ești liberă să pleci. Eu am de discutat cu lordul Sydney.

Lottie dădu din cap, ușurată.

— Da, domnule.

Încercă să se îndepărteze, dar simți uimită că brațul lui Sydney o reține.

— Așteaptă.

Lottie încremeni, confuză, roșind. Nu-i venea să creadă că el îndrăznise s-o atingă în fața contelui.

— Sire, murmură ea.

Sydney nu o privi, fiindcă se uita atent la chipul aspru al contelui.

— Înainte ca domnișoara să plece, ați face bine să-mi spuneți despre ce e vorba.

— E vorba despre așa-zisa dumitale familie, spuse încet lordul Westcliff. Și despre așa-zisul dumitale trecut.

Cuvintele spuse pe un ton scăzut păreau o acuzație. Lottie își dădu seama din expresia de pe chipul contelui că se întâmplase ceva foarte rău. Orice urmă de bucurie pe care o simțise în pădure dispăru deodată. Nelămurită, se uită la lordul Sydney. Trăsăturile i se schimbaseră și nu mai era atât de chipeș, ci rece și distant. Uitându-te la el ai fi zis că era în stare de orice. Brusc nu-i veni să creadă că sărutase buzele acelea strânse și că mâinile lui o mângâiaseră. Când vorbi, chiar și vocea îi era diferită, cu accentul ceva mai neșlefuit. Învelișul aristocratic dispăruse și lăsase la vedere dedesubturile de piatră.

— Aș prefera să discutăm într-un loc mai retras, îi spuse el contelui.

Westcliff înclină capul cu un gest de politețe rece.

— Avem o bibliotecă în aripa familiei. E un loc mai potrivit?

— Da, spuse Sydney, făcând deliberat o pauză. Domnișoara Miller vine cu noi.

Lottie îl privi nedumerită. Cererea lui nu avea sens. Brusc, simți că o cuprind fiori reci.

— De ce? întrebă ea cu gura uscată.

— Domnișoara nu are de-a face cu discuția noastră, spuse scurt Westcliff, ridicându-se din fotoliu.

Figura lordului Sydney era întunecată și neclintită.

— Ba domnișoara are totul de-a face cu discuția.

Lottie simți că pălește. Tot corpul i se înfioră, ca și cum ar fi căzut într-un lac înghețat. Îi era greu să vorbească sau să se miște. Bănuielile o copleșiră. Contele lăsă trabucul să cadă pe jos și-l strivi cu piciorul. Pe un ton nerăbdător, spuse:

— Domnișoară Miller, sunteți bună să ne însoțiți? Se pare că avem de rezolvat un mic mister.

Dând din cap ca o marionetă, Lottie îl urmă pe conte înăuntru, deși instinctul îi spunea să fugă. Oricum nu avea de ales. Fortându-se să rămână calmă, merse cu cei doi bărbați în biblioteca ale cărei lambriuri din lemn de trandafir străluceau în lumina lumânărilor. Încăperea austeră, cu tapițerie simplă și unghiuri drepte, nu avea nimic decorativ în afară de ferestrele cu vitraliu.

Lordul Westcliff închise ușa, iar Lottie se îndepărtă cât putu de mult de Sydney. Un presentiment neplăcut aproape că o făcea să-i fie rău. Nu se putea uita direct la el, dar îi simțea clar prezența. Stăpânul casei vorbi:

— Luați loc, domnișoară Miller?

Lottie clătină din cap, temându-se să nu cadă dacă se mișca.

— Foarte bine, spuse contele mutându-și privirea spre lordul Sydney. Să începem cu informațiile pe care le-am primi eu astăzi. După ce ai ajuns dumneata la Stony Cross Park, m-am asigurat că aflu totul despre tine, fiindcă eram sigur că mă minți, deși nu știam exact în ce privință.

Lordul Sydney părea atent, netulburat, cu ochii albaștri și reci.

— Ei bine, și ce ați aflat, sire?

— Nu există niciun viconte cu numele tău, spuse Westcliff direct, ignorând tresărirea lui Lottie. Familia a dispărut acum douăzeci de ani, când adevăratul lord Sydney

a murit fără să lase moștenitori de gen masculin care să poată cere titlul în mod legitim. Ceea ce mă face să întreb cine naiba ești tu. Și de ce ai venit aici.

— Eu sunt Nick Gentry.

Deși Lottie nu auzise de el, lordul Westcliff păru a recunoaște numele.

— Înțeleg, rosti încet. Așa se explică legătura cu sir Ross. Înseamnă că ești aici cu treburi care țin de strada Arcului.

Lottie tresări, nevenindu-i să creadă când își dădu seama că străinul era detectiv. Auzise despre un grup de polițiști care se ocupau de rezolvarea cazurilor de crimă și lucrau ca gărzi pentru aristocrație. Cunoscuți pentru eficiență, cruzime și curaj, erau foarte apreciați de înalta societate. Nici nu-i de mirare că omul părea așa diferit de restul oaspeților. „Vânez”, îi spusese, uitând să menționeze că prada lui umbla pe două picioare.

— Nu mereu, îi răspunse Gentry lordului Westcliff. Uneori lucrez pentru persoane particulare, rosti, privind trăsăturile încordate ale Lottie. Acum două luni am fost angajat de lordul Radnor ca să o găsesc pe logodnica lui, Charlotte Howard, care lipsește de doi ani.

Fata rămase nemișcată, dar simți o durere crudă în piept, care începu să se răspândească peste tot. Gura îi tremura, încercând să nege, dar din ea nu se auzi niciun cuvânt, ci doar un vaiet ascuțit și incoerent despre care abia mai târziu înțelese că era al ei. Nu își amintea să se fi mișcat, dar se trezi în cealaltă parte a încăperii, încercând să-l zgârie pe Gentry, îngrozită și furioasă.

În urechi îi răsună un blestem sălbatic și încheieturile îi fură strivite de o strânsoare ca de fier, dar ea nu se opri, fiindcă nu putea. Sudoarea și lacrimile i se amestecau pe

chip, țipa și suspina, se lupta pentru viața ei, pentru libertatea care îi era smulsă dintre degetele încleștate. Își dădea seama că se poartă ca o nebună și că asta nu o ajuta cu nimic, dar nu se putea opri.

— Termină, Lottie, se răsti Gentry scuturând-o. Calmează-te, pentru Dumnezeu!

— Nu mă duc înapoi! șuieră ea respirând greu. Mai bine te omor. Doamne, cât te urăsc!

— Lottie.

Vocea rece a realității o opri brusc. Lordul Westcliff. Unul dintre brațele lui puternice o apucase și o trăgea departe de Nick. Se lipi de el, ca un animal speriat.

— Ajunge, îi șopti lordul la ureche, strângând-o mai tare. Nu te ia cu el, Lottie. Jur. Știi că eu mă țin întotdeauna de cuvânt. Acum respiră adânc. Și încă o dată.

Vocea lui liniștită și aspră o calmă cum n-ar fi reușit nimic altceva, iar Charlotte făcu ce i se spunea. Lordul o conduse la un fotoliu și o forță să se așeze. Aplecat spre ea, o privi cu ochii lui negri și liniștiți.

— Nu te mișca. Și nu uita să respiri.

Lottie dădu din cap cu o mișcare chinuită, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Nu-l lăsați să se apropie de mine, șopti ea.

Ridicându-se, Westcliff îi aruncă detectivului o privire glacială.

— Stai departe, Gentry. Nu-mi pasă cine te-a plătit ca să faci asta. Ești pe proprietatea mea și nu-ți permit să faci nimic fără aprobarea mea.

— Nu ai dreptul legal să o ții aici, spuse Gentry încet.

Westcliff. pufni arogant. Îndreptându-se spre bar, turnă puțin lichid arămiu într-un pahar și i-l duse lui Lottie, împingându-i-l între degetele tremurânde.

— Bea asta, spuse scurt.

— Eu nu...

Începu ea, dar el o întrerupse autoritar:

— Acum. Până la ultima picătură.

Făcând o grimasă, ea dădu băutura peste cap și tuși când plămânii și gâtul simțiră focul catifelat. Era amețită și îl privi pe conte cu ochii în lacrimi. El își scoase batista și i-o întinse. Materialul era cald, fiindcă stătuse aproape de trupul lui. Fata se șterse la ochi și oftă.

— Mulțumesc, spuse cu o voce răgușită.

Se uita numai la el, neputând să-l privească pe Gentry. Nu visase vreodată că ar putea simți atâta durere, că bărbatul chipeș cu privire dură i-ar fi putut face așa ceva. Primul pe care-l sărutase vreodată. Durerea trădării, umilința, erau prea greu de îndurat.

— Acum, spuse contele așezându-se pe un fotoliu de lângă Lottie, reacția ta la cele spuse de domnul Gentry confirmă că ești Charlotte Howard, rosti el așteptând până când ea dădu din cap. E adevărat și că ești logodită cu lordul Radnor?

Lottie se simți în siguranță alături de contele cel puternic. Știa că el e singurul care o poate apăra de prădătorul din apropiere. Uitându-se în ochii lui, se chinui să găsească niște cuvinte potrivite ca să descrie situația în care era. Contele văzu că e speriată și o uimi, luând-o de mână. Atingerea lui puternică, sigură, alungă teama. Lottie se miră de blândețea degetelor lui. Nu se mai purtase niciodată atât de frumos cu ea. Aproape că nici nu o băgase în seamă până atunci.

— Nu a fost alegerea mea, îi spuse. Logodna a fost aranjată când eram mică. Părinții mei i-au promis lordului Radnor că o să mă mărit cu el, în schimbul ajutorului său

financiar. Am încercat din răspuțeri să accept situația, dar Radnor nu e rațional și nici întreg la minte, după părerea mea. Nu și-a ascuns niciodată planul. Eu sunt un fel de animal care trebuie antrenat după bunul lui plac. Mi-ar fi mai bine moartă. Trebuie să mă credeți. Nu aș fi făcut niciodată așa ceva...

— Te cred, rosti Westcliff continuând să o țină de mână, dar întorcându-se spre Nick Gentry. O cunosc pe domnișoara Miller de ceva vreme și nu pot decât să presupun că obiecțiile ei sunt valide.

— Sunt, răspunse detectivul pe un ton sec.

Se sprijini, aparent nepăsător, de piatra șemineului.

Flăcările îi luminau fata întunecată.

— Radnor e un porc. Dar asta nu contează. Părinții ei au fost de acord cu logodna. Plata, o sumă mare, a fost făcută. Și dacă nu i-o aduc eu, Radnor o să trimită încă doisprezece s-o caute.

— N-o să mă găsească niciunul, spuse Lottie reușind în sfârșit să se uite la el. O să plec din țară. O să dispar...

— Prostuță mică, o întrerupse Gentry cu blândețe. Vrei să fugi tot restul vieții? O să trimită mereu pe câte cineva după tine. Nu o să ai o clipă de liniște. Nu poți să fugi suficient de repede și de departe...

— Ajunge, spuse Westcliff scurt, simțind fiorul care o cuprinsese pe Charlotte. Nu, Lottie nu o să plece peste hotare și nici nu o să mai fugă de Radnor.

— Chiar? spuse Gentry ridicând sprânceana în zeflema. Ce interesant. Și ce propui, Westcliff?

Contele tăcu, gândindu-se. Lottie continuă să-l privească pe Nick Gentry, încercând să se liniștească. Va găsi o cale. Nu se va lăsa dusă la Radnor ca mielul la tăiere. Probabil că acest lucru i se citi pe chip, fiindcă Gentry îi

aruncă o privire admirativă.

— Din punctul meu de vedere ai două posibilități, spuse el încet.

Vocea îi tremură puțin când îl întrebă:

— Care sunt acelea?

— Eu, contra unui preț potrivit, pot fi convins să te las să scapi, și atunci va trebui să fugi de Radnor până când altul te va prinde. Sau ai putea să te eliberezi de el pentru totdeauna.

— Ce vrei să spui?

Lordul Westcliff interveni, rupând tăcerea grea:

— Vrea să spună că ar trebui să te măriți. Odată căsătorită, sub protecția altui bărbat, Radnor nu te va mai căuta.

Lottie se uită la mâna puternică de deasupra mâinii ei.

— Dar nu se poate. Nu cunosc niciun bărbat care să vrea...

Se opri. Avea un gust amar în gură și-i venea să leșine.

— Se poate, spuse contele cu blândețe.

Lottie se uită la Westcliff nedumerită, iar Gentry spuse încet, batjocoritor:

— Ai de gând s-o faci contesa dumitale, sire?

Figura contelui rămase lipsită de expresie.

— Dacă e nevoie.

Șocată, Lottie îi strânse mâna, apoi o retrase pe a ei. Era de necrezut că lordul ar fi fost dispus la un asemenea sacrificiu. Poate că ea s-ar fi obișnuit cu ideea de a fi măritată cu un bărbat pe care nu-l iubea. Până la urmă, era mai bine decât să devină lady Radnor. Dar contele era un om bun, de onoare. Nu și-ar fi permis să profite de el în acest fel.

— Sunteți deosebit de bun cu mine, sire, îi spuse ea. Dar nu m-aș mărita cu dumneavoastră, fiindcă meritați mai mult

decât o căsătorie de conveniență. E un sacrificiu prea mare.

— N-ar fi deloc un sacrificiu, răspunse el sec. Și e o soluție pentru dilema ta.

Lottie clătină din cap, încruntându-se.

— Mai există o posibilitate, rosti ea.

— Care anume?

Era calmă, rece și se simțea dintr-odată distantă, ca și cum s-ar fi uitat din afară la toată scena.

— Prefer să nu spun încă. Dacă nu vă deranjează, sire, aș vrea să vorbesc cu domnul Gentry câteva clipe.

Capitolul 5

Nick se așteptase ca Lottie să nu rămână pasivă aflând că el o căuta pentru lordul Radnor. Dar furia cu care se apăraseră îl uimea. Acum, că era din nou calmă, îl privea cu o disperare calculată pe care el o înțelegea prea bine. I se părea că e mai frumoasă decât oricând.

Deși Westcliff nu era de acord cu rugămintea ei, se încruntă și se ridică.

— Aștept alături, spuse acesta, ca și cum s-ar fi așteptat ca Nick să o atace imediat ce el ar fi închis ușa în urma lui. Strigă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

— Mulțumesc, sire, murmură Lottie zâmbindu-i recunoscătoare lui Westcliff și făcându-l pe Nick să fiarbă de gelozie.

Puțin i-ar fi trebuit ca să-l lovească pe conte, mai ales de când o luase de mână ca să o liniștească. I se întâmpla ceva. Pierduse controlul situației și nu știa cum să-l recapete. Nu știa decât că îi trebuia Lottie și că, dacă nu o putea avea, senzația de foame, frig și nemulțumire nu l-ar mai fi părăsit niciodată.

Rămase lângă șemineu, relaxat, dar cu pumnul strâns. Îl blestemă în gând pe conte pentru turnura pe care o luaseră lucrurile. El voia să-i spună lui Lottie cu blândețe, să o liniștească înainte ca ea să fugă speriată. Acum Westcliff stricase lucrurile, iar ea se temea de el.

Se întoarse, palidă, cu ochii înroșiți de lacrimi. Avea o expresie calmă și îl privea foarte atentă, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile. Îl făcu să se simtă amenințat.

— Deci totul a fost doar teatru? întrebă ea încet.

Nick clipi. El, care îndurase ore lungi de întrebări, interogatoriu și chiar tortură, era cu totul luat prin surprindere de întrebarea ei.

— Știu că o parte a fost prefăcătorie, spuse Lottie. Trebuia să-mi câștigi încrederea. Dar ai mers mai departe decât era nevoie, roști, apropiindu-se încet de el. De ce mi-ai spus toate lucrurile acelea?

Dumnezeu să-l aibă în pază, nu îi putea răspunde. Mai rău, nu-și putea lua ochii de la ea și simțea că privirea ei îi ajunge în suflet.

— Adevărul, domnule Gentry, insistă ea. Dacă eu pot să trec peste rușine și să întreb, sunt sigură că poți și tu să-mi răspunzi. A fost ceva adevărat din tot ce mi-ai spus?

Nick simți că i se umezesc palmele. Încercă să nu răspundă, să nege, dar nu reuși.

— Da, spuse gutural, strângând din dinți după aceea.

La naiba cu ea dacă se aștepta să audă și altceva din gura lui. Răspunsul o făcu să se simtă mai în largul ei, deși Nick nu pricepu de ce. Reușind să se uite în altă parte, își aținti privirea la flăcările din șemineu.

— Acum, mormăi, poate vrei să-mi spui care e cealaltă opțiune.

— Am nevoie să fiu apărată de Radnor, spuse ea direct.

Puțini bărbați i-ar putea ține piept. Cred că tu ești unul dintre ei.

Vorbise calm, indiferent. Nu îl complimenta. Cu toate astea, Nick simți puțină mândrie fiindcă ea îi recunoștea talentele.

— Așa este, răspunse.

— Atunci, în schimbul protecției și susținerii financiare, eu aș putea să-ți devin amantă. Aș semna chiar și un contract în acest sens. Cred că ar fi destul ca să-l țină departe pe lordul Radnor. Și n-ar mai fi nevoie să mă ascund.

Amanta lui. Nick nu se gândise că ea ar fi acceptat o astfel de înjosire. Dar Lottie era realistă și recunoștea că în unele situații nu putea să-și urmeze principiile.

— Mi-ai da voie să mă culc cu tine, în schimbul banilor și a protecției mele, rosti el, ca și cum cuvântul „amantă” ar fi trebuit explicat.

O privi atent.

— Ai locui cu mine, m-ai însoți în public și nu ți-ar păsa că te-ai face de rușine. Asta spui?

Ea se înroși, dar nu se uită în altă parte.

— Da.

Nick simți cum fiecare părticică din trup îi e inundată de dorință. Își dădu seama că Lottie va fi a lui, că i se oferea. Ameți. Amanta lui... Dar nu era destul. Voia mai mult. O voia cu totul. Merse spre divan, o piesă de mobilier simplă, tapițată cu piele vișinie, și se așeză cu picioarele depărtate. O măsură apreciativ.

— Înainte să accept orice, vreau să văd ce-mi poți oferi.

Ea se crispă.

— Cred că ai văzut deja suficient.

— Te referi la ce s-a întâmplat în pădure astă-seară? rosti el foarte blând, deși inima îi bătea cu putere. Asta n-a

fost nimic, Lottie. Vreau mai mult decât niște sărutări nevinovate. O amantă poate fi tare scumpă, așa că trebuie să-mi arăți că meriți banii.

Ea se apropie încet, cu silueta subțire luminată din spate de flăcările din șemineu. Înțelegea că el joacă un joc, dar încă nu știa care era miza.

— Ce vrei de la mine? Întrebă încet.

Ce promise de la Gemma. Nu, mai mult decât atât. Voia pe cineva care să-i aparțină. Care să-l iubească. Să aibă nevoie de el. Nu știa dacă se poate, dar era gata să încerce cu Lottie. Era singura lui șansă.

— O să-ți arăt.

Întinse mâna și o prinse de încheietură, trăgând-o spre el până când ea alunecă alături, pe divan. O prinse de umeri și se aplecă peste ea, atingând cu vârful limbii locul unde i se putea simți pulsul. În același timp îi luă mâna și i-o așeză peste pantalonii lui, strângându-i degetele în jurul bărbăției sale. Ea se crispă și tresări, sprijinindu-se de el ca și cum ar fi părăsit-o puterile. Cu blândețe, Nick îi mișcă mâna în sus, spre locul care pulsa umflat și nerăbdător prin materialul pantalonilor.

Scoase un suspin gutural și îi trase rochia, recunoscător celui care croise îmbrăcămintea femeilor atât de ușor de dat la o parte. Pielea sânilor ei goi străluci în lumina flăcărilor. Avea sfârcurile palide și trandafirii. Lottie întoarse capul, strângând bine pleoapele. Nick o ridică în brațe și o sprijini de umărul lui, așezând-o cu posteriorul deasupra umflăturii din pantaloni. Degetele bătorite îi mângâiară un sân dezgolit, ridicându-l spre gura care cobora încet. Ea se înfioră când Nick îi prinse sfârcul între buze și strânse până când îl simți întărindu-se pe limbă. Ridică mâinile ca pentru a se apăra, dar îl prinse de reverele hainei și gemu de

plăcere. Sunetul îi aprinse toate simțurile detectivului, care începu să deseneze cercuri cu limba în jurul sfârcului ei, făcând-o să se arcuiască precum o pisică.

Îi alintă în continuare sânii, dar își strecură mâna sub rochia ei și apucă marginea desuurilor, în locul în care se prindea ciorapul. Lottie înțelese ce face și strânse pulpele, roșind. El o mângâie pe deasupra materialului, alunecând cu palma peste șold și abdomen, apoi încet spre părul cârlionțat dintre pulpe.

— Nu, spuse ea, cu ochii închiși.

Nick îi sărută curbura trandafirie a gâtului și linia fină a obrazului. Avea pielea subțire și catifelată, aproape translucidă. Îi venea să o sărute din cap până-n picioare.

— Nu așa vorbește o amantă, șopti el. Îți retragi oferta, Lottie?

Ea clătină din cap, neputând să vorbească în timp ce el o mângâia așa.

— Atunci desfă picioarele.

Charlotte îi făcu pe plac, desfăcând pulpele și lăsându-și capul să cadă pe brațul lui. Nick o mângâie pe deasupra materialului subțire, atingând-o cu blândețe până când simți umezeală sub degete. Încercarea ei de a rămâne tăcută și nemișcată îl incita. Roșise toată și se crispase la atingerea lui. Până la urmă gemu și-l apucă de încheietură cu un gest disperat.

— Destul, suspină.

Mădularul lui zvâcni sub ea.

— Chiar așa? îi șopti, strecurând degetele în despicătura lenjeriei ei. Eu cred că vrei mai mult.

Charlotte tresări când Nick îi atinse părul moale, pielea delicată, locul umed de sub ele. Sărutându-i curbura gâtului, o tachină:

— Ce cârlionți adorabili, îi spuse la ureche. Ce culoare au? Blond, ca părul? Sau mai închis?

Uimită de întrebarea lui, Lottie îi aruncă o privire fixă, pierdută.

— Nu-i nimic, spuse el strecurând mâna mai aproape. O să aflu data viitoare.

Se arcui când el atinse un loc ascuns între faldurile trupului ei.

— Doamne!

Nick scoase un sunet liniștitor și îi prinse lobul urechii între dinți.

— Doar nu vrei să te audă Westcliff.

— Oprește-te, spuse ea tremurând.

Dar nimic nu l-ar mai fi putut opri acum. O mângâie atent, cu cercuri delicate în jurul punctului celui mai sensibil. Ea se ridică, arcuind șoldurile. Nick o mângâie și-și strecură degetul mijlociu înăuntru, până la capăt.

Lottie respiră sacadat și strânse pulpele în jurul palmei lui, în timp ce el o mângâia într-un lent, ritmic. O simți încordându-se, mișcându-se, încercând să scape de tensiunea copleșitoare. Se aplecă din nou spre sânii ei, spre sfârcurile întărite, și suflă ușor deasupra unuia dintre ele, apoi îl cuprinse cu buzele. Așa, cu un deget înăuntru și cu gura pe sânul ei, se simțea triumfător.

Lottie se zbatu, gemând de frustrare. El își retrase mâna și i-o așează pe șold, mângâind-o încet.

— O să am grijă de tine mai târziu, îi murmură. Promit.

Fata gemu din nou, arcuindu-se disperată sub palma lui. Nick știa ce-și dorește și abia aștepta să-i dea tot. Inspiră adânc parfumul dorinței ei și aproape că-și pierde controlul la gândul că ar fi putut să o guste. Se înfioră și îi trase rochia, acoperind trupul pe care-l dorea atât. Westcliff aștepta în

camera de alături și acum nu era nici locul, nici momentul să meargă mai departe. Data viitoare va face dragoste cu ea așa cum își dorea. Răbdare, își spuse, respirând adânc de câteva ori.

Lottie se retrase din brațele lui până în cealaltă parte a divanului. Era foarte frumoasă, cu părul în dezordine și cu obrajii îmbujorați. Grăbită, își acoperii sânii. Se priviră, ea stânjenită, el sincer și calculat. Apoi Nick se aventură să spună:

— De vrut, te vreau. De fapt, probabil că nimic nu m-ar putea opri să te am. Dar nu te vreau pe post de amantă. Vreau să fii a mea în mod irevocabil. Vreau tot ce ar trebui să le dai lui Westcliff sau lui Radnor.

Înțelegând ce vrea să spună, Lottie îl privi de parcă ar fi fost nebun. Îi trebui o jumătate de minut ca să spună:

— Te referi la căsătorie? Ce diferență ar fi dacă m-aș mărita cu tine sau cu lordul Radnor?

— Diferența e că eu te las să alegi.

— De ce ai vrea să te legi de mine pe viață?

Nick nu era pregătit să-i spună adevărul.

— Fiindcă vreau să am o soție, minți el. Și tu ești la fel de bună ca oricare alta.

Ea tresări, ofensată.

— Alege, o sfătui. Poți să te ascunzi în continuare, sau poți să fii soția cuiva. A mea sau a lui Radnor.

Ea îl mai privi o dată, lung, cu uimire, făcându-l să se înfioare. Nu-i plăcea când se uita așa la el. Nu putea să clipească și nici să-și mute ochii de la ea, iar Charlotte părea a-i citi gândurile, chiar dacă el voia să le ascundă.

— A ta, spuse ea încordată. O să fiu a ta.

Iar el oftă încet, ușurat.

Lottie își aranjă hainele și merse la bar ca să-și toarne un pahar de coniac din sticla de cristal. Era amețită și i se înmuiaseră genunchii, semn clar că nu avea nevoie de și mai mult alcool. Ca să nu mai spunem că era, încă, servitoarea lordului Westcliff și nu se cădea să se servească din băutura stăpânului. Pe de altă parte, lucrurile de acest fel nu mai erau atât de stricte în lumina ultimelor evenimente. Era uimită că primise două cereri în căsătorie într-o singură noapte, de la doi bărbați atât de diferiți.

Iar lucrurile pe care i le făcuse Nick Gentry... Nu se putea gândi acum la asta, când încă mai simțea urmele plăcerii nerușinate. Umplând paharul, se strâmbă și luă două înghițituri mari din băutura fină. Gentry se apropie de ea și-i trase paharul dintre degete, fiindcă ajunsese deja la jumătate.

— Curând o să mergi pe două cărări.

— Contează? întrebă Lottie răgușit, privindu-l cum dă restul coniacului peste cap.

— Cred că nu.

Ea se clătină, iar el lăsă paharul gol și o prinse de talie. Un zâmbet ironic îi înflori pe buze.

— Dumnezeu știe că orice femeie ar simți nevoia să se întărească puțin la gândul că va fi măritată cu mine.

Se auzi o bătaie nerăbdătoare în ușă, iar lordul Westcliff intră în bibliotecă. Privirea i se opri asupra lor, atât de aproape unul de altul, și contele ridică o sprânceană. Gentry o strânse pe Lottie de mijloc atunci când ea încercă să se îndepărteze.

— Poți să ne feliciți, îi spuse contelui, parodiind urât anunțul pe care l-ar fi făcut un domn cumsecade.

Domnișoara Howard mi-a făcut onoarea de-a accepta să-mi devină sotie.

Lordul Westcliff o privi pe Lottie printre pleoapele îngustate.

— Asta era a treia posibilitate?

— Se pare, spuse ea cu vocea tremurând, că da.

Știa că lordul nu are cum să priceapă de ce făcea ea un pact cu diavolul. Îl privi rugătoare, ca el să nu ceară vreo explicație. Nu-i putea da una mulțumitoare. Era obosită să se ascundă, să se îngrijoreze și să se teamă. Nick Gentry îi oferise protecție. Nu avea principii, era necizelat și trecut prin multe. Exact genul de bărbat care o putea apăra de Radnor. Însă toate astea nu ar fi fost suficiente ca să o convingă să se mărite cu el. Contase faptul că Nick simțea ceva pentru ea și nu putea ascunde asta, deși încercase. Chiar dacă știa că nu e bine, îl voia. Sau cel puțin îl voia pe cel care se prefăcea el a fi, cel care o privise disperat, intens, la fântâna din pădure. Pe cel care o sărutase și îi șoptise că avea nevoie de ea.

Încruntându-se, contele se apropie și întinse mâna.

— Vreau să vorbesc cu tine, Lottie.

Ea dădu din cap, ascultătoare, așa cum se obișnuise.

— Da, domnule.

Când Gentry nu-i dădu drumul, fata îi aruncă o privire sfidătoare.

— Încă nu sunt măritată cu tine, șopti. Lasă-mă.

El își desprinsе mâinile de pe talia ei, iar Lottie se apropie de conte, care o apucă blând de braț și o conduse într-un colț. Atingerea lui respectuoasă era cu totul diferită de posesivitatea lui Gentry.

Lordul Westcliff se uită la Charlotte, cu o șuviță din părul brunet căzută pe frunte.

— Lottie, spuse el încet. Nu poți să iei o astfel de decizie fără să știi mai multe despre bărbatul căruia i te oferi. Nu te lăsa păcălită de faptul că e detectiv. Cu siguranță crezi că profesia lui presupune simț al onoarei, chiar eroism. În cazul lui, exact opusul e valabil. Este și a fost întotdeauna un personaj controversat.

— Cum așa? Întrebă ea, uitându-se spre silueta întunecată din cealaltă parte a încăperii.

Gentry mai bea un coniac și se prefăcea interesat de cărțile de pe un raft. Curbura nemulțumită a gurii lui spunea clar că știa ce-i șoptea ei Westcliff.

— Gentry e detectiv de numai doi sau trei ani. Înainte de asta a fost un infractor de mare clasă care făcea pe detectivul particular. Conducea o vestită adunătură de hoți și a fost arestat de mai multe ori pentru fraudă, jaf, și fabricare de dovezi. Îți garantez că îi cunoaște pe toți infractorii din Anglia. În ciuda aparentei reveniri pe calea cea bună, mulți cred că el încă face afaceri ilegale cu mulți dintre foștii cunoscuți. Nu poți să ai încredere în el, Lottie.

Ea încercă să nu aibă nicio reacție, dar era șocată. Uitându-se peste umărul lui Westcliff, îl văzu pe detectiv mai în largul lui în umbră decât la lumină, cu ochii strălucind ca ai unei pisici. Cum putea un bărbat de numai douăzeci și ceva de ani să fi avut deja o carieră atât de variată? Mare infractor, detectiv... Pentru Dumnezeu, cine era omul ăsta?

— Domnișoară Howard... Lottie...

Contele îi recăpătă atenția, murmurând cu blândețe.

— Trebuie să te mai gândești la propunerea mea. Cred că aranjamentul ne-ar fi pe plac amândurora. Îți dau cuvântul meu că voi fi un soț blând și că nu o să-ți lipsească nimic...

— Sire, îl întrerupse ea pe un ton sincer, sper să nu luați

refuzul meu ca pe altceva decât ca pe un semn al respectului pe care vi-l port. Sunteți cel mai de onoare om pe care îl cunosc și asta e motivul pentru care nu v-aș forța să vă căsătoriți cu o femeie pe care n-o iubiți. Nu puteți nega, sire, că dacă v-ați căuta soție nu eu aș fi prima dumneavoastră alegere. Și dacă v-aș face nedreptatea de-a vă lua de soț, am regreta-o amândoi într-o bună zi. Eu și domnul Gentry ne potrivim mult mai bine, fiindcă niciunul dintre noi nu va privi aranjamentul ca pe o căsătorie adevărată, ci ca pe o afacere în care, se înroși, dar continuă, în care un serviciu va fi schimbat pentru altul.

Figura lui Westcliff se înăspri și mai mult.

— Nu ești suficient de cinică și de dură ca să poți rezista.

— Din păcate, sire, sunt destul de tare. Din cauza lordului Radnor nu am sperat și nu am visat niciodată ca alte fete de vârsta mea. Nu am crezut niciodată că voi avea o căsnicie fericită.

— Dar meriți mai mult, insistă el.

Ea zâmbi fără umor.

— Credeți? Eu nu sunt chiar atât de sigură.

Îndepărtându-se de el, Lottie merse în mijlocul camerei și se uită la Gentry, așteptând. Apoi spuse pe un ton sec:

— Când plecăm?

Gentry se apropie, iar fata văzu în ochii lui că se așteptase ca ea să se răzgândească. Acum, că îi spusese din nou care e alegerea ei, nu mai putea da înapoi.

— Imediat, răspunse el încet.

Ea deschise gura ca să se opună. Gentry voia să o ia pe sus și să nu-i dea ocazia să-și ia la revedere de la nimeni. Nici măcar de la lady Westcliff. Pe de altă parte, ar fi fost mai simplu și pentru ea să dispară fără să explice nimănui nimic.

— Dar nu e periculos să călătorești noaptea? întrebă, dar apoi răspunse ea însăși. Nu contează. Dacă ne întâlnim cu un hoț la drumul mare, probabil că oricum aș fi mai în siguranță cu el decât cu tine.

Amuzamentul lui nu dură mult, pentru că lordul Westcliff spuse:

— Dacă nu o pot face pe domnișoara Howard să se răzgândească, pot măcar să cer dovada legală a căsătoriei și asigurarea că va avea tot ce are nevoie.

Lottie își dădu seama că nu se gândise deloc la viața pe care avea s-o ducă alături de Gentry. Doamne! Cât câștiga un detectiv de pe strada Arcului? Nu încăpea îndoială că banii erau puțini, însă dacă adăugai serviciile pe care le făcea persoanelor private, probabil că trăia decent. Ea nu avea nevoie de mare lucru. O cameră sau două într-un cartier mai curat al Londrei ar fi fost de-ajuns.

— În niciun caz nu am de gând să dau socoteală pentru felul în care-mi voi întreține soția, spuse Gentry. Nu ai nevoie să știi decât că nu o să fie muritoare de foame și că o să aibă un acoperiș deasupra capului.

*

Călătoria spre Londra avea să dureze cam douăsprezece ore, ceea ce însemna că vor ajunge după-amiaza. Lottie se sprijini de tapițeria maronie a trăsुरii lui Gentry. Odată plecați, Nick se aplecă să stingă felinarul din interior.

— Vrei să dormi? o întrebă. Mai e mult până dimineață.

Lottie clătină din cap. În ciuda oboselii, era prea emoționată ca să adoarmă. Ridicând din umeri, Gentry lăsă lumina aprinsă. Își ridică un picior pe banchetă, făcând o grimasă. Un bărbat de dimensiunile lui nu se simțea comod

Într-un spațiu așa mic.

— E a ta? Întrebă Lottie. Sau e de închiriat, ca să se potrivească rolului?

Înțelegând că ea vorbește despre trăsură, el zâmbi ironic.

— E a mea.

— Nu credeam că un om simplu își poate permite așa ceva.

Detectivul se jucă distant cu tivul draperiei de la fereastră.

— Călătoresc des cu munca. Prefer să-mi fie comod.

— Ți schimbi mereu numele când faci investigații?

El clătină din cap.

— De obicei nu e nevoie.

— Mă întreb cum de nu ai ales să te deghizezi mai bine, spuse ea. În cineva care să nu poată fi atât de ușor demascată. Lordului Westcliff nu i-a luat mult să afle că nu există niciun viconte Sydney.

Pe chipul lui trecu o expresie neobișnuită, de amuzament și disconfort. Părea a se hotărî dacă să îi spună sau nu ceva. Până la urmă strâmbă din buze și oftă.

— Westcliff se înșală. Există un viconte Sydney. Sau cel puțin un moștenitor legitim al titlului.

Lottie îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cine este? Și dacă e adevărat, cum de nu și-a cerut titlul și averea?

— Nu toți vor să fie aristocrați.

— Ba sigur că da! În plus, nici nu ai de ales. Ești sau nu ești aristocrat. Nimeni nu poate să își nege dreptul din naștere, așa cum nu poate să-și schimbe culoarea ochilor.

— Ba poate, se răsti el.

— Nu e nevoie să te superi, spuse Lottie. Tot nu mi-ai

spus cine și unde e acest misterios viconte, ceea ce mă face să cred că l-ai inventat.

Gentry își schimbă poziția, stânjenit și fără să o privească.

— Eu sunt.

— Poftim? Încerci să mă păcălești că ai fi un aristocrat nerecunoscut? Tu, un infractor și apoi detectiv, să fii viconte? spuse Lottie clătinând din cap. Nu prea cred.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, rosti Gentry pe un ton egal. Mai ales că nu contează, fiindcă nu-mi voi revendica niciodată titlul.

Lottie îl privi nedumerită. Părea să creadă ce spunea. Dar cum se putea așa ceva? Dacă era adevărat, cum ajunsese un fiu de aristocrat aici? Nu te nașteai în înalta societate ca apoi să devii... orice ar fi fost el. Nu se putu abține și-i puse o ploaie de întrebări.

— Ești John, lord Sydney? Fiul vicontelui Sydney care a murit acum douăzeci de ani, se presupune că fără moștenitori? Ai vreo dovadă? Poate să confirme cineva asta?

— Sora mea, Sophia. Și soțul ei, sir Ross Cannon.

— Judecătorul? Fostul căpitan al poliției din strada Arcului e cumnat cu tine?

Gentry îi răspunse dând doar o dată din cap. Lottie era nedumerită. Nu avea de ales, trebuia să-l creadă, mai ales că era ușor de dovedit un neadevăr de acest fel. Povestea era absurdă, iar ea nu pricepea nimic.

— Aveam șapte sau opt ani când au murit părinții mei, explică el pe un ton răgușit. În afară de mine nu mai existau rude de gen masculin care să poată cere titlul. Eu și sora mea mai mare, Sophia, am locuit prin sat o vreme, de la o familie la alta, până când ea a fost adoptată de o verișoară îndepărtată. Dar eu devenisem o pacoste, iar verișoara

noastră n-a prea vrut să mă ia la ea. Așa că am fugit la Londra și am ajuns găinar. Asta până când am fost prins și dus la închisoare. Când a murit un băiat de acolo, eu i-am luat numele, ca să mă elibereze mai repede.

— Înseamnă că el era adevăratul Nick Gentry, spuse Lottie.

— Da.

— Și tu i-ai luat identitatea și ai lăsat pe toată lumea să creadă că ești mort?

El o privi sfidător.

— Nu mai aveam nevoie de numele ăla.

— Dar sigur te-ai gândit mai târziu să-ți recapeți identitatea și poziția în societate...

— Am exact poziția pe care mi-o doresc. Iar Nick Gentry e acum numele meu mai mult decât a fost vreodată al lui. Intenționez să-l las pe Sydney să se odihnească în pace, mai spuse, zâmbind ironic. Îmi pare rău că n-o să ai prestigiu. Vei fi doar doamna Nick Gentry, și nimeni în afară de sora mea și soțul ei nu va ști adevărul. Ne-am înțeles?

Lottie dădu din cap, încruntându-se nedumerită.

— Nu mă interesează titlul. Dacă m-ar fi interesat, mă măritam cu lordul Radnor.

— Deci nu te deranjează să fii soția unui om de rând, spuse el privind-o atent. Unul care nu are prea mulți bani.

— Sunt obișnuită să trăiesc din puțin. Familia mea e de viță nobilă, dar, așa cum am mai spus, suntem săraci.

Gentry își studie vârfurile lustruite ale cizmelor.

— Lordul Radnor a fost un binefăcător cam strâns la pungă, dacă e să mă iau după condițiile de trai din casa Howard.

Lottie tresări.

— Ai fost la mine acasă?

Îl privea uimită.

— Da, ți-am vizitat părinții ca să le pun câteva întrebări. Știau că te caut.

— Vai, spuse Lottie supărată.

Părinții ei vorbiseră despre ea. Știau că lordul Radnor vrea să o găsească și, ca de obicei, îi făcuseră pe plac. Nu ar fi trebuit să se mire. Și cu toate astea se simțea trădată. Oare se gândiseră vreo clipă la interesul ei? I se puse un nod în gât.

— Mi-au dat foarte multe detalii, continuă Gentry. Am văzut păpușile cu care te jucai, cartea cu povești pe care ai desenat... Știu și cât porți la pantof.

Simțindu-se tare vulnerabilă, Lottie își strânse brațele la piept.

— Mi se pare ciudat că tu i-ai văzut pe ai mei, deși eu nu am mai vorbit cu ei de doi ani. Ce mai fac surorile și frații mei? Ce mai face Ellie?

— Cea de șaisprezece ani? E tăcută, frumușică. Pare sănătoasă.

— Șaisprezece ani, murmură Lottie, tulburată să-și dea seama că frații ei crescuseră, la fel ca și ea.

Se schimbaseră de când nu-i văzuse. Brusc începu să o doară capul și își duse mâna la frunte.

— Când ți-au spus ai mei despre mine, ți s-a părut că...

— Că?

— Mă urăsc? Întrebă ea detașată. M-am întrebat atât de des...

— Nu te urăsc, spuse el pe un ton neobișnuit de blând. Sunt îngrijorați pentru soarta lor, desigur, și par a crede sincer că ți-ar fi mai bine măritată cu Radnor.

— Ei n-au înțeles niciodată cum e el de fapt.

— Nici nu vor. Au mai mult de profitat dacă se mint singuri.

Lottie era tentată să-i contrazică, deși gândise și ea așa de multe ori.

— Au nevoie de banii lui Radnor, spuse pe un ton sec. Le plac lucrurile scumpe.

— Așa a pierdut tatăl tău averea familiei? Pentru că a cheltuit mai mult decât își putea permite?

— Nu cred că am avut mare avere. Dar părinții mei au cheltuit cam tot ce aveau. Îmi amintesc că atunci când eram mică aveam cele mai bune lucruri. Și, când n-au mai fost bani, era să murim de foame. Dar a intervenit lordul Radnor, mai spuse ea, continuând să își țină mâna la frunte. Se poate spune că și eu am profitat de banii lui. Datorită lui am învățat la cea mai bună școală din Londra. A plătit pentru mâncare și haine. Ba chiar mi-a angajat o cameristă. Credeam că vrea să mă transforme într-o lady. La început i-am fost chiar recunoscătoare că are atâta grijă de mine, că mă pregătește să-i fiu soție.

— Dar lucrurile s-au complicat, murmură Gentry. Ea dădu din cap.

— Eram tratată ca un animal de companie. Radnor decidea ce pot să citesc, ce am voie să mănânc... Le-a instruit pe profesoarele mele să-mi dea voie să fac baie doar cu apă rece ca gheața, pentru că el considera că e mai sănătos așa. Mâncam numai supă și fructe când el hotăra că e nevoie să slăbesc. Trebuia să-i scriu în fiecare zi ca să-i spun despre ce învățam la materiile pe care le alegea el. Erau reguli pentru orice. Nu aveam voie să vorbesc decât dacă știam clar ce vreau să spun și mă puteam exprima frumos. Nu îmi era permis să am o opinie despre nimic. Dacă nu stăteam cuminte pe scaun, mi se legau mâinile de spătar. Dacă mă bronzam, eram închisă în casă.

Oftă întristată.

— Lordul Radnor voia să mă transforme în altcineva. Nu-mi imaginam cum ar fi să locuiesc cu el, să-i fiu soție. Ce s-ar fi întâmplat când și-ar fi dat seama că nu puteam să ajung pe cât de perfectă mă dorea?

Pierdută în amintirile întunecate, Lottie își frânse degetele și vorbi fără să-și dea bine seama ce spune.

— Mi-era teamă de vacanțe. Era mereu acolo, mă aștepta. Abia dacă mă lăsa să-mi văd frații și surorile înainte să fiu nevoită să mă duc cu el și...

Se opri brusc, dându-și seama că era să-i spună lui Nick secretul care îi făcuse pe părinții ei să se înfurie. Era ceva ce ținuse în ea ani întregi. Reușiseră să o facă să înțeleagă că supraviețuirea familiei depindea de tăcerea ei. Nu mai spuse nimic și închise ochii.

— Trebuia să te duci cu el și să...

Ea clătină din cap.

— Nu mai contează.

— Spune, rosti el pe un ton blând. Te asigur că nimic din ce-aș putea auzi nu m-ar șoca.

Lottie îl privi atentă, înțelegând că așa era. După tot ce văzuse și făcuse el, nimic nu l-ar fi putut dezgusta.

— Continuă, murmură detectivul.

Iar Lottie începu să-i spună ceva ce nimeni nu fusese dispus să asculte.

— De fiecare dată când veneam acasă, trebuia să merg cu el într-o cameră, să-i povestesc cum mă comportam la școală, să-i răspund la întrebări despre cursuri și prietenele mele și...

Se uită la figura impasibilă a lui Gentry, iar lipsa lui de reacție o ajută să continue.

— Mă puneam să stau la el în brațe cât vorbeam. Mă atingeam, pe piept și sub rochie. Nu-mi plăcea deloc, mi-era

scârbă, dar nu-l puteam opri, iar părinții mei...

Ridică neputincioasă din umeri.

— Nu m-au ascultat când am încercat să le spun. A durat ani întregi. O dată, mama mi-a dat o palmă și mi-a spus că eram a lordului Radnor, că oricum avea de gând să se însoare cu mine și că trebuie să-l las să facă orice vrea. Siguranța familiei depindea de plăcerea și bunătatea lui. Dar eu am fugit de el și i-am lăsat pe ei în gura lupului, mai spuse stânjenită.

Gentry vorbi cu grijă, ca și cum ea ar fi fost un copil nevinovat și nu o femeie de douăzeci de ani.

— A mers și mai departe, Lottie?

Ea îl privi fără să priceapă.

Nick aplecă puțin capul și continuă pe același ton înțelegător:

— Când stăteai la el în brațe a ajuns vreunul dintre voi la climax?

Ea se înroși, înțelegând ce voia detectivul să afle. Misterioasa eliberare despre care unele dintre fetele de la școală îi vorbiseră, râzând rușinate. O plăcere fizică pe care cu siguranță n-ar fi putut-o simți cu Radnor.

— Nu cred.

— Ai fi știut dacă s-ar fi întâmplat, spuse el ironic.

Lottie se gândi la felul în care o atinsese Gentry în biblioteca luminată de flăcările din șemineu, la senzațiile pe care i le trezise, la insatisfacția dulce și dureroasă cu care o torturase. Oare despre asta era vorba? Sau mai era și altceva? Era tentată să-l întrebe, dar tăcu, de teamă ca el să n-o ia peste picior. Mersul trăsurii o legăna, adormind-o, iar fata căscă.

— Ar trebui să te odihnești, spuse Gentry în șoaptă.

Lottie clătină din cap. Nu voia să doarmă în timp ce el o

privea. Ce prostie, să se teamă de un astfel de nimic după tot ce se întâmplase între ei! Încercă să găsească un alt subiect de conversație.

— Cum ai ajuns să lucrezi pe strada Arcului? Nu-mi prea vine să cred că a fost din proprie inițiativă.

El râse.

— Ba da, pentru că nu-mi plăcea alternativa. Acum trei ani am făcut o înțelegere cu sir Ross, cumnatul meu. Pe atunci el era căpitan acolo și avea dovezi care m-ar fi trimis să atârni în vânt.

— Să atârni în vânt, repetă Lottie, uimită de expresia pe care n-o știa.

— Să atârni la capătul unei funii. Crede-mă că ar fi trebuit să fiu tras pe roată și tăiat în bucățele pentru unele dintre lucrurile pe care le-am făcut.

Se opri ca să vadă ce efect aveau cuvintele lui și zâmbi când ea se crispa.

— Ca să evite neplăcuta situație de a-l spânzura pe fratele soției sale, sir Ross mi-a spus că ascunde dovezile, dacă accept să-i dau în vileag pe complicii mei și să devin detectiv.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna. Am fost de acord, fiindcă nu simțeam nicio loialitate față de foștii mei cunoscuți și nici nu voiam să-mi pun gâtul în ștreang.

Lottie se încruntă.

— De ce ar fi vrut sir Ross să lucrezi cu ei?

— Cred că avea impresia greșită că, dacă petrec niște ani în serviciul public, voi deveni un om mai bun, spuse Gentry rânjind. Încă nu s-a întâmplat asta.

— Nu e periculos să încerci să-i prinzi tocmai pe infractorii pe care i-ai turnat?

— Sunt destui care mi-ar vrea capul, recunosc el nepăsător. De fapt, s-ar putea să nu fie nevoie să mă suportî prea mult. Toți cei care mă cunosc ar fi în stare să jure că voi muri tânăr.

— Probabil că n-o să am eu atîta noroc, răspunse ea cu ironie. Dar pot să sper.

Imediat după ce rosti cuvintele, Lottie se rușină. Nu îi stătea în fire să spună astfel de lucruri.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să vorbesc așa.

— Nu-i nimic, răspunse el vesel. Mi s-au spus cuvinte mai grele pentru mai puțin lucru.

— Asta pot să cred, spuse ea, iar el rîse.

— O să sting lumina, rosti Nick. E bine să te odihnești atunci când poți. Măine e o zi lungă.

Se lăsă o liniște plăcută. Lottie se ghemui într-un colț, obosită și uimită de schimbarea neașteptată din viața ei. Nu credea că poate să adoarmă cu atîtea gânduri, însă o cuprinsese toropeala și alunecă mai jos pe perne. Se mișcă, încercând să găsească o poziție mai bună, și simți cum e luată în brațe ca un copil. Visul era atît de plăcut încât cedă plăcerii și se cuibări mai bine în brațele calde. Ceva moale îi atinse fruntea, și ultimele agrafe care îi prindeau părul alunecară. Inspiră un miros minunat, de lână, săpun și piele curată de bărbat. Înțelese că era în brațele lui Gentry și se mișcă puțin, amețită.

— Ce...

— Dormi, șopti el. Nu-ți fac nimic.

Degetele lui lungi îi mîngăiară părul desfăcut. O parte din ea protestă, dar cealaltă îi aminti că e foarte obosită și că nu conta ce-i dă voie să facă. Se zbatu, încăpățînată, să scape de el, să se îndepărteze. Nick îi dădu drumul și ochii îi sclipiră pe întuneric.

— Nu sunt dușmanul tău, Lottie.

— Dar îmi ești prieten? răspunse ea. Până acum nu te-ai comportat ca și când ai fi.

— Nu te-am obligat să faci nimic din ce nu voiai.

— Dacă nu m-ai fi găsit tu, aș fi încă fericită la Stony Cross Park...

— Nu erai fericită acolo. Și pun pariu că n-ai fost fericită nicio clipă de când l-ai cunoscut pe lordul Radnor.

Cât ar fi vrut să-l poată contrazice! Dar nu avea niciun rost să mintă când adevărul era atât de evident.

— O să-ți placă să fii măritată cu mine, continuă Gentry. Nu o să fii servitoarea nimănui. O să faci ce vrei, în limite rezonabile. Și nu o să fie nevoie să te mai temi de lordul Radnor.

— Toate astea dacă mă culc cu tine, spuse ea nemulțumită.

El zâmbi cu o aroganță abia reținută.

— Asta o să fie cel mai plăcut.

Capitolul 6

Când se trezi Lottie, printre draperiile trăsurii intra lumina zilei. Se uită la viitorul ei soț, cu ochii încrețoși și cu părul în dezordine. El avea hainele mototolite și era foarte treaz.

— Nu am nevoie de prea mult somn, spuse, citindu-i gândurile.

Întinse mâna și-i dădu agrafele. Ea strânse între degete bucățelele de sârmă încălzite de palma lui. Începu să-și împletească și să-și strângă părul, cu eficiența cuiva care făcea asta de mult.

Dând draperia la o parte, Gentry se uită la orașul

aglomerat din jur. În ochi îi străluci o rază de soare, dându-le o nuanță de albastru aproape nenaturală. Chiar și din trăsură se vedea că el cunoaște Londra și că nu se teme de niciun loc din oraș.

Dintre toți aristocrații pe care-i întâlnise ea vreodată, și fuseseră destul de mulți la Stony Cross Park, niciunul nu cunoștea străzile așa bine ca el. Și niciunul nu părea gata să facă orice, oricât de înfiorător, ca să-și atingă scopurile. Bărbații binecrescuți dădeau înapoi de la unele lucruri, aveau principii, standarde... Lucruri pe care nu le vedea la Gentry.

Dacă era într-adevăr de viță nobilă, Lottie se gândi că fusese înțelept să nu-și ceară titlul și „să-l lase pe Sydney să se odihnească în pace”, așa cum spusese chiar el. Era sigură că, dacă ar fi ales altfel, i-ar fi fost greu, poate chiar imposibil, să-și găsească locul în pătura de sus a societății londoneze.

— Lordul Westcliff mi-a spus că ai condus o bandă de hoți, comentă ea. A mai spus că...

— Îmi pare rău să te informez că nu am fost un personaj pe cât de puternic mă crede lumea, o întrerupse Gentry. Poveștile sunt din ce în ce mai exagerate de fiecare dată când le aud. Câțiva ziariști s-au chinuit să mă transforme într-un personaj la fel de periculos ca Hunul Attila. Nu spun că sunt nevinovat, bineînțeles. Am condus o operațiune pe cinste. Recunosc că aveam metode îndoielnice, dar am fost mereu un detectiv particular mai bun decât oricare detectiv de pe strada Arcului.

— Nu știu cum se poate să conduci o bandă de hoți și să fii detectiv în același timp.

— Trimiteam spioni și informatori prin tot orașul, chiar și în afara lui. Aveam dovezi care incriminau pe toată lumea, de la Alea Băutorilor până la Strada Mortului. Oricând mă

împiedica cineva să obțin ce voiam, îl dădeam în vileag și luam recompensa. E mai greu să prinzi hoți ca detectiv pe strada Arcului. Căpitanul insistă să facem totul legal. Chiar și așa, sunt cel mai priceput om din poliție.

— Și nu te jenezi s-o spui, răspunse Lottie sec.

— Nu îmi place falsa modestie. Și e adevărat.

— Nu mă îndoiesc. Ai reușit să mă găsești pe mine, deși oamenii lui Radnor încercau de doi ani.

El o privi foarte atent.

— Cu cât aflam mai multe, cu atât eram mai curios. Voiam să văd ce fel de fată are curajul să-și facă o viață nouă fără ajutorul nimănui.

— Curaj, repetă ea îndoită. E ciudat că-i spui așa. Eu am crezut mereu că sunt o lașă.

El se pregătea să răspundă, însă tocmai atunci trăsura luă o curbă strânsă și intra pe o stradă îngrijit pavată, mărginită de copaci și de grădini. Pe marginea străzii adăpostite, cu o atmosferă surprinzător de provincială pentru centrul unui oraș aglomerat, se înălțau case cu trei etaje, construite din cărămidă, curate.

— Betterton, spuse Gentry numele străzii. Birourile detectivilor sunt la sud, iar Covent Garden, chiar în spatele lor.

— Avem o piață în apropiere? întrebă Lottie, gândindu-se la cum se va plimba prin împrejurimi.

Maidstone era în vestul Londrei, însă elevele care învățau acolo nu aveau voie să iasă nicăieri.

— Da. Dar nu o să pleci fără mine.

— Eu fac câte o plimbare în fiecare dimineață, spuse ea, întrebându-se dacă va fi nevoită să renunțe la această mică plăcere.

— Atunci o să merg și eu cu tine. Sau o să trimit un

servitor. Nu vreau ca soția mea să se plimbe singură.

Soția mea. Lui Lottie i se tăie răsuflarea. Deodată, ideea că va fi soția lui, că îi va jura supunere și va face așa cum dorea el, deveni realitate. Înainte era doar ceva îndepărtat, neclar. Probabil că Gentry se surprinsese și pe sine însuși, pentru că acum se uita pe geam, cu buzele strânse, încruntat. Lottie se întrebă dacă ideea căsătoriei devenise reală și pentru el sau dacă, Doamne apără, începea să aibă îndoieli.

Trăsura se opri în fața unei case construite în stil georgian timpuriu, simetric. Străjuită de coloane dorice și cu două uși care dădeau într-un hol în formă de dom, locuința mică și elegantă era mult peste așteptările fetei. O privi fascinată.

Gentry coborî din trăsură și o ajută și pe ea, iar un servitor se grăbi în sus, pe trepte, ca să anunțe sosirea stăpânului. Picioarele îi amortiseră, așa că Lottie făcu o grimasă de durere când se sprijini de brațul lui Gentry, înainte să se îndrepte împreună spre intrare. O menajeră de vârstă mijlocie îi întâmpină. Era o femeie plinuță, cu privire caldă și cu părul argintiu.

— Doamnă Trench, spuse Gentry pe un ton glumeț. Așa cum vedeți, am un oaspete. Se numește domnișoara Howard. Vă sfătuiesc să o tratați bine, fiindcă tocmai ce m-a convins s-o iau de soție.

Înțelegând sugestia lui cum că ea ar fi insistat să se căsătorească, Lottie îi aruncă o privire aspră, iar el zâmbi. Doamna Trench nu-și ascunse uimirea. Era greu să ți-l imaginezi pe Nick Gentry însurat.

— Da, domnule, spuse ea făcând o reverență spre Lottie. Bine ați venit, domnișoară Howard. Felicitări și multă fericire.

— Mulțumesc, rosti fata zâmbindu-i, apoi privindu-l pe

Gentry.

Nu știa cum trebuie să se poarte de față cu servitorii. Pentru Dumnezeu, nici nu știa că are servitori. Probabil că oamenii vor afla curând că e vorba despre o căsătorie de conveniență, așa că nu avea rost să se prefacă îndrăgostită.

— Pregătiți o cameră, și spuneți-i bucătăresei să prepare ceva pentru domnișoara, îi spuse el doamnei Trench.

— Dumneavoastră mâncați, domnule?

Gentry clătină din cap.

— Plec curând cu treburi.

— Da, domnule.

Menajera se grăbi să-i facă pe plac.

Gentry se uită la Lottie și îi apucă o șuviță rebelă, pe care i-o dădu după ureche.

— Nu stau mult. Ești în siguranță aici, iar servitorii vor face orice le ceri.

Se gândea că-i va fi frică singură? Uimită de grija pe care i-o purta Nick, Lottie dădu din cap.

— Sigur.

— Spune-i doamnei Trench să-ți arate casa, adăugă el ezitând puțin. Nu mă deranjează dacă vrei să schimbi ceva.

— Sunt sigură că o să-mi placă tot.

Împrejurimile erau aranjate cu gust și eleganță. Holul de la intrare avea o podea de marmură cu model geometric, în spate era o scară, și două uși de mahon se deschideau spre un salon cu tavanul jos. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță de verde pastelat și decorați cu câteva tablouri simple. Mobila era confortabilă, nu formală. Era o casă elegantă, mult mai frumoasă decât aceea în care crescuse ea.

— Cine a decorat casa? Cu siguranță nu tu.

El zâmbi.

— Sora mea, Sophia, l-am spus că nu e nevoie, dar ea e de părere că mie îmi lipsește talentul pentru astfel de lucruri.

— Nu a vorbit lumea despre voi?

— Venea mereu însoțită de sir Ross, spuse el strâmbându-se de neplăcere. Ei au ales și personalul. Nu le-au plăcut oamenii pe care îi aveam înaintea. Piele albastră și Bess cea libertină.

— Libertină? Ce înseamnă asta?

El păru amuzat și în același timp tulburat de neștiința ei.

— Înseamnă o femeie ușoară.

Ea continuă să-l privească nelămurită, iar el scutură din cap cu veselie:

— Care se culcă cu mai mulți bărbați.

Confuzia ei se transformă repede în dezaprobare.

— Pentru ce Dumnezeu o angajaseși aici? Nu, mai bine nu-mi spui. Sunt sigură că mi-ar părea rău să aflu, spuse, încruntându-se când îl văzu amuzat. Câți servitori ai?

— Opt, cu tot cu doamna Trench.

— M-ai lăsat să cred că nu ai prea multe posibilități.

— Așa și este, dacă mă compari cu lordul Westcliff. Dar pot să-ți ofer un stil de viață confortabil.

— La fel trăiesc și ceilalți detectivi?

Nick râse.

— Unii dintre ei, da. Pe lângă investigațiile de pe strada Arcului, mulți dintre noi acceptă să lucreze pentru persoane particulare. Ar fi imposibil să trăiești doar din salariul de la guvern.

— Persoane ca lordul Radnor?

Gândul la el îi făcea stomacul să se strângă. Acum, că era în Londra, aproape de Radnor, se simțea ca un iepure gonit

din vizuină.

— Te-a plătit deja ca să mă găsești? Ce o să faci cu banii?

— O să-i dau înapoi.

— Și familia mea? șopti ea stânjenită. Ce se poate face pentru ei? Lordul Radnor nu o să-i mai ajute...

Gentry dădu din cap.

— M-am gândit deja la asta. O să am eu grijă de ei.

Lui Lottie nu-i venea să creadă. Cerea foarte mult de la viitorul ei soț, dar cu toate astea Gentry nu părea supărat.

— Mulțumesc, spuse ea răsuflând ușurată. E foarte frumos din partea ta.

— Pot să mă port foarte frumos, răspunse el încet. Dacă am de ce.

Nick îi mângâie cu blândețe lobul urechii, iar Lottie rămase încremenită. Obrajii i se aprinseră. Era ceva neînsemnat, dar într-un loc atât de sensibil încât tresări la simpla lui atingere. Se aplecă să o sărute, dar ea se feri. Îi dădea orice, dar asta nu. Pentru ea sărutul însemna mai mult decât ceva truesc.

El o sărută pe obraz și ea-l simți zâmbind. Îi ghicise din nou gândurile.

— Ce pot să fac pentru un sărut?

— Nimic.

El își lăsă buzele să alunece în sus pe obrazul ei.

— Mai vedem noi.

*

Pentru cei mai mulți oameni, clădirea din strada Arcului, mirosind a sudoare, chimicale și hârtie veche, nu era un loc prea plăcut. În ultimii trei ani Nick se obișnuise atât

de mult cu fiecare colț al ei încât se simțea ca acasă.

Un vizitator ar fi putut crede că micile clădiri de la numerele trei și patru erau centrul investigațiilor din Anglia. Aici îi aduna sir Grant Morgan pe cei opt detectivi de sub conducerea sa.

Zâmbind, Nick răspunse la salutul funcționarilor și se îndreptă spre numărul trei. Nu durase mult până când cei din poliție învățaseră să-i aprecieze talentele, și mai ales disponibilitatea de a intra în casele rău famate și în bordelurile pe care ceilalți le ocoleau. Nu îl deranja să facă investigații periculoase, fiindcă nu avea familie și nu se temea de prea multe lucruri. Dimpotrivă, caracterul lui îi cerea să riște din când în când, ca un medicament care dădea dependență și la care n-ar fi putut renunța. În ultimele două luni, din cauza investigației prea puțin interesante, strânsese destulă energie nervoasă cât să simtă că va exploda. Ajuns în fața biroului lui Morgan, se uită întrebător la secretarul pe nume Vickery. Acesta dădu din cap încurajator.

— Sir Grant nu a intrat încă în ședință, domnule Gentry. Sunt sigur că vrea să vă vadă.

Nick bătu la ușă, iar dinăuntru se auzi vocea puternică a căpitanului.

— Intră.

Biroul mare de mahon părea o jucărie pe lângă bărbatul așezat în spatele lui. Sir Grant Morgan avea niște dimensiuni impresionante. Era chiar mai înalt decât Nick. Deși se apropia de patruzeci de ani, nu era cărunt și avea vitalitatea unui bărbat tânăr. Fusesse, la vremea lui, cel mai bun și mai apreciat polițist. Ajunsese chiar și personajul unor romane de jumătate de penny. Înainte de el, oamenii nu prea aveau încredere în detectivii din strada Arcului.

Nick se bucurase să afle că sir Ross l-a numit pe Morgan

căpitan. Un bărbat inteligent și autodidact, acesta ajunsese prin muncă în locul unde era. La început fusese un simplu polițist. Nick îl respecta. Îi plăcea sinceritatea lui și faptul că era foarte rar chinuit de dileme etice în legătură cu ceea ce avea de făcut.

Morgan îi conducea pe detectivi cu o mână de fier, iar ei îl respectau pentru asta. Singura lui vulnerabilitate era soția, o femeie micuță și adorabilă, a cărei simplă prezență îl făcea pe căpitan să toarcă precum o pisică. Era ușor de ghicit dacă lady Morgan trecuse pe la birourile din strada Arcului. Doamna lăsa în aer o urmă de parfum și pe chipul soțului ei o expresie fericită.

Pe Nick îl amuza slăbiciunea căpitanului pentru soția lui și era hotărât să nu repete greșeala. Nicio femeie nu avea să-l ducă de nas. Lasă-i pe sir Morgan și pe sir Ross să se facă de râs. El era mult mai deștept.

— Bine ai revenit, spuse căpitanul, sprijinindu-se de spătarul fotoliului și privindu-l atent cu ochii lui verzi, la loc. Presupun că ai terminat de lucrat pentru lordul Radnor?

Nick se așează pe scaunul din fața biroului.

— Da. Am găsit-o pe domnișoara Howard în Hampshire, lucrând ca doamnă de companie pentru contesa moștenitoare Westcliff.

— Îl cunosc pe lordul Westcliff. Un bărbat onorabil și cu bun simț. Probabil singurul aristocrat care nu crede că lucrurile moderne sunt vulgare.

Ceea ce însemna că Morgan îl respectă pe conte. Nick mormăi, pentru că nu dorea să discute despre virtuțile acestuia.

— Poimâine sunt gata pentru o nouă investigație, spuse. Trebuie doar să termin ceva.

Nick se aștepta ca Morgan să se bucure. Până la urmă

lipsise timp de două luni! Dar căpitanul îl surprinse, răspunzându-i aproape indiferent.

— Să văd dacă găsesc ceva pentru tine. Între timp...

— Poftim?

Nick îl privi nemulțumit. Căpitanul nu vorbea niciodată așa și avea mereu ceva de făcut. Asta dacă nu cumva toți infractorii din Londra plecaseră în concediu odată cu el. Părea că Morgan voia să spună ceva important, dar nu avea voie. Se încruntase.

— Trebuie să mergi la sir Ross, spuse el brusc. Are ceva să-ți spună.

Lui Nick nu-i plăcu ce auzea. Se uită la Morgan cu neîncredere.

— Ce naiba vrea?

Căpitanul era unul dintre puținii care îi cunoștea trecutul și știa despre înțelegerea pe care o făcuse în urmă cu trei ani.

— Asta o să afli de la el, răspunse Morgan. Până nu vorbiți, eu nu-ți dau nimic de lucru.

— Acum ce-am mai făcut? Întrebă Nick, presupunând că avea să fie pedepsit în vreun fel.

Se gândi repede la ce făcuse în ultimele luni. Erau infracțiunile minore, ca de obicei, dar nimic neobișnuit. Îl înfuria că sir Ross, în ciuda faptului că se retrăsese, continua să-l manipuleze. Iar Morgan, fir-ar el să fie, nu voia să facă nimic împotriva voinței acestuia.

Căpitanul păru amuzat.

— Din câte știu eu, nu ai greșit cu nimic, Gentry. Presupun că sir Ross vrea să discute despre incendiul de la casa familiei Barthas.

Nick se strâmbă. Cu două luni înainte i se ceruse să dea fuga într-un cartier bine cotate din apropiere de Covent

Garden. Luase foc o casă particulară, aparținându-i lui Nathaniel Barthas, un vânzător de vinuri foarte bogat. Gentry ajunsese primul și aflate de la oamenii adunați la fața locului că toți cei din familie erau încă în clădirea cuprinsă de flăcări. Fără să se gândească, Nick se repezise în infern. Îi găsise pe Barthas și pe soția acestuia la etajul al doilea, amețiți de fum. Cei trei copii ai lor plâneau într-o altă cameră. După ce reușise să-i trezească pe cei doi soți, Nick îi scosese din casă și îi cărase în spate și la subțioară pe cei trei copii. La doar câteva clipe după aceea se dărmase acoperișul.

Spre nefericirea lui Nick, ziarul „*The Times*” publicase un articol extravagant despre incident și îl transformase pe el într-un erou de poveste. Ceilalți detectivi îl tachinaseră de nenumărate ori din cauza asta, privindu-l în zeflema cu ochi adoratori și exclamând bucuroși atunci când el intra în clădire. Ca să scape, Nick ceruse liber, iar Morgan îi dăduse voie să plece. Din fericire oamenii aveau memorie scurtă. În ultimele opt săptămâni povestea se stinsese și totul revenise la normal.

— Nenorocitul de incendiu nu mai are nicio importanță acum, spuse el scurt.

— Sir Ross nu crede asta.

Nick scutură din cap, enervat.

— Ar fi trebuit să am bunul simț să stau departe de clădire.

— Dar n-ai făcut-o, răspunse Morgan. Ai intrat, în ciuda pericolului. Și, datorită eforturilor tale, cinci vieți au fost salvate. Spune-mi, Gentry, ai fi făcut la fel acum trei ani?

Nick rămase impasibil, deși întrebarea îl surprinse. Știa răspunsul. Nu. N-ar fi văzut nicio valoare în a-și asuma riscul. Nu avea nimic de câștigat salvând viața unor oameni

de rând, care nu-i erau de niciun folos, l-ar fi lăsat să moară. L-ar fi deranjat o vreme, însă ar fi găsit o cale să uite. Înțelese că acum era alt om și asta îl tulbură.

— Cine știe, spuse ridicând din umeri. Și de ce ar conta pentru sir Ross? Dacă sunt chemat doar ca să mă laude pentru o treabă bună...

— E mai mult decât atât.

Nick făcu o grimasă.

— Dacă nu-mi explici și nici nu-mi dai de lucru, n-am de gând să pierd timpul stând aici.

— Nu te mai rețin, rosti căpitanul pe un ton prietenos. O zi bună, Gentry.

Nick se îndreptă spre ușă, dar se opri, de parcă și-ar fi amintit ceva. Întorcându-se spre Morgan, rosti:

— Înainte să plec, vreau să te rog să-mi faci o favoare. Poți să-ți folosești legăturile la primărie ca să obții un certificat până mâine?

— Un certificat de căsătorie?

Singurul semn de nedumerire de pe chipul lui Morgan erau pleoapele îngustate.

— Îi faci comisioane lui Radnor? De ce vrea să se însoare atât de repede? Și de ce s-ar căsători la primărie și nu la biserică? Mai mult...

— Nu am nevoie de certificat pentru Radnor, îl întrerupse Nick.

Deodată, cuvintele îi rămaseră în gât.

— E pentru mine.

Urmă o tăcere nesfârșită. Căpitanul se gândi la ceea ce tocmai auzise. Revenindu-și până la urmă, Morgan îl privi atent pe Gentry, care roșise.

— Cu cine ai tu de gând să te însori?

— Cu domnișoara Howard, mormăi Nick.

Căpitanul pufni neîncrezător.

— Cu mireasa lordului Radnor? spuse el privindu-l amuzat și nedumerit. Doamne. Cred că e o tânără cu totul ieșită din comun.

Nick ridică din umeri.

— Nu chiar. Doar că m-am decis să mă însor. Viața e mai simplă așa.

— În unele privințe, spuse Morgan sec. Nu și în altele. Poate că ar fi fost mai bine să i-o lași pe ea lui Radnor și să găsești tu altă femeie. Acum ai un dușman de temut, Gentry.

— Mă descurc eu cu el.

Morgan zâmbi cu un amuzament resemnat care-l irită pe Nick.

— Dă-mi voie să te felicit din toată inima. O să anunț la primărie. Poți să ieși certificatul mâine dimineată. Te încurajez să vorbești cu sir Ross curând după aceea. Planurile lui pentru tine sunt și mai importante acum, că te însori.

— Abia aștept să le aflu, spuse Nick pe un ton ironic, făcându-l pe căpitan să zâmbească.

Întrebându-se ce fel de propunere machiavelică voia să-i facă sir Ross, detectivul plecă din biroul de pe strada Arcului. Afară se înnorase și aerul era rece și umed. Strecurându-se printre trăsură, căruțe și animale care aglomerau Londra, Nick se îndepărtă de râu și călări spre vest. Knightsbridge se transformă repede în ținut de provincie și casele imense, construite din piatră și așezate pe moșii vaste, înlocuiește rândurile de locuințe mici și înghesuite.

Nick își îndemnă calul să galopeze mai repede când văzu în depărtare casa greoaie, în stil iacob, a lordului Radnor. Potcoavele de fier ale calului tropăiră sigure pe

aleea pietruită a conacului. Gentry mai fusese aici o singură dată, la începutul investigației. După aceea lucrase cu unul dintre agenții contelui, care îi transmisea acestuia veștile aduse de Nick.

Detectivul atinse marginile emailate ale cutiutei cu miniatura și simți o urmă de regret fiindcă trebuia să i-o înapoieze lui Radnor. O purtase cu el și se uitase la ea timp de două luni. Era ca un fel de talisman. Liniile feței lui Charlotte, nuanța părului și curbura dulce a gurii i se întipăriseră în minte cu mult înainte să o cunoască. Cu toate astea, imaginea era doar aceea a unei fete drăguțe, dar banale. Nu surprindea nimic din tot ceea ce o făcea pe ea să fie atrăgătoare. Ce-i plăcea lui atât? Poate fragilitatea și curajul ei. Poate intensitatea de sub aparența liniștită, intensitate care vorbea despre o senzualitate asemănătoare cu a lui.

Nu-i plăcea gândul că e atras de Lottie la fel de mult ca lordul Radnor. Oricum, o voiau din motive foarte diferite. Contele îi spusese că e dispus să plătească orice preț ca să creeze femeia perfectă, ca și cum Lottie ar fi fost sortită să-i fie Galatee iar el ar fi fost Pygmalion. Ideea lordului despre perfecțiunea feminină era cu totul diferită de ea. De ce o dorea tocmai pe Lottie și nu pe cineva mai ușor de modelat? Era mai simplu să domini o femeie supusă din fire. Poate că Radnor era atras de provocare.

Ajungând la intrare, Nick îi dădu unui servitor frâiele calului și se îndreptă încet în sus, pe treptele înguste. Un majordom îl salută și îl întrebă care e motivul vizitei lui.

— Spune-i lordului Radnor că am vești despre Charlotte Howard.

Auzind răspunsul, omul intră imediat în alertă.

— Da, domnule, rosti, plecând neașteptat de repede.

Se întoarse într-un minut, cu răsuflarea tăiată, ca și cum ar fi alergat înapoi.

— Lordul Radnor vă primește imediat, domnule Gentry. Vă rog să mă urmați.

Îl conduse printr-un hol îngust, iar conacul păru a-l înghiți pe Nick în cotloanele lui purpurii. Coridorul în care intraseră era sufocant și prost luminat, deși foarte bogat decorat. Detectivul își amintea că Radnor e sensibil la lumină. Când se văzuseră prima dată, contele îi spusese că îl dor ochii în camerele puternic luminate. Acum, ca și atunci, ferestrele erau acoperite cu draperii grele din catifea, care ascundeau razele soarelui. Covoarele groase înghițeau orice sunet de pași. Majordomul îl conduse mai adânc în labirintul de camere mici.

Nick fu poftit în bibliotecă, unde contele stătea la o masă din mahon, cu chipul îngust și ascuțit luminat de flacăra unei lămpi din apropiere.

— Gentry.

Radnor îl privi fix, fără să-l invite să ia loc. Îi făcu doar semn să se apropie, în timp ce majordomul se retrase și închise ușa, care scoase un sunet slab.

— Ce vești ai pentru mine? Ai găsit-o? Te avertizez că răbdarea mi-e pe sfârșite.

Nick scoase un cec din buzunar și îl puse pe masă, lângă lampă.

— V-am adus banii înapoi, sire. Din păcate, nu vă pot ajuta în privința domnișoarei Howard.

Contele înfipse unghiile în lemnul mesei, pe care pâlpâiră umbre ca niște gheare.

— Deci nu ai găsit-o. Ești un prost incapabil, la fel ca toți ceilalți. Cum poate o fată netrebnică să le scape tuturor bărbaților pe care i-am trimis după ea?

Nick zâmbi.

— Nu am spus că mi-a scăpat, sire. De fapt, am și adus-o cu mine la Londra.

Radnor sări de pe scaun.

— Unde e?

— Asta nu vă privește.

Deodată, Nick se simți tare mulțumit.

— Domnișoara a ales să se mărite cu altul. Mi se pare că nu v-a dus dorul.

— Cu cine? reuși Radnor să întrebe.

— Cu mine.

Aerul din jur păru deodată otrăvit. Nick văzuse rareori un bărbat atât de furios. Nu se îndoia că lordul l-ar fi omorât pe loc dacă ar fi avut cum. În loc de asta, omul se holbă la el, înțelegând că nu mai putea ajunge vreodată la Charlotte.

— Nu poți să te însori cu ea, șopti până la urmă cu o furie ucigătoare înscrisă pe chip.

Nick îi răspunse la fel de încet.

— Nu mă puteți opri.

Trăsăturile contelui zvâcneau.

— Cât vrei? E clar că ai găsit o cale să scoți bani de la mine, așa că ți-i dau, și să fii blestemat. Spune-mi care e prețul.

— Nu am venit ca să cer mai mulți bani, îl asigură Nick. O vreau, iar ea pare a mă prefera pe mine.

Scoase miniatura din buzunar și o aruncă pe masă. Obiectul se rostogoli, oprindu-se lângă brațul rigid al contelui.

— Se pare că numai asta veți avea de la Charlotte Howard, sire.

Radnor nu pricepea ce se întâmplă și îi era greu să vorbească din cauza furiei care îl îneca.

— O să suferiți amândoi pentru asta.

Nick îl privi în ochi.

— Nu. Dumneavoastră o să suferiți, sire, dacă vă apropiați de Lottie. Nu vă permit să mai luați legătura cu ea și cu familia ei. Ei toți sunt sub protecția mea.

Făcu o pauză, apoi simți nevoia să adauge:

— Dacă știți ceva despre trecutul meu, nu veți nesocoti avertismentul.

— Netot ignorant! Îndrăznești să mă ameninți? Eu am creat-o. Fără influența mea, Charlotte ar fi doar o vită de la țară, cu șase copii după fusta ei. Sau ar desface picioarele pentru oricine i-ar da un ban. Am cheltuit o avere ca să o transform în ceva mult mai bun decât îi era sortit.

— Trimiteți-mi nota de plată.

— Te-ar săraci, îl asigură contele cu dispreț.

— Trimiteți-o oricum, îl invită Nick pe un ton blând. Sunt interesat să aflu cât costă să creezi pe cineva.

Îl lăsa pe Radnor stând singur în camera întunecată, ca o reptilă care are mare nevoie să iasă la soare.

Capitolul 7

Lottie mânca o farfurie de tocană de oaie și se bucura de atmosfera liniștită a micii sufragerii cu pardoseală cernită și cu dulapuri în care erau frumos așezate farfuriile albe de porțelan. Doamna Trench apăru în prag, o prezență plăcută, cu un trup bine făcut. Avea o expresie binevoitoare pe chip, cu doar o urmă de neliniște. Lottie își dădu seama că femeia avea multe s-o întrebe. Nu știa dacă ei doi chiar se vor căsători, dacă nu cumva căzuse pradă vreunei farse, dacă se iubeau sau era o conveniență, o necesitate... Dacă să-i fie milă sau să se teamă de ea.

— Vă place mâncarea, domnișoară Howard?

— Da. Mulțumesc, îi spuse fata, zâmbind prietenos. De când lucrați pentru domnul Gentry, doamnă Trench?

— De trei ani, răspuse femeia repede. De când a început să lucreze pe strada Arcului. Însuși sir Ross m-a angajat, fiindcă voia să-l ajute pe stăpân să-și ia oameni de nădejde. Domnul Gentry e ca un fel de protejat al lui.

— Mă întreb de ce e sir Ross așa de interesat de Nick, spuse Lottie încercând să-și dea seama dacă menajera știe că ei doi sunt rude.

Doamna Trench clătină din cap, părând într-adevăr nedumerită.

— E un mare mister. Mai ales că au fost dușmani. Mulți îl critică pe sir Ross pentru că l-a adus pe domnul Gentry la poliție. Dar s-a dovedit că are dreptate. Când e vorba de ceva periculos, pe stăpân îl cheamă. Nu se teme de nimic, e calm și rapid. Așa spune sir Grant. Nimeni nu vrea să fie căutat de domnul Gentry.

— Într-adevăr, spuse Lottie sec, dar nota ironică din vocea ei îi scăpă menajerei.

— E un bărbat curajos și îndrăzneț, continuă aceasta, și nimeni n-ar spune altfel după incendiul de la familia Barthas.

— Care incendiu?

— N-ați auzit? Nu demult, stăpânul a salvat familia unui negustor de vin dintr-o casă în flăcări. Ar fi murit cu toții dacă nu îi scotea el de acolo. A scris în ziar despre asta, și stăpânul a fost cel mai căutat om din Londra. Chiar și regina l-a laudat și a cerut ca el să-l păzească pe prințul consort la cina Fondului Literar.

— Domnul Gentry nu mi-a spus nimic despre asta, rosti Lottie.

Îi venea greu să creadă ce auzea. Menajera dădu să mai

spună ceva, dar se opri.

— Mă scuzați, domnișoară Howard. Mă duc să mă asigur că s-a făcut focul în camera de oaspeți și că lucrurile v-au fost duse sus.

— Bine.

După ce termină de mâncat, Lottie bău un pahar de vin îndoit cu apă. Nick Gentry, să-și riște viața pentru altcineva... Greu de imaginat. Cât de ușor ar fi fost să-l considere un nelegiuit! Doamne, ai fi putut să-l întorci pe toate părțile și să nu ajungi la nicio concluzie. Era un om bun care făcea pe răul sau unul rău care se prefăcea bun?

Vinul o amețise. Cu ochii pe jumătate închiși, Lottie se sprijini de spătar. Intră un servitor ca să strângă masa. Ea zâmbi fără umor la gândul că se mărita cu un bărbat ca să evite căsătoria cu altul. Era mai bine să fie doamna Nick Gentry decât să fugă în continuare de lordul Radnor și de oamenii lui. Mai mult, așa cum Nick îi arătase deja, legătura lor putea fi foarte plăcută.

Se gândi la atingerea lui și simți căldură în obraji și în stomac. Își aminti sărutările pe sâni, părul mățos în palmele ei, mâinile cu degete lungi care alunecau blând spre...

— Domnișoară Howard.

Se întoarse spre ușă, speriată.

— Da, doamnă Trench?

— Camera de oaspeți e pregătită. Dacă ați terminat de mâncat, trimit o cameristă să vă ajute cu hainele.

Lottie dădu din cap, recunoscătoare.

— Aș vrea să fac o baie, dacă se poate.

Deși nu dorea să le deranjeze pe cameriste sau să le pună să alerge în sus și în jos pe scări cu găleți de apă, era plină de praf, amorțită și își dorea mult să se spele.

— Sigur. Vreți să încercați dușul, domnișoară? Domnul Gentry a instalat unul în baia de sus, cu apă caldă care vine pe țeavă.

— Chiar așa?

Lottie era curioasă. Auzise de case bogate care aveau așa ceva, dar nu văzuse niciodată un duș. Nici măcar la Stony Cross Park, deși aveau atâtea altele, nu era încă apă caldă curentă.

— Aș vrea să-l încerc. Chiar foarte mult!

Menajera îi zâmbi entuziasmată.

— Vă ajută Harriet.

Harriet era o tânără cameristă cu ochelari și bonetă albă, prinsă peste părul întunecat. Politicoasă, dar prietenoasă, ea îi arătă lui Lottie camerele de la etaj. Garderoba și baia aveau ușa de legătură cu dormitorul stăpânului casei. Înăuntru era un pat cu ramă lustruită și coloane care susțineau un baldachin din mătase arămie. Era mare, dar foarte jos, așa că nu era nevoie de scăriță ca să te așezi pe saltea. Uitându-se la aranjamentul perne și cuverturi, lui Lottie i se strânse stomacul. Își mută privirea la pereții acoperiți cu tapet pictat manual, înfățișând păsări chinezești și flori. Un lavoar de porțelan era așezat pe un suport, alături de un dulap mare din mahon de ușa căruia atârna o oglindă mică și pătrată. O cameră frumoasă, masculină.

Un parfum subtil ajunsese până la ea, ademenind-o să-l caute. Descoperi săpunul lui de bărbierit, așezat într-o cutie de piatră pe marginea lavoarului. Puse capacul la loc și pe degete îi rămase un miros aromat și iute. Îl mai simțise și înainte, pe pielea caldă și aspră a obrazului lui Nick.

Doamne, în mai puțin de o săptămână fusese scoasă din ascunzătoare și adusă la Londra, iar acum era în dormitorul

unui străin căruia îi cunoștea deja parfumul și căldura trupului. Dintr-odată simți că nu știe cine este și unde e locul ei. Cumva, busola interioară i se stricase, iar ea nu mai putea deosebi răul de bine. Glasul cameristei îi întrerupse gândurile.

— Domnișoară Howard, am dat drumul la apă. Să vă ajut? Apa caldă nu durează mult.

Lottie o ascultă și intră în camera cu pardoseală alb-albastră. Văzu cada, cu țevile ei, un cuier și un scaun. Dușul era într-un fel de dulap înalt și îngust. Dimensiunile reduse ale încăperii explicau de ce lavoarul rămăsese în dormitor.

Cu ajutorul lui Harriet, Lottie se dezbracă și-și desfăcu repede părul. Purtând doar roșeața din obraji, păși peste pragul înălțat al dușului. Ezită la vederea jetului de apă care curgea de deasupra. I se făcu frig și pielea i se înfioră.

— Curaj, domnișoară, o îndemnă camerista, văzând-o nehotărâtă.

Respirând adânc, Lottie păși sub jet, iar ușa se închise în urma ei. Imediat, căldura o înconjură și apa îi intră în ochi, dar apoi se îndepărtă destul cât să poată vedea. Se șterse cu mâna și râse încântată.

— Parc-aș sta în ploaie! exclamă.

Bătaia picăturilor de apă acoperi răspunsul cameristei. Nemișcată, Lottie se bucură de senzație, de căldura de pe spate, de aburul care-i umplea plămânii. Ușa se deschise puțin și o mână îi întinse săpun și un burete. Își săpuni părul și trupul, apoi se răsuci în cercuri mici, cu capul în sus și cu pleoapele strânse. Apa caldă ajungea peste tot, pe sâni, pe abdomen, pe coapse și între degetele de la picioare. Era o experiență neașteptat de senzuală, care o liniștea și o entuziasma în același timp. Ar fi vrut să stea acolo ore întregi. Din păcate, apa începu să nu mai fie la fel de caldă.

Oftând, Lottie se feri din calea jetului.

— S-a răcit! Îi strigă lui Harriet, care închise robinetul și îi întinse un prosop încălzit pe țeava de apă.

Tremurând, Lottie își șterse părul și fața, apoi se înfășură în prosop.

— Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult, spuse tristă, făcând-o pe Harriet să zâmbească.

— În trei ore o să fie destulă apă caldă pentru încă un duș, domnișoară.

Lottie o urmă pe cameristă alături, unde rochia ei albastru închis și niște lenjerie curată fuseseră așezate pe divanul îngust.

— Merită să mă mărit cu domnul Gentry doar pentru dușul ăsta, spuse ea.

Harriet îi aruncă o privire întrebătoare, precaută.

— Atunci e adevărat, domnișoară? Vă măritați cu stăpânul?

— Așa se pare.

Era clar că fata murea de curiozitate, dar, cumva, reuși să tacă. Lottie lăsă prosopul umed și începu să îmbrace repede lenjeria intimă. După ce termină, se așeză pe divan ca să-și tragă ciorapii de bumbac. Se întrebă câte femei se spălaseră și dormiseră acolo. Probabil că patul lui Gentry era aglomerat ca un bordel.

— Presupun că le-ai ajutat pe mai multe dintre doamnele care îl vizitează pe Nick, spuse ea întinzând mâna după o jartieră.

Harriet o uimi, spunând:

— Nu, domnișoară Howard.

Lottie aproape că scăpă jartiera din mână.

— Poftim? rosti ea ridicând din sprâncene și uitându-se nedumerită la cameristă. Doar nu sunt prima pe care o

aduce aici.

— Din câte știu eu, sunteți, domnișoară.

— Nu se poate...

Tăcu o vreme, apoi adăugă direct:

— Sunt sigură că domnul Gentry a adus la el în dormitor femeii cât pentru un harem întreg.

Camerista clătină din cap.

— Eu nu am văzut nicio doamnă pe aici. Nu pentru așa ceva. Sigur, după incendiul de la casa lui Barthas, multe au trimis scrisori și au venit în vizită. Harriet zâmbi larg. Strada era plină de trăsură, iar săracul domn Gentry nu putea nici să iasă din casă. Îl aștepta o mulțime de oameni în fiecare dimineață.

Lottie își prinse ciorapul și întinse mâna după cealaltă jartieră.

— Dar nu a adus nicio amantă aici?

— Nu, domnișoară.

Era clar că Gentry avea mai multe scrupule decât se așteptase ea. Sau cel puțin evita să vină cu femeii acasă. Probabil că își satisfăcea nevoile prin bordeluri, sau, neplăcut gând, poate că avea un apetit destul de primitiv încât să se mulțumească și cu prostituatele de pe alei lăturalnice. Părea, totuși, mai rafinat decât atât. Felul în care o atinsese era al unui cunoscător, nu al unei brute. Roși, apoi încercă să-și ascundă stânjeneala punându-i cameristei alte întrebări. Află repede că Harriet era mai dispusă decât doamna Trench să vorbească despre stăpânul ei. Tânăra îi spuse că Gentry era un mister chiar și pentru servitorii lui, care nu știau niciodată la ce să se aștepte. Se comporta ca un domn, dar nu se ferea de latura mai violentă a profesiei lui. Putea să fie dur sau blând, brutal sau nu, și niciodată nu știa de ce. Ca și ceilalți detectivi de pe strada Arcului, Gentry

lucra la ore neobișnuite și putea fi chemat oricând în ajutor la locul vreunui dezastru, să participe la vreo investigație sau să prindă vreun fugar periculos. Nu avea un program și nu-i plăcea să facă planuri. Curios, dar nu dormea prea bine și uneori avea coșmaruri.

— Ce fel de coșmaruri? Întrebă Lottie fascinată.

— Nu îi spune nici măcar valetului. Dar scoate zgomote urâte în somn, după care se trezește și nu se mai culcă tot restul nopții. Dudley spune că visează lucruri pe care și le amintește de când...

Harriet se opri și se uită speriată la Charlotte.

— De când era infractor? Întrebă Lottie calmă. Da, știu că domnul Gentry nu-i un sfânt.

— N-a fost chiar infractor, domnișoară. Era detectiv particular și avea un bordel aproape de malul râului Fleet. Și a fost în lanțuri de câteva ori.

— Adică la închisoare?

Harriet dădu din cap, adăugând cu mândrie:

— A evadat de două ori. Se spune că nu există nicio închisoare care să-l poată ține pe el. A doua oară a fost legat cu lanțuri într-un loc care sigur e iadul pe pământ, la Newgate. A scăpat cât ai zice pește.

Lottie nu se miră, știind că Gentry e foarte agil, puternic și curajos. Poate că ar fi trebuit s-o sperie imaginea logodnicului său pe post de infractor, însă, ciudat, ideea o liniștea. Era mai convinsă decât oricând că el nu s-ar fi lăsat ușor intimidat sau păcălit de Radnor. Probabil că o putea apăra mai bine decât oricine altcineva.

Căscând, merse cu Harriet în camera de oaspeți, o încăpere cu pereți zugrăviți în albastru deschis. În mijloc era un pat acoperit cu draperii albastre și crem, iar la perete, un dulap cu sertare mici pentru mănuși, ciorapi și altele

asemenea. Într-unul dintre ele își găsi pieptănul. Se apropie de șemineu ca să-și descâlcească părul și să-l usuce, în timp ce Harriet aprindea focul.

— Mulțumesc. E minunat, spuse ea. Asta e tot pentru moment.

— Da, domnișoară. Dacă aveți nevoie de ceva, cordonul clopoțelului e aici.

Lottie se pieptănă până când părul ei blond și fin se încălzi de la flăcări. De undeva din casă, o pendulă bătut de patru ori. Se uită la cerul întunecat și la picăturile mari de ploaie de pe geam, înfiorându-se. Voia să uite de griji măcar pentru puțină vreme. Lăsă pieptănul și se urcă în pat, trăgând draperiile și sprijinindu-se de perne.

Adormi repede, plutind într-o mare de imagini plăcute. Se făcea că se plimbă prin pădurile din Hampshire, că leagănă picioarele în apa unui lac răcoros într-o zi caldă de vară, că se oprește la poarta sărutului și simte parfumul florilor din poieniță, încălzite la soare. Cu ochii închiși, cu capul ridicat spre căldură, se bucură de lumină. Un fluture i se așază pe obraz. Fascinată de atingerea delicată, rămase încremenită. Mângâierea mătăsoasă îi ajunse la vârful nasului, deasupra buzei de sus, la colțurile gurii.

Căutând cu ochii închiși, se întinse mai mult și simți o apăsare blândă care îi deschise buzele și îi fură un geamăt. Lordul Sydney era cu ea la poarta sărutului, o ținea în brațe. Era prinsă între el și marginea decorată a porții. Gura lui îi căuta buzele, trupul îi era lipit de al ei, iar Lottie se apropie mai mult, să fie strânsă mai aproape. Ca și cum ar fi știut ce are ea nevoie, Sydney își împinse un genunchi prin poalele rochiei ei, apăsând ușor într-un loc delicat. Tresărind, ea își trecu degetele prin părul lui mătăsos, iar el îi șopti că va avea grijă de ea, că-i va face plăcere...

— Vai!

Clipind, se trezi din vis și își dădu seama că nu e singură. Draperiile patului erau date la o parte, iar trupul mare al lui Nick era lipit de al ei. Cu o mână îi ținea șoldurile și-și strecurase una dintre pulpe între picioarele ei. Respirația îi era caldă la urechea lui Lottie. Buzele îi lăsară o urmă fierbinte pe obraz în drumul spre gură, apoi îi astupară protestele și Nick o sărută, explorând, împingând-o mai adânc în saltea. Ea îi simți erecția între coapse, din ce în ce mai aproape, prin haine. Împingea încet, apoi se oprea. Făcu asta din nou și din nou. Era atât de plăcut încât fetei nu-i venea să-l oprească. Își simțea sufletul încărcat și fiecare particică din trup îi cerea să-l tragă mai aproape, mai tare, mai strâns.

În loc de asta, Lottie îl împinse și suspină un refuz gătit. El îi dădu drumul, iar ea se rostogoli cu spatele și strânse pumnii, respirând sacadat. Îl simțea lipit de ea, de la ceafă până la călcâie.

— Ai profitat de mine în timp ce dormeam, spuse. Nu e cinstit.

El o mângâie încet pe șold.

— Nu joc cinstit decât rareori. De obicei e mai ușor să trișezi.

Ea râse.

— Ești cel mai nerușinat bărbat pe care-l cunosc.

— Probabil, spuse Nick, dându-i părul la o parte și apropiindu-și buzele de gâtul ei.

Charlotte tresări când îi simți sărutarea.

— Ce moale ești, șopti el. Ca mătasea. Ca blănița unui pui de pisică.

Atingerea lui îi trimise valuri de plăcere de-a lungul șirei spinării.

— Nick, eu...

— Doamna Trench mi-a spus că ai folosit dușul, spuse el apucând-o de mijloc. Ți-a plăcut?

— Foarte mult, reuși ea să spună.

— Data viitoare vin să te văd.

— Ba în niciun caz!

El râse încet și spuse:

— Atunci te las pe tine să te uiți la mine.

Înainte să-și dea seama ce face, Lottie și-l imaginează la duș, cu apa curgându-i pe corp, cu părul ud și cu ochii albaștri strălucind prin abur. Nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat, așa că nu știa exact ce să-și imagineze. Găsise o carte de anatomie în biblioteca lordului Westcliff și se uitase fascinată la ilustrații, dorindu-și ca unele detalii să fie mai clare. Curând avea să afle ce și cum. El păru a-i citi gândurile.

— Nu-i nimic dacă îți place, spuse, mângâindu-i talia. Cui i-ar folosi dacă ți-ai refuza plăcerea? Plătești prețul protecției mele, așa că de ce să nu te bucuri?

— Dar îmi ești străin, spuse ea.

— Ce soț nu-i e străin soției sale? Ritualul de curtare presupune un dans la bal, o plimbare supravegheată prin parc și o discuție sau două în grădină. După aceea părinții cad de acord asupra uniunii, are loc ceremonia și fata e în pat cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoaște. Nu e mare diferență între povestea lor și povestea noastră, nu?

Lottie se încruntă și se întoarce cu fața spre el, dându-și seama că era ceva greșit în ce spunea el, dar neștiind ce anume. Gentry se sprijinea într-un cot, cu umerii lați acoperind lumina lămpii de pe noptieră. Era atât de mare și avea atâta încredere în el încât părea că ar fi putut-o acoperi ca o cuvertură și ar fi putut-o apăra mereu. Viclean, îi cunoștea nevoia de siguranță, punctul ei vulnerabil, și nu

ezita să se folosească de asta. O mângâie pe spate.

— O să am grijă de tine, Lottie. O să fii în siguranță și o să trăiești confortabil. Nu îți cer decât să te simți bine cu mine. Nu-i atât de rău, nu?

Avea talent în a pune problema rezonabil. Îi simți slăbiciunea și se aplecă peste ea, până când trupul lui era deasupra trupului ei, iar coapsa lui apăsă între pulpele ei.

— Sărută-mă, șopti.

Parfumul dulce și amețitor al pielii și respirației lui îi împrăstie gândurile cum împrăstie vântul frunzele căzute. Lottie clătină din cap, deși părți din trupul ei pulsau de dorință.

— De ce nu? întrebă el mângâind-o cu vârfurile degetelor.

— Un sărut e ceva ce-i dai unui iubit. Tu nu ești iubitul meu.

Degetele lui alunecară în jos pe gâtul ei, între sâni, peste abdomen.

— La Stony Cross Park m-ai sărutat.

Ea roși.

— Atunci nu știam cine ești.

El își așeză palma jos, sub stomacul ei. Dacă n-ar fi fost îmbrăcată, degetele i-ar fi atins triunghiul de păr dintre picioare.

— Sunt același bărbat.

Palma îi alunecă mai jos, până când ea i-o prinse și o dădu la o parte. Gentry chicoti, apoi deveni serios și se retrase puțin, ca să se o poată privi.

— Am fost la Radnor astăzi.

Deși Lottie se aștepta la vizita asta, tresări alarmată.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-ai spus?

— I-am dat banii înapoi, l-am informat că te-ai decis să

mă iei pe mine de soț și l-am avertizat că nu are voie să te deranjeze, pe tine sau pe ai tăi.

— Cât de furios a fost?

El țină arătătorul și degetul mare la mică distanță unul de altul.

— Atât mai avea până să facă apoplexie.

Se bucura la gândul că Radnor era furios, dar îi era și teamă.

— Nu o să renunțe. O să ne facă probleme.

— Am avut de-a face cu oameni mai răi decât Radnor, spuse el pe un ton egal.

— Nu îl cunoști pe cât de bine crezi.

El deschise gura ca să o contrazică. Văzând că ei îi tremură bărbia, strălucirea de supărare din ochii lui dispăru.

— Nu te teme.

Îi puse palma pe piept, între sâni și baza gâtului. Ea respiră adânc, liniștită de atingerea lui.

— Am vorbit serios când ți-am spus că o să am grijă de tine și de familia ta. Îi dai lui Radnor mai multă importanță decât merită.

— Nu ai cum să înțelegi ce umbră permanentă a fost în viața mea. El...

— Ba înțeleg.

Degetele îi alunecară spre gâtul ei, spre locul delicat în care o simțea înghițind. Avea o mână puternică și ar fi putut-o strivi, dar o atingea cu o incredibilă tandrețe.

— Știi că nimeni nu te-a apărat vreodată de el. De acum înainte o să te apăr eu. Așa că poți să nu mai pălești de fiecare dată când îi auzi numele. N-o să te mai domine nimeni, niciodată, și cu atât mai puțin Radnor.

— Nimeni în afară de tine, vrei să spui.

El zâmbi la acuzația ei îndrăzneată o mângâie pe păr.

— Eu nu vreau să te domin.

Aplecându-se, îi sărută gâtul și o atinse cu limba. Lottie rămase nemișcată, cuprinsă de plăcere. Îi venea să-l ia în brațe, să-i mângâie părul, să-și lipească sânii de pieptul lui. Efortul pe care-l făcea ca să se abțină o forță să rămână neclintită.

— Măine, după ce ne căsătorim, te duc s-o cunoști pe sora mea, Sophia, rosti Nick, ascuns la încheietura umărului ei. Ți-ar plăcea?

— Da, foarte mult. O să fie și sir Ross acolo?

El ridică privirea.

— Probabil, spuse, prea puțin încântat de idee. Astăzi am fost avertizat că are un plan, ca de obicei, de fapt, și că vrea să mă vadă.

— Nu vă suportați deloc?

— Absolut deloc. Sir Ross e un nemernic și mi-a făcut mereu probleme. Nu știu de ce s-a măritat Sophia cu el.

— Îl iubește?

— Așa cred, spuse detectivul cu îndoială în glas.

— Au copii?

— Până acum au o fată. O puștoaică suportabilă, dacă-ți plac copiii.

— Sir Ross îi e credincios surorii tale?

— E un sfânt, spuse Gentry supărat. Când s-au cunoscut, el era văduv și fusese singur de la moartea soției sale. Prea onorabil ca să se culce cu o femeie fără să o ia de nevastă.

— Pare a fi destul de cumsecade.

— Da. E sincer și moral. Insistă ca toată lumea să fie ca el și să urmeze regulile. Regulile lui. Iar eu, fiindcă suntem cumnați, am parte de mult mai multă atenție decât mi-aș fi dorit.

Știind cam cât de bucuros e Gentry pentru că sir Ross

Încerca să-l aducă pe calea cea bună, Lottie își mușcă buzele ca să nu râdă. Văzându-i tresărirea, Nick îi aruncă o privire amuzat amenințătoare.

— Te distrezi, da?

— Da, recunosc ea, apoi țipă surprinsă când el împunse cu degetul între două coaste. Nu! Mă gâdil acolo! Te rog!

El se așează cu pulpele peste șoldurile ei, îi prinse încheieturile și i le ridică deasupra capului. Lottie nu mai râse deloc. Se sperie puțin, dar simți și un val de plăcere care o zăpăci. Se uită fix la bărbatul mare de peste ea. Era întinsă sub el, neajutorată, și nu îl putea împiedica să-i facă orice ar fi dorit. Deși se temea, nu-i ceru s-o elibereze, ci doar așteptă, privindu-i chipul întunecat. El își slăbi strânsoarea și își strecură degetele mari în palmele ei umede.

— Să vin la tine în seara asta? șopti.

Lottie își umezi buzele înainte să spună:

— Mă întrebi pe mine sau te întrebi pe tine?

El o privi amuzat.

— Pe tine, bineînțeles. Eu știu deja ce aș vrea.

— Atunci prefer să nu vii.

— De ce să amâni inevitabilul? O noapte nu contează.

— Prefer să aștept până după căsătorie.

— Din principiu? o luă el peste picior, mângâind-o în jos, pe braț.

— Din spirit practic, răspunse ea, neputând să-și înfrâneze un suspin când el îi atinse pielea sensibilă de la încheietura cotului. Cum de putea să trezească astfel de senzații în locuri atât de anodine?

— Dacă ai impresia că mi-aș putea schimba părerea după o noapte de iubire, te înșeli. Appetitul meu nu e așa ușor de satisfăcut. De fapt, dacă o să te am o dată, o să te vreau și

mai mult. Păcat că ești virgină. Nu-ți pot face prea multe lucruri. Cel puțin la început.

Lottie îi aruncă o privire indignată.

— Îmi pare rău pentru inconvenient.

Gentry zâmbi.

— Nu-i nimic. O să facem tot ce putem, dată fiind situația. Poate că nici nu o să fie atât de dificil pe cât mă aștept. N-am mai fost cu nicio virgină și nu știu cum e, până nu încerc.

— Trebuie să aștepți până mâine, rosti ea pe un ton ferm, încercând să se elibereze de sub el.

Nick se încordă și tresări când ea se mișcă. Lottie se încruntă.

— Ce e? Te-am lovit?

El clătină din cap și se dădu la o parte. Își duse mâna prin păr, ridicându-se.

— Nu, spuse pe un ton chinuit. Deși s-ar putea să rămân cu sechele permanente dacă nu am parte curând de puțină ușurare.

— Ușurare? Întrebă ea când el se ridică de pe pat și-și aranjă pantalonii.

— O să afli, spuse el, aruncându-i o privire delicioasă și promițătoare. Aranjează-te și hai să luăm cina. Dacă nu-mi pot satisface apetitul cu tine, măcar să mă ocup de celălalt apetit.

Capitolul 8

Nunta cu lordul Radnor fusese mereu unul dintre coșmarurile ei. Pentru Lottie, ceremonia părea dificilă și de temut. Așa că se bucură când formalitatea din biroul primarului se dovedi eficientă și rapidă. Era nevoie doar să

semneze, să schimbe jurăminte și să plătească o taxă. Nu s-au sărutat, nu s-au privit lung și nimeni n-a fost emoționat. Lottie era recunoscătoare pentru aerul de tranzacție al ceremoniei.

Devenise nevasta unui bărbat care nu o iubea, care probabil nu putea iubi pe nimeni. Căsătorindu-se cu el, își refuzase ei înseși dragostea. Oricum, exista o consolare, anume că scăpase de lordul Radnor. Iar Nick Gentry era fascinant. Nu se obosea să-și ascundă defectele, așa cum făceau alții, ci se mândrea cu ele ca și cum ar fi fost lucru mare să n-ai morală și să fii un mercenar. Îi era străin, venea dintr-o lume despre care nu auzise vorbindu-se decât în șoaptă, o lume populată de hoți, găinari, oameni violenți și prostituate. Domnii și doamnele trebuiau să pretindă că această lume nu există. Dar Nick Gentry îi răspundea la întrebări cu o franchețe uimitoare și îi explica exact ce se petrecea în casele de toleranță și în birourile de pe strada Arcului.

— Unele dintre alei sunt atât de înguste, îi spuse în trăsură, pe drum spre casa lui sir Ross, încât trebuie să mergi într-o parte ca să intri printre clădiri. Am pierdut câte un fugar doar pentru că era mai slab decât mine. Și sunt unele clădiri care au legătură, pe acoperiș, în pivniță sau în curte, așa că hoțul se strecoară ca iepurele într-o vizuină. De obicei merg cu polițiștii abia recrutați, ca să-i ajut să nu se piardă. Când te pierzi, există riscul să cazi în capcană.

— Ce fel de capcană?

— Un grup de hoți așteaptă să-i crape capul sau să-l înjunghie pe polițistul ghinionist. Sau pun câteva scânduri putrezite peste vreo hazna, omul calcă pe ele, cade și se îneacă. Lucruri de felul ăsta.

Ea îl privi cu ochii mari.

— Ce înfiorător!

— Dacă știi la ce să te aștepți, nu e niciun pericol, o asigură el. Am fost în fiecare colț al orașului și cunosc toate capcanele.

— Pare că îți place munca ta. Eu n-aș rezista.

— Nu-mi place.

Ezită, apoi continuă:

— Dar am nevoie de ea.

Lottie clătină din cap, nedumerită.

— Vorbești despre epuizarea fizică?

— Asta e doar o parte. Să sar peste ziduri, să mă cațăr pe acoperișuri, sentimentul pe care-l am când prind un fugar și-l pun la pământ...

— Și bătaia? Întrebă Lottie. Asta îți place?

Se aștepta ca el să nege, însă Gentry dădu scurt din cap.

— Creează dependență, spuse el. Provocarea, emoția... Chiar și pericolul.

Lottie își împleti degetele în poală și se gândi că era nevoie de cineva care să-l îmblânzească destul cât să poată trăi liniștit, ca să nu i se îndeplinească prezicerea și să nu moară tânăr.

Trăsura intră pe o stradă mărginită de platani, care, cu frunzele lor mari, umbreau vegetația de sub ei. Se opriră în fața unei case mari, frumoasă, dar simplă, împrejmuită cu gard de fier și luminată de felinare. Cei doi servitori, Daniel și George, o ajutară pe Lottie să coboare și merseară să le anunțe sosirea. Ea văzu litera „C” desenată în fierul forjat și o atinse cu degetele. Gentry zâmbi sarcastic.

— Familia Cannon nu face parte din nobilime, dar nu ți-ai da seama de asta doar uitându-te la ei.

— Sir Ross e tradiționalist?

— În unele privințe. Dar, din punct de vedere politic, e

progresist. Luptă pentru drepturile femeilor și ale copiilor și susține toate reformele posibile, spuse, oftând și conducând-o spre treptele din față. O să-ți placă. Toate femeile îl plac.

Urcară, iar Gentry o surprinse punându-i mâna pe mijloc.

— Sprijină-te de mine. Treapta asta e inegală.

O ajută să treacă mai departe și o lăasă singură abia după ce se asigură că și-a recăpătat echilibrul. Intrară într-un hol mare, zugrăvit în nuanțe de crem, cu lucrătură aurită pe tavan. Șase arcade legau sala cea mare de camerele principale ale casei, și o scară în formă de potcoavă ducea la apartamentele de sus. Lottie abia apucă să se uite în jur, când se apropie de ei o femeie minunată.

Avea părul blond ca mierea veche, mai închis la culoare decât al ei. Probabil lady Cannon. Chipul ei era o copie delicată a trăsăturilor severe ale lui Nick. Avea nasul mai puțin pronunțat, bărbia frumos desenată, dar nu la fel de puternică, și tenul deschis la culoare. Ochii, însă, aveau același albastru special, plin, întunecat și greu de citit. Lady Cannon părea atât de tânără încât nimeni n-ar fi ghicit că are cu patru ani mai mult decât fratele ei.

— Nick! exclamă ea râzând exuberant și apropiindu-se ca să-l sărute.

El o îmbrățișă repede, punându-și bărbia pe creștetul ei. Se retrase și o măsură. În acea clipă Lottie își dădu seama cât de mult se iubeau cei doi, în ciuda distanței, a pierderilor și a minciunilor.

— Ești gravidă, spuse Gentry după un moment, iar sora sa râse.

— De unde știi? Sigur ți-a spus sir Grant.

— Nu. Dar ai talia mai groasă. Ori asta, ori ți s-a desfăcut corsetul.

Făcând un pas înapoi, lady Cannon râse și-l lovi ușor.

— Ești complet lipsit de tact. Da, am talia mai groasă, și o să fie tot mai mare până în ianuarie, când o să ai încă un nepot sau o nepoată, numai bun de luat în brațe.

— Doamne apără, spuse el.

Lady Cannon se întoarse spre Lottie și expresia îi deveni mai blândă.

— Bine ai venit, Charlotte. Nick mi-a trimis vorbă despre tine și abia așteptam să te cunosc.

Doamna mirosea a ceai și a trandafiri, un parfum liniștitor și plăcut. Își puse brațul în jurul umerilor lui Lottie și se întoarse spre fratele ei.

— Mi-ai adus o soră minunată, spuse. Să te porți frumos cu ea, Nick, sau o invit să locuiască aici, cu mine. Pare mult prea bine crescută ca să fie în compania unuia ca tine.

— Până acum n-am de ce să mă plâng, spuse Lottie zâmbind. Sigur, nu suntem căsătoriți decât de o oră.

Lady Cannon se încruntă spre fratele ei.

— Să te însori cu săraca fată la primărie! Îmi doresc să fi așteptat, ca să vă pot pregăti ceva aici. Nici măcar nu are un inel! Zău așa, Nick...

— N-am vrut să aștept, o întrerupse el brusc.

Înainte ca lady Cannon să poată răspunde, un copilăș intră în hol, urmat de o dădacă. Fetița cu părul castaniu, ochii albaștri și gropițe în obraji nu părea să aibă mai mult de doi ani.

— Unchiule Nick! țipă ea repezindu-se spre el, cu buclisoarele zburând și încurcându-se.

Gentry o prinse și o ridică în aer, zâmbind când ea țipă fericită. O strânse la piept. Se vedea că o iubește. Strângându-l pe după gât, fetița scoase un sunet jucăuș, îl sărută și-l trase de păr.

— Doamne, ce sălbăticie, spuse Gentry râzând.

O întoarse cu capul în jos și o făcu să țipe de fericire.

— Nick, îl certă sora lui râzând. O scapi!

— Ba nu, spuse el încet și o strânse din nou la piept pe fetiță.

— Bomboane, ceru copilul, băgând mâna în haina lui, ca un mic raton ce era.

Găsi ce căuta și scoase o pungă de hârtie pe care o strânse în mânuțe, fericită, în timp ce unchiul ei o desfăcea pentru ea.

— Acum ce-i mai dai? Întrebă lady Cannon resemnată.

— Cârmele cu miere, spuse el vesel, în timp ce nepoțica lui băga o bomboană în gură.

Cu ochii strălucitori, o privi pe Lottie și întrebă:

— Vrei și tu una?

Ea clătină din cap și inima îi bătu mai repede. Când o privea așa, blând, zâmbitor, era atât de chipeș încât Lottie simți un val de bucurie din cap până-n picioare.

— Amelia, murmură Gentry, aducând-o pe fetiță în fața ei. Spune-i bună ziua mătușii tale, Charlotte. M-am însurat cu ea chiar azi dimineață.

Timidă dintr-odată, fetița își puse capul pe umărul lui și zâmbi. Lottie zâmbi la rândul ei, neștiind ce să spună. Nu avea prea multă experiență cu fetițe așa de mici și plecase de acasă, de la frații ei, cu multă vreme în urmă. Lady Cannon veni să-și ia fetița. Îi aranjă buclele și spuse:

— Draga mea, n-o lași pe nana să te pieptene? Bărbia mică și rotundă se ridică, iar fetița spuse un „Nu” hotărât, cu gura plină de caramele, râzând.

— Dacă n-o lași să ți-l descurce, o să fie nevoie să-l tăiem.

Gentry adăugă pe un ton ademenitor:

— Las-o pe dădacă să te pieptene, iubito, și data viitoare când vin îți aduc o fundă frumoasă, albastră.

— Și o păpușă? Întrebă Amelia plină de speranță.

— O păpușă mare cât tine, promise el.

Agitându-se ca să coboare din brațele mamei ei, fetița plecă spre dădacă.

— E un copil foarte frumos, my lady, spuse Lottie.

Lady Cannon clătină din cap, zâmbind mândră.

— Și e răsfățată cum nu se poate, rosti, întorcându-se și apucând-o pe Lottie de mână. Spune-mi Sophia. Să nu ne complicăm.

— Bine, Sophia.

— Soțul meu ni se va alătura curând...

— Minunat, spuse Gentry sec în urma lor.

Sophia continuă să vorbească, de parcă nu l-ar fi auzit.

— Iar eu o să trimit pe cineva să ne aducă ceva bun. Tocmai am cumpărat un serviciu pentru ciocolată. Ție îți place ciocolata caldă, Charlotte?

Lottie intră alături de cumnata ei într-un salon somptuos, cu un perete de sticlă prin care se vedeau plantele dintr-o seră.

— Nu am băut niciodată, răspunse ea.

La *Maidstone* nu se bea așa ceva. Și chiar dacă s-ar fi băut, lordul Radnor nu i-ar fi dat voie să guste. Iar servitorii de la Stony Cross Park n-aveau parte decât rar de așa ceva. Până și untul și ouăle ajungeau rar la ei, darămite ceva atât de scump cum era ciocolata.

— Niciodată? Atunci o să guști chiar azi, spuse ea, apoi zâmbi șiret. Eu sunt o autoritate în domeniu.

Salonul era decorat în nuanțe calde, vișinii, aurii și verzi, cu mobilă grea, din mahon, tapițată cu brocart și catifea. Mese mici, acoperite cu piele, erau împrăștiate peste

tot. Pe ele erau romane foileton, cărți și ziare. La indicațiile Sophiei, Lottie se așează pe un divan foarte moale și se sprijini de perne brodate cu modele reprezentând animale și plante. Nick veni alături de ea, iar Sophia ocupă un fotoliu din apropiere. De ea se apropie o cameristă, care ascultă câteva indicații șoptite, apoi ieși discret din încăpere.

— Vine și soțul meu imediat, îi informă veselă stăpâna casei. Charlotte, spune-mi cum v-ați cunoscut. Biletul pe care mi l-a trimis Nick era scurt și abia aștept să aud detalii.

Lottie deschise gura, apoi o închise, ca un pește pe uscat, fiindcă nu reuși să găsească un răspuns potrivit. Nu voia să-și mintă cumnata, dar adevărul, că mariajul lor era un aranjament rece și cinic, era prea stânjenitor. Gentry răspunse în locul ei, acoperindu-i mâna cu palma.

— Ne-am cunoscut în Hampshire. Eu făceam o investigație acolo, îi spuse surorii lui în timp ce se juca absent cu degetele lui Lottie. Ea era logodnica lordului Radnor, fugită ca să scape de el. Conte m-a angajat pe mine să o găsesc, și, când am dat cu ochii de ea...

Nick ridică din umeri și o lăsă pe Sophia să tragă singură concluzia.

— Dar lordul Radnor e cu cel puțin treizeci de ani mai bătrân decât Charlotte, spuse aceasta strâmbând din nas și uitându-se înțelegătoare la Lottie. L-am întâlnit de câteva ori și mi s-a părut foarte ciudat. Nici nu mă mir că nu vă potriveați, mai spuse, uitându-se apoi la Gentry. Te-ai îndrăgostit de ea cum ai văzut-o, așa e?

— Cine nu s-ar fi îndrăgostit? spuse Gentry cu un zâmbet blând.

Desenă un cerc în palma lui Lottie, îi mângâie degetele și își trecu arătătorul peste încheietura ei. Mângâierea subtilă o aprinse și-i tăie răsuflarea. Tot trupul i se concentra

în locul unde o atingeau degetele lui, în partea de sus a palmei. Cel mai tulburător i se părea faptul că el nu-și dădea seama ce face. Se juca leneș cu ea în timp ce vorbea cu Sophia. Servitorii aduseră serviciul de ciocolată.

— Nu e încântător? întrebă lady Cannon arătând spre setul de porțelan decorat cu modele florale.

Ridică un vas înalt și turnă din el un lichid gros și parfumat într-una dintre ceștile mici, până la mijloc.

— Majoritatea folosesc pudră de cacao, dar cele mai bune rezultate se obțin dacă amesteci lapte cu lichior de ciocolată.

Cu o mișcare expertă, puse o linguriță de zahăr în lichidul fierbinte.

— Nu e vorba despre alcool, însă. Lichiorul se obține prin presarea boabelor de cacao, după ce au fost prăjite.

— Miroase minunat, spuse Lottie, tresărind când degetele lui Nick apăsară la baza degetului ei mare.

Sophia se întoarse la prepararea băuturii.

— Da, și gustul e divin. Prefer să beau ciocolată dimineața, în loc de cafea.

— E stimulant, deci? întrebă Lottie, reușind să-și tragă mâna din palma lui Gentry.

Rămas fără jucărie, el o privi întrebător.

— Da, într-un fel, răspunse Sophia turnând lapte în lichiorul dulce de ciocolată.

Amestecă în cești cu o linguriță de argint.

— Deși nu te înviorează la fel, și ciocolata te bine dispune, rosti ea făcându-i cu ochiul lui Lottie. Se spune că are darul de-a trezi instinctele amoroase.

— Ce interesant, spuse Lottie străduindu-se să-l ignore pe Gentry și acceptând ceașca pe care i-o întindea cumnata ei.

Inhalând apreciativ parfumul, luă o înghițitură mică din lichidul strălucitor și întunecat. Dulceața îi alunecă pe limbă și-i gădilă simțurile. Sophia râse, încântată de expresia de pe chipul ei.

— Îți place. Foarte bine. Am un motiv ca să te chem des pe la mine.

Lottie dădu din cap și continuă să bea. Când ajunse la fundul ceștii, era amețită de amestecul dulce și cald.

Gentry își pusese ceașca deoparte după ce luase două înghițituri.

— E prea dulce pentru mine, Sophia, deși ai talent la preparat. Plus că instinctele mele amoroase n-au nevoie de nicio încurajare.

Zâmbi, fiindcă afirmația lui o făcu pe Lottie să se înece.

— Mai vrei, Charlotte?

— Da, te rog.

Înainte ca Sophia să îi toarne o porție nouă de lichid magic, un bărbat înalt și brunet intră în salon. Avea o voce extraordinară, adâncă și blândă, cu un accent cultivat.

— Mă iertați că am întârziat atât. A fost nevoie să închei niște treburile cu administratorul terenurilor.

Lottie se așteptase ca sir Ross să fie solid, plinuț, de vârstă mijlocie. Până la urmă avea peste patruzeci de ani. Dar el părea mai bine făcut și mai viril decât bărbați care aveau pe jumătate vârsta lui. Era chipeș într-un fel distant, iar autoritatea lui naturală o făcu pe Lottie să se cuibărească mai bine între perne. Era înalt, subțire, sigur pe el și plin de viață într-un fel care ar fi făcut un tânăr să pară cu totul lipsit de grație. Eleganța lui naturală ar fi străbătut și prin îmbrăcămintea unui simplu om de la țară. Sir Ross purta o haină neagră, frumos croită, și pantaloni pe măsură. Avea o eșarfă gri, de mătase, legată cu pricepere. Se uită prin

încăpere, mai atent la Lottie, mai lung la Gentry, apoi la soția sa. Ce ochi neobișnuiți avea! Un gri pătrunzător și strălucitor, ca fulgerul într-o sticlă.

Sophia îi vorbi creaturii minunate pe un ton jucăuș, ca și cum el ar fi fost un om de rând:

— Acum, că ai venit, presupun că trebuie să discutăm despre ceva plicticos, ca politica sau reformele sociale.

Sir Ross râse și se aplecă să o sărute pe obraz. Ar fi fost un gest absolut normal, doar că încheie sărutul cu o mișcare aproape imperceptibilă de alint. Ochii Sophiei se închiseră puțin, ca și cum atingerea lui îi trezea amintiri foarte plăcute.

— O să încerc să mă fac plăcut, murmură el zâmbind.

Se îndreptă, iar lumina îi străluci pe firele de păr argintii de la tâmpile. Gentry îl privi impasibil. Dădură mâna.

— Sir Grant mi-a spus că vrei să mă vezi, rosti fără nicio altă introducere. Ce pui la cale, Cannon?

— Discutăm mai târziu. Înainte vreau să o cunosc pe curajoasa ta soție.

Lottie râse. Trebuia să fii curajoasă ca să te măriți cu un bărbat ca Nick Gentry. Făcu o reverență în fața fostului căpitan al poliției. El se apropie de ea și îi luă mâinile în palmele lui mari și calde, apoi rosti:

— Bine ai venit în familie, doamnă Gentry. Te asigur că dacă ai vreodată nevoie de ajutor, de orice natură, e suficient să-l ceri. Sunt la dispoziția ta.

Se priviră, iar Lottie știu imediat că el vorbea serios.

— Mulțumesc, sir Ross. Îmi pare rău că trebuie să păstrez secretă înrudirea noastră. Ar fi o onoare să pot spune că fac parte din familia Cannon.

— Poate că reușim să schimbăm asta, spuse el enigmatic.

Deodată, Lottie simți mâinile lui Gentry pe talie,

trăgând-o la o parte.

— Nu prea cred, îi spuse cumnatului său. Nu pot permite ca o astfel de informație să devină publică.

Sophia interveni repede.

— E prea târziu ca să mai luăm tradiționalul mic dejun nupțial, așa că vă propun să cerem prânzul. Bucătăreasa prepară pulpă de miel cu sparanghel și mai multe feluri de salată. Iar la desert avem înghețată de ananas.

— Minunat, spuse Lottie, alăturându-i-se în încercarea de-a menține o atmosferă liniștită.

Se așează din nou pe divan, aranjându-și rochia cu grijă.

— Nu am mâncat niciodată sparanghel, dar m-am întrebat întotdeauna ce gust are.

— N-ai mâncat sparanghel? Întrebă Sophia, nevenindu-i să creadă.

În timp ce ea încerca să găsească o explicație pentru faptul că nu cunoștea astfel de delicii, Gentry se așează și o luă din nou de mână.

— Mă tem că soția mea a primit o dietă destul de restrictivă la școală, îi spuse surorii lui. A mers câțiva ani la *Maidstone*.

Sir Ross se așează într-un fotoliu, alături de Sophia, și se uită la Lottie cu atenție.

— O instituție binecunoscută, cu reputația că are absolvente foarte frumos educate, rosti pe un ton blând și încurajator. Spune-mi, doamnă Gentry, ți-a plăcut șederea la ei?

— Te rog, spune-mi Lottie, rosti ea cu un zâmbet timid, începu să povestească despre școală, iar sir Ross ascultă atent, deși ea nu-și dădea seama ce era atât de interesant în asta. După aceea veni prânzul, pe care-l luară în seră. La masa plină cu farfurii de porțelan și pahare de cristal

serveau doi dintre angajații casei. Lui Lottie îi plăcea atmosfera, cu copaci și trandafiri parfumați. Chiar și dispoziția lui Gentry se schimbă. Relaxat, sprijinit de spătarul scaunului, începu să le povestească despre birourile de pe strada Arcului. Le vorbi despre cum detectivii fuseseră trimiși să inspecteze lenjeria și cămășile murdare ale deținuților. Aceștia scriau mesaje pe hainele care ajungeau la rude, iar membrii familiilor le aduceau haine noi. Îmbrăcămintea deținuților era într-o stare jalnică, așa că detectivii fuseseră nevoiți să tragă la sorti ca să decidă cine va îndeplini dezgustătoarea sarcină. Când Gentry termină de povestit despre supărarea celui care trăsesse paiul mai scurt, chiar și sir Ross râdea cu poftă.

Până la urmă, cei doi bărbați începură să vorbească despre problemele poliției noi, care apăruse cu zece ani înainte. Detectivii de pe strada Arcului erau separați de poliția nouă, dar oamenii lui sir Grant erau mult mai bine pregătiți și mai eficienți decât începătorii, cărora li se spunea „racii cruzi” Lottie nu rezistă și întrebă despre poreclă. Sir Ross îi răspunse zâmbind:

— Racii cruzi sunt albaștri, și asta e culoarea uniformelor celor noi. Și racii ciupec.

Comentariul îl făcu pe Gentry să râdă. Discuția despre poliție continuă, iar Sophia se apropie de Lottie.

— Crezi că fratele meu o să vrea să mai lucreze pe strada Arcului, acum că v-ați căsătorit?

— Mie mi-a lăsat impresia că nu are de ales, răspunse Lottie cu grijă. Târgul pe care l-a făcut cu sir Ross...

— Da, dar înțelegerea lor nu poate dura la nesfârșit. Acum, că Nick e însurat, poate că soțul meu o să renunțe.

— De ce ar conta căsătoria?

Sophia se uită pe sub gene la bărbații din cealaltă parte

a mesei.

— Răspunsul e prea personal și prea complicat. Pot să vin pe la tine curând, Lottie? Am putea vorbi atunci. Poate mergem și la cumpărături.

Lottie zâmbi. Nu se așteptase ca sora lui Gentry să fie atât de amabilă. Sophia voia să vorbească despre trecutul misterios al fratelui ei. Poate ar fi ajutat-o pe ea să-l înțeleagă mai bine.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Minunat. Cred că o să ne simțim bine împreună.

Auzind ultima remarcă a surorii lui, Gentry ridică o sprânceană.

— Ce pui la cale, Sophia?

— O plimbare pe strada Oxford, nimic mai mult, spuse ea veselă.

Gentry pufni.

— Pe strada aia sunt cel puțin o sută cincizeci de magazine. Cred că o să faceți mai mult decât să vă plimbați.

Sophia râse.

— Trebuie să deschizi câte un cont pentru Lottie la croitor, la Wedgewood și, bineînțeles, la bijutier, la librărie și...

— Doamnă, adică, Sophia, o întrerupse Lottie, stânjenită și întrebându-se de ce cumnata ei nu-și dădea seama că banii lor sunt numărați comparativ cu ai ei, sunt sigură că nu e nevoie de așa ceva.

Gentry îi spuse Sophiei, zâmbind:

— Lottie poate să deschidă conturi oriunde îi face plăcere. Dar du-o mai întâi la croitoreasa ta. Din câte știu, n-are trusou de nuntă.

— N-am nevoie de rochii noi, se opuse Charlotte. Poate o singură rochie mai frumoasă, dar atât.

Nu voia ca Gentry să cheltuiască pe îmbrăcăminte pentru ea. Își amintea cum cheltuiseră părinții ei și cum sărăciseră din cauza asta. Se temea să cheltuiască prea mult și știa mai bine decât oricine că o avere mică poate fi cheltuită în scurt timp.

— Vă rog, insist să nu...

— E în regulă, o întrerupse Gentry atingând-o pe umăr.

Privirea lui îi spuse că nu e momentul să discute despre asta. Roșind, Lottie tăcu. El își mai ținu puțin mâna pe umărul ei, apoi o apucă de cot, strângând ușor. Din fericire, un servitor întrerupse tăcerea, venind să ia vasele și să aducă desertul, însoțit de pahare mici cu un vin dulce. Pe farfurii, lângă înghețata de vanilie, erau biscuiți subțiri.

Sir Ross deschise subiectul noilor amendamente propuse pentru legea sărăcimii, pe care atât el cât și cumnatul lui o susțineau. Surprinzător, Sophia își spuse părerea, iar bărbatii o ascultară cu atenție. Lottie încercă să-și ascundă uimirea, fiindcă ea fusese învățată că o femeie nu are de ce să-și exprime opiniile când sunt și domni de față. Nu avea ce să spună despre politică, un subiect fierbinte pe care numai bărbatii l-ar fi putut discuta. Cu toate astea, unui bărbat distins ca sir Ross i se părea normal ca soția lui să spună ce crede. Nici Gentry nu părea supărat că Sophia e atât de directă. Poate că i-ar fi dat voie și ei să facă la fel. Cu acest gând plăcut în minte, Lottie își mănca desertul gustos și dulce. Când îl termină, se gândi cu jind la încă o porție. Oricum, bunele maniere și teama că va părea lacomă o făcură să nu mai ceară.

Gentry îi văzu privirea tristă și râse încet, întinzându-i farfuria lui.

— Îți plac dulciurile mai mult decât Ameliei, îi șopti la ureche.

Respirația lui caldă îi dădu fiori.

— La școală nu primeam desert, spuse ea jenată.

El își folosi șervetul ca să-i șteargă tandru un colț al gurii.

— O să am de lucru. Vreau să-ți arăt tot ce nu ai avut voie să știi. Presupun că acum o să ceri desert după fiecare masă.

Oprindu-se cu lingurița în aer, Lottie se uită în ochii lui albaștri și se simți cuprinsă de căldură. Era ridicol că numai vorbindu-i pe tonul acela tandru reușea s-o facă să se topească. Sir Ross îi privi atent.

— Gentry, vreau să discut ceva cu tine. Sunt sigur că există căi mai bune prin care aș putea să-ți transmit intențiile mele, dar eu unul nu le cunosc. Situația ta e neobișnuită, roști, făcând o pauză după aceea. De fapt, e puțin spus neobișnuită. Întorsăturile vieții tale au fost de-a dreptul bizare.

Gentry se sprijini de spătarul scaunului cu o mișcare grațioasă, detașată, însă Lottie îi simți neliniștea.

— Nu ți-am cerut să intenționezi ceva în ceea ce mă privește.

— Cu toate astea, eu am făcut-o. În ultimii trei ani, ți-am urmărit cariera...

— Ai urmărit-o? îl întrerupse Gentry pe un ton sec. Mai degrabă m-ai manipulat, te-ai amestecat și mi-ai stricat ploile.

După atâta vreme în care fusese căpitanul poliției, sir Ross era obișnuit cu astfel de reacții, așa că nu făcu decât să ridice din umeri.

— Am făcut cum am crezut că e mai bine. Nu uita că aveam în vedere și interesele Sophiei. Numai pentru ea te-am salvat de la închisoare. Ea credea că ai putea fi un om

bun. Deși pe atunci nu eram convins, acum recunosc că a avut dreptate. Nu ești un răufăcător, așa cum te-am crezut.

Gentry zâmbi rece, știind că nu era lăudat degeaba.

— În schimb, dă-mi voie să-ți spun că nici tu nu ești o acritură ipocrită, așa cum am crezut.

— Nick, îl certă Sophia, așezându-și mâna mică peste aceea a lui sir Ross. Soțul meu nu a fost niciodată ipocrit. Și te asigur că nu e deloc acru. Ba chiar...

— Sophia, spuse sir Ross încet. Nu e nevoie să mă aperi, iubito.

— Dar nu ești așa, insistă ea.

El întoarse palma de sub mâna ei și îi apucă degetele. Pentru un moment, se uită unul la altul cu o bucurie împărtășită și intimă. Lottie simți o apăsare ciudată în piept. Cum era, oare, să iubești așa? Ei doi păreau a se bucura foarte mult unul de celălalt.

— Bine, spuse Gentry nerăbdător. Să trecem la subiect, Cannon. Nu vreau să-mi petrec toată ziua nunții cu tine.

Fostul căpitan al poliției rânji.

— Foarte bine, o să încerc să fiu scurt. De când te-ai alăturat oamenilor de pe strada Arcului, sir Grant m-a ținut la curent cu realizările tale, cu operațiunile la care ai participat, cu munca pe care ai făcut-o alături de ceilalți polițiști, cu faptele care ți-au pus viața în pericol. Dar abia odată cu incendiul de la casa Barthas mi-am dat seama cât de mult te-ai schimbat.

— Nu m-am schimbat, spuse Gentry obosit.

— Ai învățat să pui preț și pe viața celorlalți, nu doar pe a ta, continuă sir Ross. Te-ai ridicat la nivelul așteptărilor mele și ai contribuit la binele public. Iar astăzi te-ai însurat. Cu o tânără pe care, destul de interesant poate, ai fi ales-o dacă circumstanțele nu ți-ar fi furat titlul și poziția acum

mult timp.

Gentry îl privi cu suspiciune.

— Nu mi-a păsat niciodată de titlu. Și Dumnezeu știe că nu mai am nevoie de el acum.

Bărbatul mai în vârstă se jucă puțin cu lingurița, având o expresie potrivită unui șahist în timpul unei partide lungi de șah.

— E un lucru pe care nu l-ai înțeles niciodată despre titlul tău. Îți aparține, chiar dacă nu îl vrei. El nu dispare dacă tu alegi să-l ignori.

— Ba da, fiindcă am devenit altcineva.

— Dar nu ești altcineva, îi spuse sir Ross. Adevăratul Nick Gentry a murit acum paisprezece ani. Tu ești lordul Sydney.

— Dar nimeni nu știe.

— Asta o să se schimbe, spuse sir Ross calm.

Gentry rămase nemișcat, încercând să înțeleagă ce auzise.

— Ce naiba vrei să spui?

— După o atentă deliberare am decis să încep în numele tău procesul de preluare a titlului. De curând i-am vorbit despre situația ta lordului cancelar. Nu doar că l-am asigurat că ești Sydney, dar am confirmat că ai și averea necesară pentru a te ocupa de titlu. Cam în două săptămâni funcționarul coroanei va emite o citație prin care vei fi chemat în Camera Lorzilor. Atunci o să te prezint public drept lordul Sydney, la un bal în onoarea ta.

Gentry se ridică de la masă, trântind scaunul la podea.

— Du-te dracului, Cannon!

Lottie tresări din cauza brutalității lui. Nick reacționase de parcă viața îi era amenințată. Pericolul nu era însă unul fizic, ci unul de neatins, din prinsoarea căruia nu avea cum

să evadeze. Ea știe că în spatele expresiei împietrite de pe chipul lui erau gânduri frenetice despre cum ar putea să scape.

— O să neg totul, spuse până la urmă.

Sir Ross își împreună mâinile și îl privi, sigur pe sine.

— Dacă faci asta, o să aduc martori, pe sir Grant, pe mine, pe sora și pe soția ta, care să spună că, în particular, ai recunoscut că ești lordul Sydney. Acestea, combinate cu dovezi circumstanțiale, ca de pildă lipsa vreunui certificat de deces sau a martorilor care să poată afirma că te-au văzut mort, formează ceea ce se numește în lege afecundatio ab extra, o situație rară, dar nu imposibilă.

Gentry părea gata să-l strângă de gât pe fostul căpitan al poliției.

— O să fac cerere la Camera Lorzilor ca să mi se dea voie să renunț la titlu. Dumnezeu știe că ei s-ar bucura să scape de mine.

— Nu fi prost. Chiar crezi că ți-ar da voie să faci așa ceva? Ar însemna un atac la adresa întregii instituții a nobilității. S-ar teme că diferențele dintre clasele sociale, ba chiar monarhia, ar fi amenințate.

— Tu nu crezi în privilegiul dat prin naștere, răspunse Gentry. De ce vrei să mă obligi să accept titlul? Nu-mi trebuie.

— Asta n-are a face cu vederile mele politice. E doar un fapt. Ești Sydney, oricum ai alege să-ți spui. Nu o să poți da peste cap șapte sute de ani de principiu ereditar, așa cum n-o să poți nici să-ți mai eviți obligațiile.

— Care obligații? întrebă Gentry. Cele pentru o avere care timp de paisprezece ani a fost a nimănui?

— Ai responsabilități față de arendașii care încearcă să trăiască de pe urma unor terenuri gestionate de guvern. Față

de Camera Lorzilor, locul în care scaunul tău s-a răcit timp de douăzeci de ani. Față de sora ta, pe care ai forțat-o să-și țină secretă relația cu tine. Față de soția ta, care ar fi mult mai respectată și mai avantajată social purtând titlul de lady Sydney. Față de amintirea părinților tăi. Și față de tine. Jumătate din viață te-ai ascuns sub un nume fals. E momentul să recunoști cine ești.

Gentry strânse pumnii.

— Nu e decizia ta.

— Dacă nu insist eu, o să-ți petreci restul vieții încercând să scapi.

— Am tot dreptul!

— Poate că da. Oricum, nu vei mai putea lucra ca detectiv. Sir Grant e de acord cu opinia mea, așa că nu mai are nevoie de serviciile tale pe strada Arcului.

Chipul lui Gentry se coloră și el înghiți violent, înțelegând că din acel moment încolo nu mai putea fi detectiv.

— O să-mi petrec restul vieții lucrând pentru particulari.

— Ar fi o noutate, nu? întrebă sir Ross sarcastic. Vicontele detectiv.

— Nick, spuse Sophia cu blândețe, știi ce ar fi vrut mama și tata.

El păru a se simți îngrozitor. Era mai ales indignat.

— Am fost Nick Gentry prea mult timp.

Sophia îi răspunse cu grijă, părând a înțelege de ce lui i se părea imposibil.

— O să fie greu. Nu spune nimeni altfel. Dar acum o ai pe Lottie ca să te ajute.

Nick nu se uită spre soția lui, dar pufni disprețuitor.

— Lottie, draga mea, spuse Sophia cu o hotărâre plină

de blândețe, ce trăda o voință puternică sub aparența delicată, câți ani ai mers la *Maidstone*?

— Șase, spuse Lottie uitându-se speriată la profilul dur al soțului ei.

— Dacă reputația lor e adevărată, înseamnă că știi multe despre comportament, grație, arta conversației politicoase și lucruri care țin de gestionarea bugetului unei case, despre stil și bun gust, despre cum se organizează întâlniri de dimineață sau petreceri la cină... Despre miile de detalii ale etichetei care fac diferența dintre păturile sociale. Presupun că ai putea avea grijă de o casă oricât de mare. Cu siguranță că știi să dansezi, să călărești, să cânti la un instrument muzical, să vorbești franțuzește și, poate, ceva germană.

— Așa e, spuse Lottie scurt, neputând suferi senzația că era parte din capcana în care era prins Gentry.

Era obligat să devină ceva ce nu voia, iar ea știa bine cum venea asta. Dând mulțumită din cap, Sophia se întoarse spre fratele ei.

— Lottie e un mare avantaj. Ajutorul ei va fi de neprețuit...

— Nu o să fac nimic, spuse el, apoi se uită la soția sa. Vino. Plecăm imediat.

Ea se ridică, și sir Ross odată cu ea. Tulburată, se uită la cumnatul ei. Nu părea mulțumit. Era sigură că motivele lui nu aveau legătură cu răzbunarea sau cu reaua voință. Sir Ross și Sophia credeau că era nevoie ca Gentry să-și recapete titlul. Voia să discute cu ei despre asta, dar era clar că Nick abia se mai putea controla. Orice alt bărbat s-ar fi bucurat să-și recapete rangul și pământurile. Însă pentru el era, clar, un vis urât.

Lottie tăcu pe drumul spre casă. Soțul ei era nemișcat,

Încerca să-și stăpânească furia și probabil se chinuia să priceapă de ce viața i se schimbase într-atât. Cam așa se simțise și ea la plecarea de la Stony Cross Park, se gândi cu tristețe.

Când ajunseră la casa de pe strada Betterton, Gentry sări din trăsură și o lăsă pe Lottie să coboare cu ajutorul vizitiului. Când ajunse și ea la intrare, el nu era nicăieri. Menajera stătea în hol, cu o expresie perplexă din care se putea citi că Gentry tocmai intrase val-vârtej.

— Doamnă Trench, spuse Lottie pe un ton calm. Ați văzut încotro s-a dus domnul Gentry?

— Cred că e în bibliotecă, domnișoară. Adică doamnă Gentry.

Dumnezeule, ce ciudat era să ți se spună așa. Și mai ciudat era că foarte curând avea să i se spună lady Sydney. Încruntându-se, Lottie privi spre coridorul care ducea în bibliotecă. O parte din ea voia să se retragă la ea în dormitor, în siguranță. Însă cealaltă parte era atrasă irezistibil spre Nick. După ce doamna Trench îi luă boneta și mănușile, Lottie se îndreptă spre bibliotecă. Bătu la ușa închisă, apoi intră. Camera avea lambriuri din lemn de cireș și un covor maroniu cu inserții aurii. Ferestrele ajungeau până la tavan. Umerii lați ai lui Gentry se profilau în lumina uneia dintre ele. Se crispă când o auzi că se apropie. Strângea în mână un pahar de coniac, ca și cum ar fi fost pe cale să-l spargă între degetele lungi. Lottie se opri nesigură lângă unul dintre rafturi, uimită că în jur nu erau prea multe cărți.

— Ai o bibliotecă aproape goală, spuse.

Gentry rămase la fereastră, uitându-se în gol. Dădu pe gât ultima gură de coniac.

— Atunci cumpără niște cărți. Dacă-ți place, umple rafturile până la tavan.

— Mulțumesc.

Încurajată de faptul că el nu îi ceruse să plece, Lottie se aventură mai aproape.

— Domnule Gentry...

— Nu-mi spune așa, se răsti el.

— Îmi pare rău, Nick, spuse ea venind mai aproape. Aș vrea să corectez ceva din ce-a zis sir Ross. Nu ai nicio responsabilitate față de mine. Nu trebuie să mă faci o lady. Așa cum am spus, nu-mi pasă dacă ești om de rând sau aristocrat.

El tăcu multă vreme, apoi oftă prelung. Merse la bar și își mai turnă un coniac.

— Ai cum să-l oprești pe sir Ross? Întrebă ea. Am putea vorbi cu un avocat...

— E prea târziu. Îl cunosc. S-a gândit la toate posibilitățile. Are influență peste tot. În sistemul judiciar, în poliție, în parlament, la biroul Coroanei... Citația aia o să vină, orice aș face ca să o evit.

Spuse un cuvânt pe care ea nu-l cunoștea, dar care părea tare urât.

— Mi-ar plăcea să-i zdrobesc fiecare osișor lui Cannon, al naibii măgar.

— Ce pot să fac? Întrebă ea încet.

— Ai auzit-o pe sora mea, nu? O să faci pe doamna conacului și o să mă ajuți să mă prefac că sunt viconte.

— La Stony Cross Park te-ai descurcat destul de bine, spuse ea. Ai fost convingător pe post de nobil.

— Pentru câteva zile, spuse el amar. Dar acum se pare că va trebui să joc rolul ăsta tot restul vieți, adăugă, scuturând din cap pentru că nu-i venea să creadă. Doamne! Nu vreau așa ceva. Îmi vine să omor un om!

Lottie aplecă puțin capul și-l privi curioasă. Probabil că

ar fi trebuit să se teamă de el când era în starea asta. Chiar arăta ca și cum ar fi fost gata să omoare pe cineva, cu ochii strălucind de furie. Curios, dar ea nu simțea decât compasiune și, mai mult, avea senzația că sunt amândoi de aceeași parte. Niciunul nu ceruse o viață ca aceea pe care o aveau.

— Cum a fost la Stony Cross Park, unde te-ai prezentat drept lordul Sydney?

— La început mi s-a părut amuzant. Ironia era că jucam propriu-mi rol. După prima zi a devenit ca un sac pe care-l căram în spate. Mă enervează și să aud numele.

Lottie se întreabă de ce era el atât de iritat de numele cu care se născuse. Probabil că avea și un alt motiv în afară de acelea pe care i le spusese deja.

— Nick, de ce a spus sir Ross că ai averea necesară ca să susții titlul?

El strâmbă din buze.

— A vrut să spună că-mi pot permite să întrețin o moșie mare și pot trăi așa cum se așteaptă de la un nobil.

— De unde știe asta?

— Nu e sigur.

— Se înșală, bineînțeles.

— Nu, mormăi el. Nu se înșală. Înainte să lucrez pe strada Arcului, am făcut câteva investiții și am acțiuni pe ici, pe colo. În total, am strâns cam două sute.

Lottie se gândi că două sute de lire nu era o sumă mică, dar nici nu era suficient ca să fii asigurat tot restul vieții. Spera ca investițiile lui să nu își piardă valoarea în timp.

— Pare destul, spuse, nedorind să-i rănească orgoliul. Dacă o să cheltuim cu grijă, ne-am putea descurca. Dar nu cred că avem destul pentru un trusou de nuntă. Nu acum. Poate pe viitor...

— Lottie, o întrerupse el, nu e nevoie să facem economii.

— Două sute de lire sunt ceva bani, dar nu destul ca să întreții o casă cu...

— Lottie, spuse el privind-o într-un fel ciudat. Eu mă refeream la mii. Două sute de mii de lire.

— Dar... dar...

Lottie era uimită. Era o sumă imensă, o avere după standardele oricui.

— Și mai am vreo cinci mii pe an din investiții și comisioane, adăugă el, uimind-o și mai mult.

Chipul i se întunecă.

— Deși se pare că s-a terminat cu investigațiile mele particulare.

— Ești la fel de bogat ca lordul Radnor, spuse ea amețită.

El făcu un gest indiferent cu mâna, ca și cum banii nu ar fi contat comparativ cu celelalte probleme pe care le avea.

— Probabil că da.

— Ți-ai putea permite o duzină de case. Ai putea avea orice...

— Nu am nevoie de o duzină de case. Nu pot să dorm decât sub un singur acoperiș. Nu pot să mănânc decât de trei ori pe zi. Și nu vreau să impresionez pe nimeni.

Lottie constată cu surprindere că el nu dorea neapărat să fie bogat. Avera lui era o consecință a nevoii de a se simți superior celorlalți detectivi de pe strada Arcului. Acum, că nu mai putea lucra alături de ei, avea nevoie urgent de ceva de făcut. Era un bărbat foarte activ și nu i se potrivea lenea cultivată a vieții de aristocrat. Cum să se obișnuiască el să fie nobil?

Probabil că Nick se gândea la același lucru, pentru că

mormăi supărat și își trecu mâna prin păr. O șuviță îi căzu pe frunte, iar ea tresări când își dădu seama că voia să atingă firele de culoarea ciocolatei, să i le dea la o parte, să-și treacă degetele prin părul lui mățos.

— Lottie, spuse el răgușit. O să ies o vreme. Probabil că mă întorc abia dimineață. Ai scăpat de mine în seara asta.

— Ce ai de gând?

— Nu știu încă.

El făcu un pas înapoi, puțin speriat, neliniștit, ca și cum ar fi fost prins într-o plasă deasă. Lottie știa că nu are de ce să-i pese dacă el pleca să se îmbete, să se ia la bătaie sau să facă orice altceva făceau bărbații când voiau să se destindă. Cu toate astea, îi păsa.

Fără să se gândească la ce face, se apropie de el și își puse palma pe reverul hainei lui, apoi strecură mâna dedesubt. Avea o vestă la fel de neagră ca și haina, dar materialul era mai fin și aluneca pe deasupra pieptului lui. Se întrebă cât de fierbinte îi era pielea, dacă i se simțea căldura prin haine. Nick rămase nemișcat, respirând mai adânc. Lottie nu se uita la el, ci la nodul eșarfei. Îl mângâie pe deasupra cămășii.

— Nu vreau să scap, spuse până la urmă, desfăcându-i gulerul.

Stăpânirea lui de sine se topi. Respiră sacadat și strânse pumnii. Ea îi desfăcu neîndemânatic cămașa, descoperindu-i partea de sus a pieptului. Se uită la el. Agitația și furia se transformau repede în dorință. Sângele i se urcase în obraji, iar ochii albaștri îi străluceau.

Aplecă încet capul, ca și cum ar fi vrut să-i dea ocazia să scape. Ea rămase pe loc, dar închise ochii când îi simți buzele sărutându-i gâtul, desfăcute, mătăsoase. Vârful limbii lui desenă un cerc delicat și fierbinte pe pielea ei. Oftând

tremurat, Lottie se sprijini de el, fiindcă o lăsau picioarele. Nick nu puse mâna pe ea, ci continuă să-i alinte gâtul. Ea se ținu de el, cuprinzându-l cu brațele pe după mijloc. Soțul ei o apucă ușor de umeri, părând nehotărât. Să o tragă mai aproape sau să o îndepărteze? O întrebă gutural:

— Ce faci, Lottie?

Inima ei bătea tare, așa că abia reuși să spună:

— Cred că te încurajez să termini ce ai început în biblioteca lordului Westcliff.

— Să fii sigură, spuse el aspru. N-am mai fost cu o femeie de șase luni. Dacă te hotărăști brusc să ne oprim, s-ar putea să nu-mi pice bine.

— N-o să-ți spun să te oprești.

El o privi aprins, serios.

— De ce acum, dacă aseară n-ai vrut?

Nu îi putea explica. După tot ce se întâmplase la prânz, acum îi părea dintr-odată vulnerabil. Începea să vadă că are nevoie de ea, mai mult decât în pat. Și provocarea de-al îmblânzi, de-a încerca să-și impună voința în fața voinței lui, era irezistibilă.

— Acum suntem căsătoriți, rosti ea prima scuză care-i veni în gând. Aș prefera să terminăm odată cu asta, ca să nu mă mai tem atât.

Văzu sclipirea de vânător în ochii lui. O dorea. Nu pierdu timp cu întrebările, ci îi întinse mâna.

— Atunci hai sus.

Cu grijă, Lottie își puse mâna într-a lui.

— Nick, un singur lucru...

— Ce?

— Încă nu e întuneric.

— Și?

— E cuviincios să facem asta după-amiaza?

Întrebarea îl făcu să râdă.

— Nu știu. Și nu-mi pasă deloc.

Ținând-o de mână, o conduse pe coridor, apoi pe scară în sus, spre dormitor.

Capitolul 9

Lottie îl lăasă s-o conducă. O ținea strâns de mână.

Când ajunseră în dormitorul lui, ei i se înmuieră genunchii. Draperiile erau date la o parte și o lumină cenușie intra pe fereastră, i-ar fi plăcut să fie întuneric. Gândul că va fi dezbrăcată în miezul zilei o făcu să tremure.

— Ușurel, spuse Nick, oprindu-se în spatele ei.

O prinse cu blândețe de brațe și îi vorbi pe un ton mai jos și mai tăgănat decât de obicei.

— O să fiu atent. Pot să fac să-ți placă, dacă...

— Dacă?

— Dacă ai încredere în mine.

Rămaseră nemișcați și tăcuți. Lottie își umezi buzele, gândindu-se că nu mai avusese încredere în nimeni de ani buni. Și să aibă încredere în Nick Gentry, cel mai lipsit de scrupule bărbat pe care-l cunoștea, nu era doar o prostie, era de-a dreptul nebunie.

— Da, spuse, mirându-se de sine însăși. Da, am încredere.

El scoase un sunet slab, de parcă s-ar fi mirat. Încet, mâna îi alunecă pe pieptul ei, apăsând ușor și făcând-o să se sprijine de el. Lottie îi simți gura pe ceafă, sărutându-i părui. Nick îi gustă pielea, apoi mușcă încet, dintr-un loc sensibil. O sărută pe gât și pe lobul urechii, apoi îi desfăcu rochia. Corsetul ei rămase la vedere. O mângâie pe gât, apoi de-a lungul umărului.

— Ești frumoasă, Lottie, îi șopti. Gustul, mirosul tău, pielea, părul...

Îi scoase agrafele și le aruncă pe covor, scufundând degetele în mătasea aurie care îi cădea peste umăr. Își frecă obrazul de firele mătăsoase. Căldura trupului ei se înteti, crescuse, iar ea se sprijini de trupul lui solid. Nick îi coborî rochia până la brâu, ajutând-o să scoată mâinile din mâneci și mângâindu-i brațele, de la cot până la subțioară. Întorcând-o cu fața la el, îi desfăcu panglicile corsetului. Sâni ei, ridicați artificial de îmbrăcămintă, reveniră la locul lor, iar sfârcurile i se întăriră la contactul cu furoul. El o atinse prin materialul subțire, își strecură palma sub unul dintre sâni și-i desenă cu degetul mare conturul sfârcului. Atingerea era foarte ușoară, dar atât de insistentă încât ea simți că ia foc.

Tresări și îl prinse de umeri ca să se sprijine. Nick o apucă de mijloc și se jucă mai departe cu trupul ei, blând, apucându-i sfârcul între degete și mângâind încet. Un val de plăcere surdă se formă în interiorul ei, iar el îi cuprinse sânul în palmă. Ea-și dori deodată ca el să-i atingă și celălalt sân. Voia să o sărute peste tot și voia să-i simtă la rândul ei căldura pielii, să se lipească de trupul lui gol. Nerăbdătoare, îl trase de haină până când el râse.

— Încetișor, șopti. Nu e nevoie să ne grăbim.

Își scoase vesta, ciorapii și pantofii, pantalonii și cămașa, și rămase în lenjeria care îi ascundea erecția. Deodată, Lottie nu știu unde să se uite. Ar fi trebuit să-i pară vulnerabil, așa gol, dar el părea mai puternic acum decât înainte. Avea un trup foarte frumos, mare, puternic și în formă. Bronzul i se oprea la mijloc, iar de acolo avea pielea mai deschisă la culoare. Pieptul și locul dintre pulpe îi erau acoperite cu păr întunecat. Degetele lui îi mângâiară obrazul

trandafiriu.

— Știi ce o să se întâmple?

Lottie dădu din cap, tremurând.

— Da, așa cred.

El o mângâie pe sub bărbie, lăsându-i o urmă fierbinte pe piele.

— Cine ți-a spus? Mama ta?

— Nu. Voia să-mi explice în noaptea dinaintea nunții cu lordul Radnor. Dar sigur că nu s-a mai întâmplat, spuse Lottie, închizând ochii când el o mângâie pe gât, cu palma caldă și puțin aspră. Am auzit bârfe la școală. Unele dintre fete făcuseră... câte ceva. Și ne-au povestit și nouă.

— Ce?

— S-au întâlnit cu domni, sau cu veri de-ai lor, cărora le-au permis să le facă lucruri.

Lottie deschise ochii și se uită fix la pieptul lui.

— Cât de departe au ajuns? Au făcut ce am făcut noi seara trecută?

— Da, recunosc eu.

— Ți-a plăcut cum te-am atins? Întrebă el blând.

Ea se înroși, dar dădu din cap.

— O să-ți placă și restul, îi promise el, apucând tivul furoului.

Ascultând de îndemnul lui fără cuvinte, ea ridică brațele și-l lăsă s-o dezbrace. Își scoase pantofii și rămase în fața lui doar în lenjerie și ciorapi, cu brațele încrucișate peste sâni. El o privi lung, apoi o mângâie pe spate, provocându-i fiori.

— Ia-mă în brațe, Lottie.

Ea îi ascultă, lipindu-se de el, stânjenită. Sfârcurile ei îi atinseră părul de pe piept. Corpul lui era foarte fierbinte, iar mădularul o ardea prin lenjerie, atingându-i stomacul. Apoi el o apucă de posterior și o trase mai sus. Nick o strânse la

piept, iar ea îl simți apăsând cu trupul în locul ei cel mai sensibil. Un val de senzație o traversă, urmat de o dorință atât de puternică încât se întrebă cum de nu leșină. Apucându-l de gât, își ascunse fața în umărul lui. El îi mângâie pulpele, alunecând tot mai sus. O atinse lent, răbdător, ritmic, iar materialul de sub degețel lui se umezi. O ținu la piept multă vreme, încălzind-o cu corpul lui, până când ea nu mai rezistă și începu să se miște, încercând să se apropie mai mult.

Nick îi desfăcu lenjeria și o lăsă să cadă, apoi o ridică în brațe și o duse în pat cu o ușurință uimitoare. Lottie se sprijini de pernele brodate, iar soțul ei o privi zâmbind.

— N-am mai văzut pe nimeni roșind din cap până-n picioare.

— Ei bine, n-am mai fost niciodată goală în fața unui bărbat, spuse ea.

Nu-i venea să creadă că vorbește cu cineva în timp ce n-avea nimic pe ea în afară de ciorapi. El o prinse cu blândețe de gleznă.

— Ești adorabilă, îi șopti, apoi se urcă și el în pat.

Îi trase cu dinții una dintre jartiere, desfăcând funda care o ținea pe loc. Ea tresări când el sărută urma roșie pe care o lăsase nodul, apoi îi atinse pielea cu limba. Îi scoase ciorapii, pe rând, apoi îi desfăcu pulpele. Lottie se acoperi cu palma. El ridică privirea, iar respirația lui fierbinte îi încălzi pielea. O mângâie de la mijloc până la pulpe.

— Nu te acoperi, o îndemnă.

— Nu mă pot abține, spuse ea, încercând să se ferească de atingerea limbii lui, care ajunsese în locuri în care ea nu credea că vreun bărbat ar putea săruta o femeie.

Reuși să se strecoare sub așternut, căutând să scape. Tremură când simți răceala pe trupul gol. Nick râse și o

urmă. Capul îi dispăru sub pătură, iar ea îi simți mâinile pe genunchi, desfăcându-i din nou pulpele. Lottie se uită pierdută spre baldachin și întrebă:

— Nick, asta fac oamenii de obicei?

Vocea lui se auzi înfundat:

— Ce înseamnă de obicei?

Ea tresări când el îi mușcă în joacă pulpa.

— Nu știu sigur. Dar nu cred că se face așa.

El îi răspunse amuzat:

— Știi ce fac, Lottie.

— Nu voiam să spun că nu știi... Vai, te rog, nu mă săruta acolo!

Îl simți râzând pe înfundate.

— Pentru cineva care n-a mai făcut asta niciodată, ai cam multe păreri. Lasă-mă să fac dragoste cu tine așa cum vreau. Cel puțin prima dată.

O apucă de încheieturile mâinilor și i le dădu în lături.

— Stai locului.

— Nick, începu ea să spună când el își lăsă capul spre buclele blonde care o acopereau. Nick...

Dar el n-o ascultă, vrăjit de mirosul sărat al pielii ei. Respirația lui o încălzi, iar Lottie gemu, trăgându-și încheieturile din mâinile lui. Limba lui căută printre cărlionți până când atinse carnea trandafirie de sub ei. Linse o parte, apoi cealaltă, doar cu vârful limbii, delicat.

O mângâia cu blândețe, iar limba îi aluneca peste carnea care se topea sub răsuflarea lui, mai jos, spre intrarea secretă în trupul ei, umplând-o, retrăgându-se, revenind. Lui Lottie i se înmuiară genunchii, iar sexul îi pulsă nerăbdător. În timp ce el o săruta și se juca, ea încercă să se miște în așa fel încât să-l facă să atingă locul care cerea cu disperare să fie atins. El păru a nu pricepe ce vrea și o atinse peste tot, doar

acolo nu.

— Nick, șopti ea negăsind cuvinte pentru ceea ce dorea. Te rog. Te rog...

Dar el continuă să nu-i facă pe plac, până când Lottie înțelese că asta era jocul. Nerăbdătoare, întinse mâinile și-i atinse părul, apoi simți cum el pufnește în răs. Imediat, gura lui alunecă în jos, spre genunchii ei, apoi spre glezne. Când se întoarse de unde plecase, tot corpul lui Lottie tremura. O atinse cu limba, doar puțin. Ea nu-și putu reține un suspin și se arcui.

— Nu, murmură el. Nu încă, Lottie. Așteaptă încă puțin.

— Nu pot. Nu te opri...

Îl trase de păr, gemând când el o atinse din nou cu limba. Prinzând-o de încheieturi, Nick i le ridică deasupra capului și se așază între picioarele ei, cu grijă să n-o strivească. Mădularul îi era cuibărit în valea fierbinte dintre pulpele ei. Ochii albaștri și întunecați o priviră fix înainte ca el să-i elibereze mâinile.

— Ține-le acolo, spuse, iar ea îl ascultă, suspinând.

Nick îi sărută sânii, trecând de la unul la celălalt. Cu fiecare sărut, ea aproape că se ridica de pe pat. Sexul lui o atinge cu mișcări disciplinate, ritmice, care o ademeneau, o mângâiau și o chinuiau, în timp ce gura înfometată îi tortura sfârcurile. Ea se arcui, gemând și rugându-se de el. O plăcere care cuprindea totul creștea în ea, devenea tot mai mare... Lottie ajunse tot mai aproape... Te rog! Până când în sfârșit se întâmplă. Scoase un țipăt uimit în timp ce spasme puternice porniră din centrul corpului ei.

— Așa, șopti el sărutând-o încet.

Senzațiile se mai potoliră, transformându-se în fiori lungi. El îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Nick, îi spuse ea respirând sacadat. S-a întâmplat

ceva...

— Da, știi. Ai avut un orgasm, îi spuse el pe un ton cald și vag amuzat. Mai vrei unul?

— Nu, spuse ea imediat, făcându-l să râdă.

— Atunci e rândul meu.

Își strecură brațul pe sub ea, trăgând-o la piept, apoi o acoperi din nou cu trupul său. Lottie îl simți atingând locul vulnerabil dintre coapsele ei. El făcu mișcări circulare, deliberate, apoi împinse, iar ea simți ceva ca o arsură. Instinctiv, se feri. Rămânând nemișcat, Nick o privi, crispat și atent. Aplecă puțin capul spre ea și o sărută pe frunte.

— Îmi pare rău, spuse încet.

— De ce? începu ea să întrebe, dar tresări când el o pătrunse cu o mișcare hotărâtă.

Ea icni, strângând pulpele, deși nu avea cum să se ferească, prinsă cum era sub el, înconjurată de căldura lui. Încet, el împinse mai departe.

— Îmi pare rău, spuse din nou. M-am gândit că o să fie mai ușor dacă o facem repede.

Durea mai tare decât se așteptase Lottie. Era o senzație curioasă. Să ai o parte a corpului altcuiva în corpul tău. Atât de uimitor încât aproape că uită de durere. Simți cât efort face el ca să stea nemișcat. Încerca să aștepte până când ea se obișnuia, înțelese Charlotte. Dar disconfortul era tot acolo, și ea știi că oricât de mult timp ar fi așteptat el, ei nu i-ar fi fost mai ușor.

— Nick, spuse nesigură, e posibil să termini repede cu partea asta?

— Doamne, mormăi el amuzat. Da, pot să fac asta.

Atent, el se încordă, iar Lottie simți consternată că o pătrundea și mai adânc. Atunci când îi atinse pântecul, ea tresări. Nick se retrase puțin, mângâind-o de la sâni până la

şold.

— Data viitoare o să fie mai bine, îi spuse, făcând mişcări superficiale. Eşti aşa de caldă, Lottie. Atât de adorabilă...

I se tăie răsuflarea, strânse pleoapele şi mototoli aşternutul în pumni. În ciuda durerii pe care i-o provocau mişcările lui, Lottie simţi nevoia să-l protejeze, chiar să fie tandră cu el. Îl mângâie pe spate, de-a lungul curburii şirei spinării. Îşi strânse genunchii pe şoldurile lui, ţinându-l în braţe, ascultându-i respiraţia. Deodată, el o pătrunse adânc şi rămase nemişcat. Lottie îl simţi apoi zvâcnind violent şi eliberându-se, gemând. Îl mângâie încet, curioasă, până când îi atinse posteriorul. Avea muşchii mai încordaţi decât credea că se poate.

Până la urmă Nick deschise ochii, o strălucire ireal de albastră pe chipul lui cuprins de pasiune. Îi şopti numele, dându-i fiori. După ce o înveli atent, el se ridică într-un cot şi o privi. Se încruntă puţin, apoi spuse:

— Te simţi bine?

— Da, rosti ea zâmbind somnoroasă. Nu a fost rău deloc. Până la final mi s-a părut că e chiar mai plăcut decât un duş.

El scoase un sunet amuzat.

— Da, dar a fost mai plăcut decât ciocolata?

Lottie îi mângâie obrazul şi nu rezistă să nu-l tachineze:

— Nu chiar.

El râse iar.

— Doamne, ce dificil de mulţumit eşti.

Îi sărută palma umedă.

— Eu sunt mai mulţumit decât un marinăr pe pajiştea lui.

Lottie continuă să-i mângâie chipul. Roşu în obraji şi cu

liniile din jurul gurii mai moi, părea tânăr.

— Ce e pajiștea marinarului? întrebă ea.

— Un loc din Rai unde se adună marinarii. Acolo sunt doar femei, vin și cântece cât e ziua de lungă.

— Tu cum crezi că e în Rai?

— Eu nu cred în Rai.

Lottie făcu ochii mari.

— M-am măritat cu un păgân? întrebă ea, făcându-l să zâmbească larg.

— S-ar putea să-ți pară rău că nu te-ai măritat cu Radnor.

— Nu glumi cu asta, spuse ea uitându-se în altă parte. Nu e un subiect amuzant.

— Iartă-mă, o întrerupse el apucând-o de talie.

O trase la adăpostul trupului lui, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

— N-am vrut să te supăr. Sprijină-te de mine, îi spuse, sărutând-o pe ceafă. Ce femeiușcă iute la mânie ești.

— Nu sunt iute la mânie, spuse Lottie, care știa că o astfel de însușire nu e demnă de o absolventă a școlii *Maidstone*.

— Ba ești, spuse el apucându-i șoldul în palmă. Am știut de când am dat cu ochii de tine. E unul dintre motivele pentru care te-am vrut.

— Ai spus că mă vrei fiindcă e mai convenabil.

— Mai e și asta, spuse el zâmbind larg și ferindu-se când ea dădu să-l înghiontească. Dar adevărul e că te doream mai mult decât am dorit vreodată o femeie.

— De ce ai insistat să mă iei de nevastă, dacă eu mă oferisem să-ți fiu amantă?

— Nu era suficient pentru tine, spuse el, făcând o pauză. Meriți tot ce-ți pot eu da. Inclusiv numele meu.

Un gând neașteptat îi strică lui Lottie bucuria de-a fi fost complimentată.

— Când o să se afle că tu ești lordul Sydney, o să fii foarte căutat.

Un bărbat atât de chipeș, cu avere și titlu, era o partidă irezistibilă. Cu siguranță că avea să primească atenția multor femei care își vor dori o aventură.

— Nu o să mă îndepărtiez de tine, spuse el, uimind-o.

— Nu poți să fii sigur. Un bărbat cu trecutul tău...

— Ce știi tu despre trecutul meu? Întrebă el culcând-o pe spate și strecurând un picior între pulpele ei.

— E clar că ai multă experiență în dormitor.

— Am, recunosc eu el. Dar nu am fost cu oricine. De fapt...

— De fapt? Îl îndemnă ea.

El se uită în altă parte.

— Nimic.

— Presupun că vrei să-mi spui că n-ai fost cu așa de multe femei, rosti ea sceptică. Deși, evident, asta e o idee relativă. Ce înseamnă multe pentru tine, mă întreb? O sută? Cincizeci? Zece?

— Nu contează, spuse el făcând o grimasă.

— Nu te-aș crede dacă mi-ai spune că ai fost cu mai puțin de douăzeci.

— Ai greși.

— Cât de mult?

— Am fost numai cu două femei, spuse el scurt. Și asta te include și pe tine.

— Nu cred! exclamă ea râzând.

— Poți să crezi ce-ți place, mormăi el întorcându-se cu spatele.

Era nervos, ca și cum ar fi regretat ce tocmai îi spusese. Când se ridică și merse la șifonier, Lottie îl privi cu gura

căscată. Nu putea să creadă ce auzise, deși știa că el nu are niciun motiv să o mintă.

— Cine e cealaltă femeie? nu se putu ea abține.

Mușchii spatelui lui se mișcă când îmbracă un halat de catifea roșie.

— O matroană.

— Era franțuzoaică?

— Nu. Genul de matroană care are o casă de toleranță, răspunse el scurt.

Lottie era să cadă din pat. Reuși să pară prea uimită când el se răsuci.

— Ați fost mult timp... prieteni?

— Trei ani.

Lottie tăcu. Își dădu seama cu părere de rău că greutatea pe care o simțea în piept era gelozie.

— Ai iubit-o? reuși să-l întrebe.

— Nu, spuse el fără să ezite. Dar am plăcut-o. Încă o mai plac.

Ea se încruntă.

— De ce nu te mai vezi cu ea?

Nick clătină din cap.

— După o vreme, Gemma s-a gândit că nu mai avem nimic de câștigat continuând relația. Între timp mi-am dat și eu seama că avea dreptate. Dar nu m-am culcat cu nicio altă femeie în afară de tine. Așa că, vezi tu, pot să-mi țin pantalonii încheiați.

Ea se simți ușurată. De ce era atât de încântată că-l poate avea doar pentru ea, nu știa. Și nici nu voia să cerceteze prea îndeaproape problema. Ridicându-se din pat, se grăbi să-și ia rochia de pe jos și să se acopere cu ea.

— Recunosc că sunt surprinsă, spuse, încercând să nu se arate stânjenită că e goală. Nu ești deloc previzibil.

El se apropie și îi cuprinse umerii goi în palme.

— Nici tu nu ești, îi răspunse. Nu mă așteptam să-mi placă atât de mult să mă culc cu o începătoare.

Luându-i rochia din mână, el o lăsă pe podea, apoi o trase lângă el, lipind-o de halatul lui. Pielea ei se înfioră la atingerea materialului moale, care o mângâia de la piept până la genunchi.

— Poate pentru că ești a mea, gândi el cu voce tare, acoperindu-i un sân cu palma. N-am mai avut o femeie doar a mea.

Lottie zâmbi trist.

— Parcă aș fi un cal de cumpărat.

— Un cal ar fi fost mai ieftin, răspunse el, zâmbind larg când ea se prefăcu indignată.

Îl lovi cu pumnii, în joacă, iar el îi prinse încheieturile și i le răsuci la spate, făcându-i pieptul să iasă în față.

— Nu te obosi, o sfătui zâmbind.

Îi dădu drumul, apoi o mângâie pe spate cu o mână.

— Probabil că te doare. O să-ți pregătesc o baie caldă. Când ești gata, mâncăm ceva.

I-ar fi plăcut o baie. Oricum, gândul că trebuia să-și pună corsetul și rochia nu-i plăcea.

— Să cer să ni se aducă cina în dormitor? Întrebă Nick.

— Da, spuse Lottie imediat, privindu-l curioasă. Cum faci asta? Parcă ai ști mereu ce gândesc.

— Se citește pe chipul tău.

Își scoase halatul și o îmbrăcă pe ea. Haina încă mai păstra din căldura corpului său.

— N-am mai mâncat în dormitor decât o dată, când miera rău, spuse ea. Și asta a fost cu ani în urmă.

Nick se aplecă și îi șopti la ureche:

— Mireasa mea pasională, îți arăt mai târziu de ce

dormitorul e cel mai potrivit loc pentru cină.

O spălă chiar el, îngenunchind lângă cadă, cu mânecile suflecate deasupra brațelor cu păr ud și negru. Cu ochii pe jumătate închiși, Lottie se uită la gâtul lui și la pieptul care i se vedea în locul unde se desfăcea halatul. Din apă se ridicau aburi, iar aerul era cald și strălucea. Lottie se simțea amețită de căldură și de senzualitatea cu care mâinile lui puternice îi săpuneau trupul.

— Te doare aici? Întrebă el atingându-i sexul.

— Puțin.

Se sprijini de brațul lui, cu capul pe marginea de lemn a căzii mari de porțelan. Nick o mângâie, ca și cum atingerea lui ar fi putut-o vindeca.

— Am încercat să fiu blând.

— Ai fost, reuși ea să spună, desfăcând pulpele.

Nick își coborî genele dese și se uită la corpul ei scufundat în apă. Trăsăturile îi erau atât de aspre încât ar fi putut fi turnate în bronz. Mâneca i se udă, iar catifeaua se încălzi.

— Nu o să-ți mai fac rău niciodată. Promit.

Lottie tresări când el o desfăcu și o mângâie. Ridică șoldurile, încercând să se sprijine de cada alunecoasă. El o ajută, ținând-o strâns.

— Sprijină-te de mine, îi spuse. Lasă-mă să-ți fac plăcere.

Nu, se gândi ea. Nu se poate în cadă, cu porțelanul între ei. Dar se relaxă și deschise picioarele în timp ce el o mângâia. Îi atinse încheietura mâinii, simțindu-i mușchii și tendoanele în timp ce el își trecea degetul mare peste carnea ei. O desfăcu încet, mângâind-o cu degetul mijlociu și atingându-i de fiecare dată punctul cel mai sensibil. Îi zâmbi când o văzu roșind.

— Chinezii îi spun „terasa cu bijuterii”, șopti el.

Încet, o pătrunse cu un deget, doar puțin, făcând mișcări circulare.

— Aici sunt corzile viorii, iar aici...

O atinse foarte adânc.

— Aici e floarea inimii. Te doare când pun degetul?

— Nu, suspină ea.

Buzele lui îi atinseră urechea.

— Data viitoare când facem dragoste, o să-ți arăt o poziție care se numește Tigrul pe trepte. O să te iau pe la spate și o să-ți ating floarea inimii din nou și din nou.

Îi sărută lobul urechii și-l mușcă puțin. Ea gemu de plăcere. Plutea, lipsită de greutate, dar sprijinită de brațul lui și de mâna dintre pulpe.

— De unde știi toate astea? Întrebă ea încet.

— Gemma colecționează cărți despre tehnici erotice. Una dintre preferatele ei e traducerea unui text scris în timpul dinastiei Tang. Cartea îi sfătuiește pe bărbați să își crească vigoarea amânându-și cât mai mult plăcerea.

Retrase degetul și îi mângâie coapsa cu atingeri ca aripile de fluture.

— Are și recomandări pentru sănătate, întărirea oaselor, prospețimea sângelui și o viață lungă.

— Spune-mi câteva dintre ele, rosti Lottie înghițind în sec atunci când el o cuprinse în mână, apăsând cu podul palmei în locul cel mai sensibil de pe trupul ei.

Nick o sărută pe obraz.

— E pasărea Phoenix, despre care se spune că vindecă o sută de boli. Și sărutul cocorilor, despre care se spune că aduce sănătate.

— Câte ai încercat?

— Doar vreo patruzeci. Maeștrii din antichitate m-ar

considera novice.

Lottie îl privi uimită, iar mișcarea ei crea un val care se lovi de marginile căzii.

— Dar câte sunt, pentru Dumnezeu?

— Cincisprezece mișcări în timpul sexului, combinate cu treizeci și șase de poziții de bază... Cam patru sute de variații posibile.

— Pare foarte mult, reuși ea să spună.

El rosti amuzat:

— Ne-ar da de lucru, nu?

Lottie tresări când își dădu seama că el încerca să o pătrundă cu două degete.

— Nick, nu pot...

— Inspiră adânc și expiră încet, îi șopti el. O să fiu blând.

Ea îl ascultă, iar el strecură degetul mijlociu în ea. Cu degetul mare o mângâie cu mișcări circulare. Gemând, Lottie își ascunse chipul în brațul lui acoperit cu catifea, în timp ce mușchii ei interiori se strânseră în jurul degetelor lui. După ce trecu durerea inițială, începu să se miște și să geamă.

— Ce frumos mă ții tu aici, îi spuse Nick încet. Vreau să ajung mai adânc, să mă pierd în tine...

Lottie nu mai auzi restul, pentru că o asurziră bătaile inimii ei și tremurul de plăcere care urmă și care-i aprinse toate simțurile.

*

Mult timp după aceea, când baia se răcise deja, Lottie își puse o cămașă de noapte și se apropie de masa din dormitor lângă care stătea Nick. Simți cum roșește când el o privi zâmbind.

— Îmi place cum îți stă, spuse el mângâindu-i decolteul. Pari foarte inocentă.

— Dar nu mai sunt, rosti ea zâmbind stânjenită.

El o trase mai aproape și își ascunse chipul în părul ei încă umed. Buzele îi găsiră gâtul.

— Ba ești, spuse. O să fie nevoie de foarte mult timp și efort ca să te corup definitiv.

— Sunt sigură că o să reușești, rosti ea, apoi se așează în fața unei farfurii pline cu șuncă, piure și tartine.

— În cinstea căsătoriei noastre, spuse Nick, turnându-i un pahar de vin. Să sperăm că va continua și mai bine decât a început.

Ridică paharele și ciocniră ușor. Lottie luă atent o înghițitură și descoperi o aromă bogată, care echilibra gustul sărat al cărnii. Punând paharul deoparte, Nick o luă de mână și se uită la degetele ei.

— Nu ai inele. Măine o să mă ocup de asta.

Ea tresări, jenată că ideea o încânta. Nu avusese niciodată bijuterii. *La Maidstone* fusese învățată că doamnele nu trebuie să încerce să epateze. Reuși să rămână impasibilă, așa cum le-ar fi plăcut fostelor ei profesoare.

— Nu e nevoie, spuse ea. Multe femei măritate nu poartă inele.

— Vreau ca oricine se uită la tine să știe că ești măritată. Lottie zâmbi radios.

— Dacă insiști, presupun că nu te pot opri.

El zâmbi larg, văzând-o atât de dornică, apoi îi mângâie încheietura.

— Ce fel de piatră ți-ar plăcea?

— Un safir? spuse ea fericită.

— Safir să fie.

O ținu în continuare de mână, jucându-se cu degetele ei

și cu vârfurile unghiilor tăiate scurt.

— Cred că o să vrei să-ți vezi familia cât mai curând.

Atenția ei se îndepărtă imediat de la inel.

— Da, te rog. Mă tem că lordul Radnor le-a spus deja ce-am făcut. Și nu vreau să creadă că vor rămâne săraci, acum, că m-am măritat cu altcineva.

— Nu ai de ce să pari atât de vinovată, spuse Nick desenându-i cu degetul venele din interiorul încheieturii. Nu ai făcut tu înțelegerea dintre ei și nu e vina ta că n-ai vrut să o respecti.

— Dar am profitat și eu de ea, spuse Lottie. Toți acei ani la *Maidstone*, educația mea, au costat mult. Și acum lordul Radnor nu a primit nimic în schimb.

El ridică o sprânceană.

— Dacă vrei să spui că ai profitat de conte...

— Nu e vorba de asta. Doar că... Nu am făcut cum ar fi fost corect.

— Da, nu încapе îndoială că ar fi trebuit să te arunci în groapa cu lei pentru familia ta, spuse el sarcastic. Dar părinții tăi vor fi mulțumiți și așa. Nu se poate ca eu să fiu un ginere mai rău decât Radnor.

— Ești un soț mai bun, asta e sigur, spuse ea.

El zâmbi și îi sărută degetele.

— Ai prefera pe oricine în locul lui. Nu-i nimic nou în asta.

Lottie zâmbi la rândul ei, gândindu-se că avea un soț cu mult diferit de ceea ce se așteptase.

— Ce faci mâine? întrebă, amintindu-și de discuția cu sir Ross.

Era sigură că Nick nu avea de gând să renunțe fără obiecții la poziția lui de pe strada Arcului.

Dându-i drumul, el se încruntă.

— Mă duc să-l văd pe Morgan.

— Crezi că o să-ți ia partea?

— N-am nicio șansă la asta. Dar măcar voi avea satisfacția să-i spun în față că e un trădător nemernic.

Lottie se aplecă și-i atinse gulerul halatului.

— Te-ai gândit că poate amândoi fac ce cred că e mai bine pentru tine? Că poate e în interesul tău să-ți ceri titlul?

— Cum să fie așa? Doamne, o să trăiesc într-o colivie de aur.

— O să fiu și eu aici, cu tine.

El o privi fix, uimit. Se uită la ea atât de atent și atât de mult timp, încât Lottie întrebă până la urmă:

— Ce e? La ce te gândești?

Nick zâmbi fără umor.

— Mă gândeam că tu ești mult mai pregătită decât mine să duci viața asta.

*

Deși ea îl invitase să doarmă împreună, Nick plecase în camera de oaspeți după cină. „O să fiu și eu aici, cu tine”. Cuvintele ei îl afectaseră într-un mod curios, la fel ca și remarcă de la fântână. Avea talentul de-a-l face să se simtă vulnerabil cu o singură frază. Cuvintele erau banale, dar aveau semnificație.

Nu știa ce să creadă despre ea. În ciuda felului în care o amăgise la început, părea hotărâtă să-i fie parteneră. Îi răspunsese cu pasiune și generozitate, iar în brațele ei, el uitase de secretele care-l bântuiau de paisprezece ani. Voia mai mult. Ultimele ore fuseseră cu totul diferite de ceea ce avusese cu Gemma. Când făcea dragoste cu Lottie, pasiunea lui era stăpânită de o tandrețe care îi ascuțea senzațiile.

Ea reușea să treacă de apărările lui, chiar dacă nu știa că face asta. Nu putea să lase pe nimeni atât de aproape de sufletul lui. Dacă ar fi continuat așa, n-ar mai fi durat mult până când Lottie i-ar fi descoperit toți demonii. Iar dacă se întâmpla așa, probabil că ar fi fugit de el, speriată. Trebuia să păstreze distanța, ca ea să nu ajungă să-l privească dezgustată. Sau să-i fie milă de el. N-ar fi putut suporta una ca asta.

Trebuia să rămână detașat, chiar dacă îi era deja dor de ea. În toți cei douăzeci și opt de ani ai lui, nu simțise niciodată nevoia atât de dureroasă de cineva. Doar să fie în aceeași cameră cu ea.

— Doamne, rosti speriat, mergând la fereastră și uitându-se în gol. Ce-i cu mine?

*

Sir Grant Morgan ridică privirea când Nick dădu buzna în biroul lui, în mijlocul dimineții. Privirea căpitanului nu trăda nicio părere de rău.

— Înțeleg că ai vorbit cu sir Ross.

Nick începu să-și spună păsul folosindu-se de cele mai urâte cuvinte din istoria limbii engleze, aruncând acuzații care l-ar fi făcut pe oricare altul fie să se sperie de moarte, fie să ducă mâna la tocul în care-și ținea pistolul. Morgan, însă, ascultă calm, ca și cum Gentry i-ar fi povestit despre vreme.

După ce îl acuză pe căpitan că e doar o marionetă în mâinile lui sir Ross, acesta oftă și-l întrerupse.

— Destul, spuse scurt. Începi să te repeși. Dacă nu ai și altceva de adăugat, mai bine taci. Cât despre ultima acuzație, că situația i se datorează în întregime lui sir Ross, te asigur că decizia a fost în egală măsură a mea.

Până în acel moment, Nick nu își dăduse seama cât de importantă era pentru el părerea căpitanului. Dar când auzi asta, se simți de-a dreptul jignit, înșelat, ca și cum ar fi eșuat.

— De ce? se auzi întrebând răgușit. Am fost un detectiv atât de prost? Ce aș fi putut face mai mult? Am rezolvat toate cazurile și i-am prins aproape pe toți cei după care m-ai trimis. Și am făcut-o respectând regulile, așa cum mi-ai cerut. Am făcut tot ce ai vrut. Chiar și mai mult.

— Nu am avut probleme cu tine, răspunse Morgan încet. Ți-ai făcut datoria pe cât de bine putea fi făcută. Nu cunosc niciun bărbat la fel de inteligent sau de curajos ca tine.

— Atunci susține-mă în fața lui sir Ross, spuse Nick. Spune-i să renunțe la citație, pentru că ai nevoie de mine aici.

Se priviră lung, apoi ceva de pe chipul lui Morgan se schimbă. Părea aproape patern, se gândi Nick supărat, chiar dacă era cu doar zece ani mai în vârstă.

— Stai jos, spuse căpitanul.

— Nu vreau să...

— Te rog.

Invitația fusese făcută cu o politețe hotărâtă. Te rog? Nick se așeză în cel mai apropiat scaun. Se cunoșteau de trei ani, și omul nu-i vorbise niciodată cu îngrijorare aproape paternă.

— Nu te vreau aici, Gentry. Dumnezeu știe că n-are legătură cu eficiența ta. Ești cel mai bun detectiv pe care l-am avut vreodată. De când te-am angajat, am încercat să te sfătuiesc atât cât am crezut că o să accepți, și te-am privit devenind, dintr-un nemernic egoist, un bărbat responsabil, de încredere. Dar regret să spun că un lucru nu s-a schimbat. De la început ți-ai riscat viața, fiindcă nu-ți pasă de tine sau

de oricine altcineva. În opinia mea, o să continui să faci asta dacă rămâi aici. Și până la urmă o să mori.

— Ce-ți pasă ție?

— Am fost detectiv timp de zece ani și am văzut mulți bărbați căzând la datorie. Și eu era să mor de câteva ori. Dacă tentezi moartea de prea multe ori și ești prea încăpățânat sau prea prost ca să îți dai seama, plătești cu sânge. Eu am știut când să mă opresc și la fel trebuie să faci și tu.

— Datorită instinctului tău faimos? Îl luă Nick peste picior, furios. Fir-ar să fie, Morgan, tu ai fost detectiv până la treizeci și cinci de ani. Mai am șapte ani până atunci.

— Tu te-ai jucat cu focul de mult mai multe ori în trei ani decât mine în zece, răspunse căpitanul. Și, spre deosebire de tine, eu nu mi-am folosit slujba pe post de ritual de exorcizare pentru demonii interiori.

Nick nu spuse nimic, dar se întrebă speriat de unde știa Morgan. Sophia era singura care cunoștea urâtenia trecutului său. Probabil că-i spusese lui Cannon, care i-ar fi putut spune căpitanului...

— Nu știu care sunt demonii aceia, rosti el blând, privindu-l cu milă sau, poate, cu blândețe. Deși pot să ghicesc. Din păcate, nu te pot sfătui. Știu doar că n-ai reușit să scapi de ei riscându-ți viața, iar eu n-am de gând să te las să mori sub nasul meu.

— Nu știu despre ce naiba vorbești.

Morgan continuă ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Sunt tentat să fiu de acord cu părerea lui sir Ross, cum că nu o să ai pace până nu renunți să te mai ascunzi sub un nume fals. Oricât de greu e să dai piept cu lumea ca lordul Sydney, cred că e cel mai bine...

— Ce să fac ca viconte? Întrebă Nick râzând urât. Să

colecționez cutii și eșarfe? Să citesc ziarul la club? Să-i sfătuiesc pe arendași? Iisuse, știu la fel de multe ca tine despre agricultură!

— Există o mie de feluri în care te poți face util, spuse Morgan sec. Crede-mă că nimeni nu se așteaptă și nu-și dorește să devii un indolent.

Făcu o pauză și luă o călimară în mână lui mare, privind-o atent.

— Detectivii din strada Arcului vor dispărea curând. Ar fi trebuit oricum să-ți găsești altceva de făcut. Eu nu fac decât să grăbesc lucrurile cu câteva luni.

Nick simți că pălește.

— Poftim?

Morgan zâmbi ironic văzându-i expresia.

— Sper că nu e o noutate pentru tine, chiar dacă nu te interesează politica. Atunci când Cannon s-a retras, se știa deja că detectivii vor fi desființați. El era sufletul locului ăstuia. Și-a devotat fiecare clipă poliției, până când...

Făcu o pauză, diplomat, lăsându-l pe Nick să umple tăcerea.

— Până când a cunoscut-o pe sora mea, spuse acesta amar. Și s-a însurat cu ea.

— Da.

Morgan nu părea supărat. De fapt, trăsăturile i se îmblânziseră, iar zâmbetul îi rămăsese pe buze. Adăugă:

— Cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. Oricum, pentru birourile din strada Arcului n-a fost ceva de bun augur. Acum, că el s-a retras, în parlament se vorbește despre consolidarea poliției metropolitane. Și mulți cred că noua poliție ar fi mai populară dacă n-ar concura cu noi.

— Și au de gând să lase Londra pe mâna unor netoți? Întrebă Nick nevenindu-i să creadă. Doamne, jumătate dintre

ei n-au niciun pic de experiență, iar ceilalți sunt oi negre sau idioți...

— Chiar și așa, publicul nu va susține poliția dacă există încă detectivii de pe strada Arcului. Vechile instrumente nu pot fi instalate în mașinăria nouă.

Uimit de finalitatea vorbelor căpitanului, Nick îl privi acuzator.

— Nu ai de gând să te lupți pentru locul ăsta? Ai o obligație față de...

— Nu, spuse Morgan simplu. Singura obligație pe care o am e față de soția mea. Ea și copiii sunt mai importanți decât orice altceva. I-am spus clar lui Cannon că nu mi-aș vinde niciodată sufletul pentru strada Arcului, așa cum a făcut el atâta timp. Și a înțeles.

— Dar ce o să se întâmple cu detectivii? întrebă Nick gândindu-se la colegii lui.

Sayer, Flagstad, Gee, Ruthven... Toți erau bărbați talentați, care lucraseră pentru cetățeni cu implicare și curaj, pe o nimica toată.

— Cred că unul sau doi dintre ei se vor înrola în poliție, unde e mare nevoie de ei. Ceilalți se vor apuca de alte lucruri. S-ar putea să deschid un birou de detectiv particulari unde o să-i angajez pe câțiva, pentru un timp.

Morgan ridică din umeri. Făcuse deja avere și nu avea nevoie să muncească decât dacă ținea neapărat.

— Doamne, am plecat să mă ocup de un singur caz, și m-am întors ca să aflu că întreaga poliție se destramă.

Căpitanul râse încet.

— Du-te acasă la soția ta, Sydney. Fă-ți planuri. Viața ți se schimbă, oricât ai încerca să te opui.

— N-o să fiu lordul Sydney, se răsti Nick.

Ochii verzi ai căpitanului străluciră ironic, iar el rosti

prietenește:

— Există și destine mai rele, sire. Un titlu, pământuri și o soție... Dacă nu reușești să-ți clădești o viață cu toate astea la îndemână, atunci într-adevăr nu mai ai nicio speranță.

Capitolul 10

— Cred că mi-ar plăcea un galben deschis, spuse Sophia hotărâtă, așezată între atât de multe materiale încât parcă ar fi explodat curcubeul sub ea.

— Galben, repetă Lottie mușcându-și buza. Nu cred că mi-ar veni bine.

Era cel puțin a zecea sugestie pe care o respingea, așa că Sophia oftă și clătină din cap, zâmbind. Rezervase camera din spate a croitoresei ei de pe strada Oxford special ca să-i comande trusoul lui Lottie.

— Îmi pare rău, spuse aceasta pe un ton sincer. Nu vreau să fiu dificilă. E clar că nu am experiență cu așa ceva.

Nu i se permisese niciodată să aleagă stilul sau culoarea rochiilor. Lordul Radnor îi ordonase mereu să poarte croieli austere și culori închise. Din păcate, acum ea nu-și putea imagina cum ar fi să se îmbrace în albastru aprins, în galben sau, Doamne păzește, în trandafiriu. Iar ideea de a-și expune pieptul în public era atât de stânjenitoare încât se crispase doar văzând catalogul cu modele.

Sora mai mare a lui Nick, spre lauda ei, era foarte răbdătoare. Se concentrează pe chipul lui Lottie și zâmbi convingător, la fel ca fratele ei.

— Draga mea, nu ești deloc dificilă, dar...

— Lingușitoareo, spuse Lottie imediat, și amândouă râseră.

— Bine, spuse Sophia zâmbind larg, atunci ești

neobișnuit de dificilă, deși sunt sigură că nu intenționat. Așa că o să-ți cer două lucruri. În primul rând, amintește-ți că asta nu e o problemă de viață și de moarte. Alegerea unei rochii nu e așa de dificilă, mai ales când ai o prietenă isteasă și la modă care să te sfătuiască. Asta aș fi eu.

Lottie zâmbi.

— Și al doilea lucru?

— Al doilea este să ai încredere în mine.

Sophia o privi în ochi, iar Lottie își dădu seama că nu doar Nick știa să fie convingător. Cumnata ei avea o combinație de căldură și siguranță de sine căreia era greu să-i rezisti.

— Nu o să te las să arăți rău sau să fii vulgară, îi promise. Am gusturi excelente și fac parte din înalta societate londoneză de suficient timp, pe când tu ai fost...

— Îngropată în Hampshire? spuse Lottie.

— Da, chiar așa. Dacă insiști să te îmbraci atât de auster, cu haine potrivite unei femei de două ori mai în vârstă decât tine, o să te simți nelalocul tău între cei de vârsta ta. Și o să-i strici imaginea fratelui meu, fiindcă bârfitoarele vor zice că nu-ți dă suficienți bani ca să te îmbraci mai bine...

— Nu, spuse Lottie imediat. Ar fi necinstit, mai ales că el mi-a spus că pot să cumpăr orice-mi doresc.

— Atunci lasă-mă pe mine să-ți aleg câteva lucruri, o îndemnă Sophia.

Lottie dădu din cap, gândindu-se că era, probabil, exagerat de chibzuită. Trebuia să învețe cum să aibă încredere în ceilalți.

— Sunt în mâinile tale, spuse resemnată. O să port orice-mi sugerezi tu.

Sophia bătu fericită din palme.

— Excelent!

Trase în poală un catalog cu modele și începu să pună bucățele de hârtie între paginile care-i plăceau mai mult. Lumina se juca în părul ei auriu, scoțând în evidență nuanțele mai deschise. Era o femeie neobișnuit de frumoasă, cu trăsături pe atât de delicate pe cât de masculine erau ale fratelui ei. Din când în când se oprea și o măsura pe Lottie, dând repede din cap sau făcând câte o grimasă dezaprobatore.

Lottie rămase cuminte la locul ei și sorbi din ceaiul pe care-l adusese asistenta croitoresei. Afară ploua cu găleata, iar după-amiaza era rece și întunecată. Înăuntru, însă, era o atmosferă caldă și liniștită. Lucrușoare feminine erau aruncate peste tot. Dantelă, mătăsuri, funde și catifea, flori artificiale împodobite cu cristale ca stropii de rouă.

Din când în când apărea croitoreasa, se sfătuia cu Sophia, apoi dispărea respectuoasă. Unele cliente, îi spusese lui Lottie cumnata sa, o voiau pe femeie alături tot timpul. Altele erau mai hotărâte și le plăcea să ia decizii fără să fie deranjate. Pierdută în visare, fata tresări când Sophia spuse ceva.

— Nici nu știi ce bucuroasă am fost să aflu că Nick se însoară, rosti ea, ridicând două bucăți de material și privindu-le cu un ochi critic, apoi răsucindu-le, ca să vadă cum cade lumina pe țesătură. Spune-mi, ce te-a atras la el?

— E un bărbat chipeș, spuse Lottie cu grijă. Mi-au plăcut privirea, părul castaniu... E foarte șarmant. Și făcu o pauză, amintindu-și de poarta sărutului, de liniștea din apropierea pădurii, de cât de obosit păruse el, cât de dornic de consolare.

— Trist, spuse aproape în șoaptă. M-am întrebat cum de un bărbat așa deosebit poate să fie atât de singur.

— Lottie, spuse Sophia încet, mă întreb cum se face că

tu ai văzut asta în el, deși toți ceilalți îl cred de piatră.

Aplecându-se în față, ea puse o bucată de material arămiu sub bărbia cumnatei ei, ca să vadă cum i-ar veni, apoi o lăsă jos.

— Aproape toată viața, Nick s-a luptat ca să supraviețuiască. Era foarte mic atunci când au murit părinți noștri, și a devenit foarte rebel după aceea.

Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge amintirile dureroase.

— A fugit la Londra și nu am știut nimic de el până când, într-o zi, am aflat că fusese acuzat de furt și condamnat pe o navă închisoare. La câteva luni după aceea mi s-a spus că a murit, bolnav, la bordul acelei nave. L-am plâns ani întregi.

— De ce nu a venit la tine? Ar fi putut măcar să-ți scrie, să nu te lase să suferi atât.

— Cred că îi era prea rușine după tot ce i se întâmplase. A încercat să uite că John, lord de Sydney, a existat vreodată. Era mai simplu să lase totul în urmă și să-și facă o viață nouă ca Nick Gentry.

— După tot ce i s-a întâmplat? Întrebă Lottie nedumerită. Te referi la închisoare?

Ochii întunecați ai Sophiei îi căutară privirea. Înțelegând că fata nu știa detalii importante, spuse:

— Da, închisoarea.

Lottie știu că Sophia evita să-i spună ceva.

— Cum ai aflat că n-a murit?

— Am venit la Londra, răspunse aceasta, ca să mă răzbun pe cel care îl condamnase. Îl învinovățeam pentru moartea fratelui meu. Spre nefericirea mea, m-am îndrăgostit de el.

— Sir Ross? spuse Lottie privind-o uimită. Nici nu e de

mirare că Nick nu-l...

Dându-și seama ce era să spună, se opri brusc.

— Nu-l place? completă Sophia zâmbind. Da, ei doi nu țin unul la celălalt. Asta nu înseamnă că soțul meu n-a încercat să-l ajute pe Nick. Vezi tu, chiar și după ce s-a alăturat detectivilor, el a continuat să se poarte... nechibzuit.

— Da, spuse Lottie cu grijă. Are o constituție robustă și simte nevoia să facă mișcare.

Sophia zâmbi fără umor.

— Mă tem că nu e vorba doar de asta, draga mea. Timp de trei ani, Nick a riscat ca un nebun, fără să-i pese dacă trăiește sau moare.

— Dar de ce?

— Trecutul l-a înăsprit. Soțul meu și sir Grant au încercat să-l ajute. Nu am fost întotdeauna de acord cu metodele lor și te asigur că eu și sir Ross ne-am contrazis de multe ori. Pe măsură ce a trecut timpul, Nick s-a schimbat în bine. Și, Lottie, sunt fericită că s-a însurat cu tine.

Îi strânse mâna cu căldură.

— Sophia, spuse Charlotte vorbind cu greu. Nu cred că mariajul nostru poate fi numit chiar o legătură de dragoste.

— Nu, aprobă cealaltă. Mă tem că a iubi și a fi iubit sunt experiențe pe care Nick nu le cunoaște. Va dura până când o să poată recunoaște ce simte.

Lottie era sigură că Sophie încearcă s-o liniștească. Cu toate astea, ideea că Gentry s-ar fi putut îndrăgosti de ea era foarte alarmantă, deși puțin probabilă. El nu ar fi lăsat garda jos și nu ar fi permis nimănui să aibă o astfel de putere asupra lui. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi putut deveni la fel de obsedat și de dominator ca Radnor. Iar ea nu voia să fie iubită de nimeni. Era clar că unii se bucurau de sentiment, ca Sophia și sir Ross, dar ei i se părea o capcană.

Aranjamentul pe care-l avea cu Nick îi era foarte pe plac.

*

După ce ieși din clădirea de pe strada Arcului, Nick se simți pierdut. Începuse să plouă, iar norii grei promiteau furtună. Fără pălărie, mergând cu pași mari pe trotuarul ud, simțea picăturile reci și mari cum îi trec prin păr și umezesc materialul hainei cu care era îmbrăcat. Ar fi putut intra undeva, poate la *Ursul Brun*, o tavernă de vizavi de birouri, la cafeneaua lui Tom, pe unde sigur avea să treacă medicul preferat al detectivilor, doctorul Linley. Sau ar fi putut merge acasă. Gândul îi dădu fiori.

Începu să plouă mai tare, în rafale reci și ude care îi alungară pe vânzătorii stradali la adăpostul copertinelor. Băieți subțiri se repezeau în stradă ca să oprească trăsurile pentru domnii luați prin surprindere de ploaie. Se desfăceau umbrele și spițele erau imediat chinuite de vânt. Cerul era din când în când traversat de fulgere luminoase. Din aer dispăru mirosul caracteristic de grajd și începu să se simtă prospețimea ploii de primăvară. Apa murdară curgea spre canale și curăța șanțurile de mizeria pe care gunoierii de noapte o uitaseră cu o seară înainte.

Nick mergea fără direcție, iar pe față îi alunecau picături de ploaie care apoi i se scurgeau în jos de pe bărbie. De obicei, când avea timp liber, mergea cu Sayer sau Ruthven să ia prânzul și să povestească, sau la vreun spectacol de comedie la *Drury Lane*. Câteodată mergeau în grup mic prin oraș, inspectând aleile și fundăturile.

Știa că în curând nu se vor mai vedea. Era o nebunie să spere la altceva. Nu mai avea ce să caute în lumea lor. Sir Ross se asigurase de asta. Dar de ce? De ce nu-l lăsase

nemernicul în pace? Gândurile îi alergau frenetic, iar el nu reușea să găsească un răspuns. Poate că era din nevoia de ordine și dreptate a cumnatului său. Nick se născuse viconte și trebuia să-și poarte titlul, indiferent cât de nepotrivit ar fi fost pentru asta.

Se gândi la ce știa despre aristocrație, despre obiceiurile și tradițiile lor, despre nenumăratele reguli de etichetă și la felul în care erau atât de departe de realitatea vieții obișnuite. Încercă să-și imagineze cum ar fi să stea mai tot timpul în saloane sau să citească ziarul la club. Să vorbească în Camera Lorzilor, ca să dea dovadă că are conștiință socială. Să meargă la serate și să discute despre artă, literatură și să-i bârfească pe ceilalți domni cu ciorapi de mătase.

Îl cuprinse panica. Nu se mai simțise atât de copleșit și de prins în capcană de când îl coborâseră în cala întunecată și puturoasă a închisorii și-l legaseră cu lanțuri alături de cele mai decăzute ființe imaginabile. Dar atunci știa că libertatea era în afara vasului ancorat. Acum nu avea unde să scape.

Ca un animal în cușcă, mintea lui sărea furioasă de colo, colo, căutând un refugiu.

— Gentry!

Exclamația prietenoasă îi întrerupse gândurile. Eddie Sayer se apropie de el zâmbind larg. Mare, vesel și pedant, era plăcut de toți ceilalți detectivi și era cel în care Nick avea mai multă încredere.

— Te-ai întors în sfârșit! exclamă Sayer, strângându-i mâna cu o strălucire în ochii căprui și cu picături de ploaie scurgându-i-se de pe borurile pălăriei. Te-am văzut ieșind din birou. Cred că sir Grant ți-a dat vreo misiune a naibii de grea ca să recuperezi.

Nick nu reuși să găsească un răspuns pe măsură. Scutură din cap, nereușind să explice cum de viața i se răsucise cu susul în jos într-o săptămână.

— N-am nicio misiune, spuse el. Am fost dat afară.

— Poftim? se miră Sayer privindu-l nedumerit. Adică de tot? Ești cel mai bun dintre detectivii lui Morgan. De ce naiba ar face una ca asta?

— Eu o să fiu viconte.

Brusc, Sayer râse. Nu mai era uimit.

— Și eu o să fiu ducele de Devonshire.

Nick nu zâmbi, ci se uită la detectiv cu o resemnare amară care-l făcu pe acesta să devină serios.

— Gentry, nu e cam devreme să fii atât de beat?

— N-am băut nimic.

Ignorând afirmația, Sayer arătă spre cafeneaua lui Tom.

— Vino. O să încerc să te trezesc cu o cafea. Poate e și Linley acolo, ca să mă ajute să-mi dau seama ce-i cu tine.

După mai multe căni de cafea, îndulcite cu mult zahăr brun, Nick se simțea ca un ceas de buzunar care fusese întors de prea multe ori. Nu se simțea cu mult mai bine alături de Sayer și Linley, care nu știau dacă să-l creadă sau nu. Îi tot cereau detalii pe care nu le putea da, pentru că nu se putea convinge să discute despre un trecut pe care petrecuse cincisprezece ani încercând să-l uite. Până la urmă îi lăsă singuri și ieși din nou în ploaie. Se gândi cu amărăciune că nu putuse să decidă pentru sine decât atunci când era un mare infractor. Ar fi fost foarte simplu să uite despre violențele acelor ani și să se gândească numai la plăcerea pe care o simțea câștigând în fața lui sir Ross Cannon. Dacă i-ar fi spus cineva pe atunci că într-o bună zi va lucra pe strada Arcului, va fi însurat și obligat să preia titlul familiei... la naiba. Ar fi făcut orice ca să evite o astfel

de soartă.

Dar nu știa ce ar fi putut face altfel. Târgul cu sir Ross nu putuse fi evitat. Și din momentul în care o văzuse pe Lottie sus, pe zidul de lângă râul din Hampshire, o dorise. Știa că o va vrea mereu și că nu avea rost să încerce să-și dea seama de ce. Uneori nu existau motive.

Gândul la parfumul dulce și îmbietor al soției lui și la ochii ei căprui îl aduse în fața vitrinei unui bijutier. Înăuntru nu era decât un client care se pregătea să fugă în ploaie, la adăpostul unei umbrele cam fragile.

Nick intră când omul tocmai se repezea afară. Dându-și părul la o parte de pe frunte, el se uită prin magazin, la mesele acoperite cu fetru și la ușa care ducea în spate.

— Domnule?

Un bijutier se apropie de el. La gât îi atârna o lupă mare. Îl privi pe Nick cu o curiozitate politicoasă.

— Vă pot ajuta?

— Vreau un safir, spuse el. Pentru inelul unei doamne.

Bărbatul zâmbi.

— Ați ales bine magazinul. Tocmai am adus o selecție de safire Ceylon. V-ați gândit la o greutate anume?

— Cel puțin cinci carate, fără imperfecțiuni. Ceva mai mare, dacă aveți.

Ochii bijutierului străluciră nerăbdători.

— E vorba de o doamnă norocoasă, dacă primește un astfel de cadou.

— E soția unui viconte, spuse Nick pe un ton sarcastic, desfăcându-și haina udă.

*

Ajunse înapoi pe strada Betterton abia după-amiază.

Descălecă la intrare și-i dădu hățurile unui servitor care se repezise în furtună cu o umbrelă. Nick îl refuză, fiindcă umbrela nu i-ar mai fi folosit, și călcă apăsător pe trepte, stropind în jur. Doamna Trench închise ușa după ce el intră, și îl privi mirată. Apoi apăru Lottie, curată și uscată, într-o rochie gri închis, cu părul aproape argintiu la lumina lumânărilor.

— Dumnezeule, ești ud leocă! exclamă ea venind grăbită spre el.

Ajutată de o cameristă, îi scoase haina udă și-l îndemnă să-și scoată cizmele chiar acolo, în hol. Nick abia dacă ascultă ce le spunea Lottie servitorilor, atent cu totul la corpul ei mic. O urmă pe scări în sus.

— Cred că ți-e frig, rosti ea îngrijorată, privind peste umăr. Dau drumul la apă ca să te încălzești, iar după aceea poți să stai lângă foc. Am fost la cumpărături cu sora ta, care a venit pe la noi. Am mers la croitorul de pe strada Oxford. Jur că o să-ți pară rău că mi-ai dat mână liberă, pentru că i-am permis Sophiei să mă convingă să comand un număr nesăbuit de rochii. Unele erau de-a dreptul scandaloase și mă tem că nu o să am curaj să le port afară din casă. După aceea am fost la librărie, și acolo chiar că mi-am pierdut capul. Sunt sigură că am sărăcit familia...

Urmă o descriere pe larg a tuturor lucrurilor pe care le cumpărase, timp în care Lottie continuă să-l împingă spre garderobă, ca să-și scoată hainele ude. Nick se mișca foarte atent, aproape neîndemânatic din cauză că era prea concentrat asupra ei. Lottie crezu că se mișcă încet fiindcă-i e frig și spuse ceva despre cum își riscase sănătatea mergând prin furtună și cum ar trebui să bea o ceașcă de ceai cu coniac, după duș. Dar lui nu îi era deloc frig. Ardea chiar, amintindu-și detaliile nopții trecute... sânii ei, coapsele

desfăcute, locul unde mătasea pielii ei lăsa loc cârlionților aurii.

Nu putea să se repeadă la ea de cum intra în casă, ca un băietan fără stăpânire de sine. Dar, vai, cum își mai dorea să facă asta, se gândi zâmbind obosit și dându-și jos hainele ude care i se lipiseră de corp. În ciuda căldurii din interior, își dădu seama că într-adevăr pielea îi era rece. Auzi zgomotul țevilor când Lottie dădu drumul la apă, apoi o bătaie ezitantă în ușa.

— Ți-am adus halatul, se auzi glasul ei înfundat.

Soția lui băgă mâna prin ușa întredeschisă, întinzându-i halatul vișiniu. Nick îi privi palma mică, interiorul încheieturii, venele frumos conturate. În seara dinainte îi găsisese ușor pulsul și fiecare loc vulnerabil de pe corp. Întinse mâna, ignorând halatul și strângând degetele în jurul încheieturii delicate. Deschise ușa și o trase pe Lottie în fața lui. Obrajii ei erau îmbujorați, fiindcă știa ce dorește soțul ei.

— Nu am nevoie de halat, rosti el răgușit, trăgând materialul și lăsându-l să cadă pe podea.

— Dușul, murmură Lottie, tăcând când el începu să-i descheie nasturii rochiei.

Cu degete sigure el descoperi corsetul care îi strângea carnea, îi trase în jos mânecile și bretelele furoului, apoi o sărută pe umăr. Ea se înmuie în brațele lui, chiar mai repede decât se aștepta Nick. Aprins, îi gustă pielea de pe umăr, o sărută pe gât și-i eliberă mâinile din rochia pe care după aceea i-o ridică pe șolduri.

Dușul începu să se încălzească și aerul se umplu de abur. Nick îi desfăcu ușor corsetul, strângând puțin marginile tari, apoi eliberându-le complet. Lottie se sprijini de umerii lui și-l ajută să o dezbrace. Avea ochii închiși, iar pleoapele îi tremurau. Începu să respire mai adânc.

Înfometat, Nick o trase cu el sub dușul fierbinte. Ferindu-se de apă, ea își sprijini capul pe umărul lui, lăsându-l să o mângâie. Avea sânii mici, dar plini, iar sfârcurile i se întăriseră sub atingerea degetelor lui. Îi mângâie talia, șoldurile, fundul... O atinse peste tot, strângând-o mai aproape. Ea gemu și desfăcu picioarele ca să-i facă loc să o mângâie, iar Nick îi atinse pielea delicată, apăsând cu degetul mare în locul cel mai sensibil. O pătrunse cu degetele, iar ea tresări și se destinse la atingerea lui blândă. O mângâie în locuri adânci și secrete, aducând-o foarte aproape de climax. Când era aproape gata să juisseze, el o ridică, sprijinind-o de perete și susținându-i trupul cu un braț sub șolduri și unul sub umeri. Ea scoase un sunet de surpriză și se agăță de el, făcând ochii mari când îl simți pătrunzând-o. Trupul ei îl strânse pe al lui și-l acceptă în întregime.

— Te-am prins, murmură el strângând-o mai aproape. Nu te teme.

Respirând greu, ea își lăsă capul pe umărul lui. Apa fierbinte și trupul de femeie din brațe îl făcură pe Nick să uite de tot. O pătrunse cu mișcări ritmice, puternice, iar și iar, până când ea țipă și trupul începu să-i vibreze. El rămase nemișcat, simțind-o cum tremură. Adâncul trupului ei era deodată tare îngust, iar pulsațiile îi provocau lui Nick valuri de plăcere cărora nu le putu rezista.

După aceea, eliberând-o încet, o lăsă să alunece de-a lungul trupului său până când tălpile îi atinseră podeaua. O mângâie pe păr și o sărută pe cap, pe genele umede și pe vârful nasului. Când ajunse la buze, ea se feri, iar el gemu supărat, dorindu-și să-i simtă gustul. Nu-și mai dorise niciodată, nimic atât de mult. O clipă fu tentat să o forțeze, dar nu i-ar fi fost destul. Nu avea cum să obțină cu forța ce

voia de la ea.

O duse în brațe până în fața șemineului, unde îi șterse și îi pieptănă părul. Șuvițele subțiri și ude erau arāmii, dar redeveneau blonde când se uscau. Admirând contrastul dintre ele și halatul purpuriu, Nick le mângâie.

— Ce ai vorbit cu sir Grant? întrebă Lottie sprijinindu-se de pieptul lui.

Era îmbrăcată cu un alt halat de-al soțului ei, de cel puțin trei ori mai mare decât ea.

— Bineînțeles că e de acord cu decizia lui sir Ross, spuse Nick uimit să constate că disperarea de mai devreme slăbise.

Se obișnuia cu gândul, chiar dacă nu își dorea asta. Îi povesti ce-i spusese Morgan despre detectivi, iar Lottie se răsuci și-i aruncă o privire încruntată, gânditoare.

— Londra, fără detectivii de pe strada Arcului?

— Lucrurile se schimbă, spuse el sec. Așa am auzit.

Ea se întoarse ca să-l poată privi și se sprijini cu brațul, fără să-și dea seama, de genunchiul lui.

— Nick, spuse cu grijă, astăzi vorbeam cu Sophia și ea mi-a spus ceva ce cred că ai vrea să știi, deși ar trebui să fie o surpriză.

— Nu-mi plac surprizele, mormăi el. Am avut parte de suficiente în ultima vreme.

— Așa m-am gândit și eu.

Ochii ei erau clari și limpezi. Nick îi privi trăsăturile frumoase, cu bărbia prea ascuțită și cu nasul prea scurt. Micile imperfecțiuni o făceau să fie unică și interesantă. Un chip ceva mai clasic l-ar fi plictisit repede. Îi plăcea felul în care se sprijinea de el, cu sânul atingându-i genunchiul.

— Ce ți-a spus sora mea? întrebă.

Lottie aranjă faldurile largi ale halatului.

— E vorba despre conacul familiei tale, cel din Worcestershire. Sophia și Ross l-au restaurat și vor să ți-l dăruiască. Repară casa și vor să refacă grădina. Sophia a ales materiale și mobilă cât mai apropiate de cele pe care și le amintește din copilărie. Spune că e ca și cum ai călători înapoi în timp. Când intră acolo aproape că se așteaptă să-i audă vocea mamei tale și să-l găsească pe tatăl tău fumând în bibliotecă...

— Doamne, spuse Nick furios, ridicându-se.

Lottie rămase în fața șemineului și întinse mâinile spre căldură.

— Vor să ne cheme acolo după ce vine citația. M-am gândit că e mai bine să știi dinainte, ca să te poți pregăti sufletește.

— Mulțumesc, reuși el să spună sec. Deși nu cred că mi-ar ajunge tot timpul din lume pentru așa ceva.

Casa familiei... Worcestershire... Nu mai fusese acolo de când el și Sophia rămăseseră orfani. Nu putea, oare, să scape cumva? Se simțea ca și cum ar fi fost atras inexorabil de un hău fără fund. Numele de Sydney, titlul, conacul, amintirile... Nu le voia, și cu toate astea îi erau băgate pe gât. Deodată îl cuprinseră suspiciunile.

— Ce altceva ți-a mai spus sora mea?

— Nimic important.

Nick și-ar fi dat seama dacă sora lui i-ar fi trădat secretele. Dar se părea că nu o făcuse. Și, dacă nu-i spusese nimic lui Lottie până atunci, probabil că nici nu avea de gând s-o facă. Mai liniștit, își trecu mâna prin părul în dezordine.

— La naiba cu toți și cu toate, spuse încet.

Văzând expresia indignată de pe chipul ei, adăugă:

— În afară de tine.

— Așa sper, răspunse Lottie. Eu sunt de partea ta.

— Ești? Întrebă el, atras de idee în ciuda lui însuși.

— Nu doar viața ta a fost întoarsă cu susul în jos, îl informă ea. Și când mă gândesc că-mi făceam griji din cauza problemelor pe care ni le-ar fi putut face familia mea!

Lui Nick îi veni să zâmbească, în ciuda supărării. Merse lângă ea și îi întinse mâna.

— Dacă se oprește ploaia, îi spuse el ajutând-o să se ridice, mâine mergem în vizită la ai tăi.

Pe figura ei se citiră uimirea și nerăbdarea.

— Dacă nu te deranjează... Dacă nu ai alte planuri... Eu pot să mai aștept.

— Nu am alte planuri, spuse Nick, gândindu-se că tocmai fusese concediat. Mâine e la fel de bine ca oricând.

— Mulțumesc. Chiar aş vrea să-i văd. Sper doar...

Lottie tăcu, încruntându-se. Tivul halatului se târa pe podea în urma ei, ca o trenă. Fata se apropie de foc, iar Nick o urmă, dorindu-și să o ia în brațe și să o liniștească, să-i sărute buzele moi.

— Încearcă să nu te gândești la asta, o sfătui el. Dacă te agiți nu se schimbă nimic.

— Nu o să fie o vizită plăcută. Nu știu în ce altă situație ne-am putea simți la fel de trădați, și unii, și ceilalți. Sigur, majoritatea ar spune că eu sunt vinovată.

Nick îi mângâie mâinile.

— Dacă ai putea face totul din nou, ai rămâne să te măriți cu Radnor?

— Sigur că nu.

Întorcând-o spre el, Nick îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Atunci îți interzic să te simți vinovată.

— Îmi interzici? repetă ea, ridicând din sprâncene.

Nick zâmbi larg.

— Ai promis la primărie să-mi dai ascultare, nu-i așa? Atunci o să faci cum spun eu, sau o să suporti consecințele.

— Adică?

El îi desfăcu halatul și-l lăsă să cadă pe podea, apoi îi arătă exact ce voia să spună.

*

Familia Howard locuia într-un sătuc aflat la trei kilometri distanță de Londra, într-o comunitate înconjurată de ferme. Nick își amintea casa frumos construită, dar prost întreținută, de când fusese aici înainte, când încă o căuta pe Lottie. Ironia de-a se întoarce pe post de ginere nedorit îl amuza, fiindcă părea o farsă de prost gust. Oricum, amuzamentul îi era temperat de tăcerea impenetrabilă a soției sale. Își dorea să o poată scuti de vizita la familia ei. Pe de altă parte, era necesar să dea piept cu ei și să încerce să se împace.

Casa mică, în stil Tudor, făcea parte dintr-un șir de construcții asemănătoare. În față avea o mică grădină. Fațada din cărămidă roșie era prost întreținută. Ușa din față, la patru trepte înălțime, conducea spre două camere ce serveau pe post de saloane. Alături de intrare, un alt set de trepte ducea în pivniță, unde erau bucătăria și un rezervor de apă umplut de la conducta din stradă.

În grădină se jucau trei copii, care ascuțeau bețe și alergau în cerc. La fel ca și Lottie, aveau părul blond deschis, pielea albă și trupul subțire. Nick îi mai văzuse și le aflase numele, deși nu și le mai amintea. Trăsura opri în fața casei, iar figurile lor mici apărură la poartă, privind printre scândurile arse de soare. Nick o ajută pe Lottie să coboare. Soția sa părea calmă, dar el îi văzu degetele încleștate. Simți

ceva ce nu mai simțise înainte. Era îngrijorat pentru sentimentele altcuiva. Și nu-i plăcea asta.

Lottie se opri la poartă, palidă.

— Bună, murmură ea. Tu ești, Charles? Ai crescut de nici nu te mai recunosc. Eliza și... Doamne! Bebe Albert?

— Nu sunt bebe! strigă un copilaș indignat.

Lottie roși, între râs și lacrimi.

— Chiar așa. Cred că ai deja trei ani.

— Ești sora noastră, Charlotte, spuse Eliza, cu chipul serios încadrat de două codițe împletite. Cea care a fugit.

— Da, spuse Lottie cu tristețe. Nu vreau să mai stau departe de voi. Mi-ați lipsit tare mult.

— Trebuia să te măriți cu lordul Radnor, spuse Charles privind-o cu ochii lui mari și albaștri. A fost foarte supărat, așa că acum...

— Charles! strigă o femeie din pragul ușii. Taci din gură și vino-ncoace!

— Dar e Charlotte, protestă băiatul.

— Da, am văzut. Veniți, copii. Toți. Spuneți-i bucătăresei să vă dea pâine prăjită cu gem.

Cea care vorbise era mama lui Lottie, o femeie extrem de subțire, la vreo patruzeci de ani, cu o figură neobișnuit de îngustă și cu părul blond deschis. Nick și-l amintea pe soțul ei ca fiind un bărbat gras, cu obraji rotunzi. Niciunul dintre ei nu era prea arătos, dar, printr-o minune, Lottie moștenise cele mai frumoase trăsături de la fiecare dintre ei.

— Mama, spuse ea încet, apucând marginea de sus a porții.

Copiii dispărură în căutarea bunătăților promise. Doamna Howard își privi cu indiferență fiica, iar trăsăturile i se crispară.

— Lordul Radnor a venit acum două zile, spuse ea.

Propoziția era și acuzație, și sentință. Fără cuvinte.

Lottie se uită peste umăr la soțul ei. El interveni imediat, alăturându-i-se la poartă și descuind cu mâna lui.

— Putem intra, doamnă Howard? Întrebă el, conducând-o pe soția sa spre casă fără să aștepte permisiunea.

Apoi adăugă, împins de nu se știe ce diavol:

— Sau să vă spun mamă?

Rostise cuvântul exact ca Lottie, care îl înghionti, făcându-l să zâmbească larg. În casă mirosea a mucegai. Draperiile de la ferestre fuseseră de multe ori răsucite, ca ambele părți să se decoloreze la fel, iar covoarele erau atât de ponosite că nu li se mai putea recunoaște modelul. Totul, de la bibelourile de porțelan până la tapetul învechit, vorbea despre o familie de nobili decăzuți. Doamna Howard lăsa aceeași impresie. Mișcările ei aveau o grație obosită, care o făcea să pară foarte stânjenită și care vorbeau despre cum femeia era obișnuită cu o viață mult mai bună decât cea pe care o ducea acum.

— Unde e tata? Întrebă Lottie, oprindu-se în mijlocul holului nu mai mare decât un dulap.

— În vizită la unchiul tău, în oraș.

Cei trei rămaseră pe loc, tăcând.

— De ce ai venit, Charlotte? Întrebă până la urmă doamna Howard.

— Mi-a fost dor de voi. Eu...

Lottie se opri, văzând privirea goală a mamei ei. Nick simți lupta care se dădea în sufletul soției sale, între mândrie și remușcare.

— Voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru ce am făcut.

— Aș vrea să pot să te cred, răspunse aspru doamna Howard. Cu toate astea, nu te cred. Nu îți pare rău că ți-ai

abandonat responsabilitatea și nici că ai pus nevoile tale pe primul loc.

Nick își dădu seama că-i e greu să asculte cum cineva o critică pe soția lui, chiar dacă aceea era mama ei. De dragul lui Lottie, însă, rămase tăcut. Își strânse mâinile la spate și se uită atent la modelul greu de deslușit al covorului vechi.

— Îmi pare rău că ți-am provocat atâta durere și îngrijorare, mamă, spuse Lottie. Îmi pare rău că au trecut doi ani în care n-am vorbit.

În sfârșit, doamna Howard arătă puțină emoție, rostind furioasă:

— A fost vina ta, nu a noastră.

— Așa e, recunosc umilă fiica ei. Nu ți-aș cere să mă ierți, dar...

— Ce-a fost, a fost, o întrerupse Nick, fiindcă nu mai putea suporta tonul umil al lui Lottie.

Nu o putea lăsa să se înjosească așa. Puse o mână pe talia ei, cu un gest posesiv. Privirea lui liniștită și rece căzu asupra doamnei Howard.

— Nu avem ce câștiga discutând despre trecut. Am venit să vorbim despre viitor.

— Dumneata nu ai niciun rol în viitorul nostru, domnule Gentry, rosti femeia, privind-o cu dispreț. Dumneata ești vinovat, la fel ca și ea. Nu aș fi vorbit cu tine și nu ți-aș fi răspuns la întrebări dacă știam că vrei s-o păstrezi pentru tine.

— Nu am plănuit asta, spuse Nick, strângându-i talia lui Lottie și amintindu-și de pielea moale de sub corset. Nu știam că vreau să mă însor cu ea. Dar atunci, ca și acum, era clar că mariajul cu mine e mai bun pentru ea decât căsătoria cu Radnor.

— Te înșeli, se răsti doamna Howard. Bandit arogant!

Cum îți permiți să te compari cu un aristocrat?

Simțind cum Lottie se încordează, Nick îi făcu un semn subtil, ca s-o împiedice să spună ceva. Nu voia să-și folosească titlul ca să se compare cu Radnor.

— Lordul Radnor e un bărbat bogat și rafinat, continuă doamna Howard. Este foarte bine educat și e un om de onoare. Dacă fiica mea n-ar fi dat dovadă de atâta egoism și dumneata nu te-ai fi amestecat, Charlotte i-ar fi acum soție.

— Ați uitat câte ceva, spuse Nick. De exemplu, faptul că Radnor are cu treizeci de ani mai mult decât Lottie și că e nebun de legat.

Culoarea din obrajii doamnei Howard se concentrează în două puncte foarte aprinse, sus, pe pomeți.

— Nu e nebun!

De dragul lui Lottie, Nick se strădui să controleze furia care-l cuprinsese brusc. Și-o imagine mică, lipsită de apărare, închisă într-o cameră cu un prădător de teapa contelui. Iar femeia asta permisesse că așa ceva să se întâmple. Jură în gând că Lottie nu va mai fi niciodată lipsită de apărare. O privi aspru pe doamna Howard.

— Nu vi s-a părut nimic în neregulă la faptul că Radnor era obsedat de o fetiță de opt ani? Întrebă încet.

— Nobilimii i se permit unele lucruri, domnule Gentry. Sângele lor superior aduce cu sine ceva excentricități. Dar sigur că dumneata n-ai de unde să știi asta.

— Ați fi surprinsă, rosti el sarcastic. Chiar și așa, lordul nu e un model de comportament rațional. Legăturile sociale pe care le-a avut odată s-au stins din cauza acestor excentricități despre care vorbiți. S-a retras dintre oameni și petrece majoritatea timpului la el în conac, ascunzându-se de soare. Viața lui se învâрте în jurul efortului de-a transforma o fată vulnerabilă în femeia visurilor lui, o femeie

care n-are voie nici să respire fără permisiune. Înainte să dați vina pe Lottie că a fugit, răspundeți-mi sincer, dumneavoastră ați vrea să fiți măritată cu un astfel de bărbat?

Doamna Howard nu apucă să răspundă, fiindcă apărură sora mai mică a lui Lottie, Ellie, o tânără frumoasă de șaisprezece ani, cu obrajii buclăți și ochi albaștri, cu gene lungi. Avea părul mult mai închis la culoare decât al lui Lottie, nu blond, ci castaniu deschis, și era mai plinuță. Se opri în prag, cu răsufierea tăiată, și o privi fericită pe sora ei.

— Lottie!

Se repezi și o luă în brațe.

— Lottie, te-ai întors! Mi-a fost dor de tine în fiecare zi. M-am gândit la tine și mi-a fost teamă pentru tine.

— Ellie, mie mi-a fost și mai dor de tine, spuse Lottie râzând emoționată. Nu am îndrăznit să-ți scriu, dar, vai, cât îmi doream. Ai putea să-ți tapetezi pereții cu toate scrisorile pe care voiam să ți le trimit...

— Ellie, o întrerupse mama ei. Mergi înapoi la tine în cameră.

Fiica ei nu o auzi sau o ignoră, fiindcă se apropie și mai mult de Lottie.

— Ce frumoasă ești! exclamă ea. Știam că așa o să fii. Știam...

Vocea ei se stinse când dădu cu ochii de Nick.

— Chiar te-ai măritat cu el? șopti scandalizată și încântată, lucru care-l făcu pe Nick să zâmbescă larg.

Lottie îl privi curioasă, iar el se întrebă dacă nu cumva îi părea rău că trebuie să-l prezinte ca fiind soțul ei. Nu părea supărată, dar nici prea entuziasmată.

— Domnule Gentry, spuse Lottie, cred că o cunoști pe sora mea.

— Domnișoară Ellie, murmură el făcând o plecăciune scurtă. O plăcere să vă revăd.

Fata roși, apoi făcu o reverență, privind înapoi la Lottie.

— Și o să stai la Londra? Întrebă ea. O să mă primești în vizită? Mi-ar plăcea atât de mult...

— Ellie, spuse doamna Howard cu subînțeleș. Mergi la tine în cameră. Destul cu prostiile.

— Da, mama.

Fata o mai îmbrățișă o dată pe Lottie și îi șopti ceva la ureche, o întrebare la care sora ei răspunse cu un murmur încurajator. Ghicind că fusese vorba despre o altă rugămintă să fie primită în vizită, Nick se abținu să zâmbească. Se părea că Lottie nu era singura fiică încăpățânată a familiei Howard. Aruncându-i o privire timidă lui Nick, Ellie plecă din cameră și oftă, îndepărtându-se. Încurajată de bucuria acesteia, Lottie se uită la mama ei.

— Mamă, am să-ți spun atâtea lucruri...

— Mă tem că nu are rost să mai discutăm, rosti femeia cu o demnitate aspră. Ai ales, la fel ca și mine și tatăl tău. Legătura noastră cu lordul Radnor e prea strânsă ca să poată fi ruptă. Noi ne vom îndeplini obligația față de el, Charlotte, chiar dacă tu nu vrei s-o faci.

Lottie o privi nedumerită.

— Cum o să faci asta, mamă?

— Nu te privește.

— Dar nu știu cum ai putea, începu Lottie, dar Nick o întrerupse, privind-o pe doamna Howard.

Ani la rând negociase cu criminali înrăiți, cu judecători obosiți, cu vinovați, cu nevinovați și cu cei întrucâtva vinovați. Era sigur că poate să ajungă la un compromis cu soacra lui.

— Doamnă Howard, știu că nu sunt primul pe care l-ați

alege drept soț pentru Lottie, rosti, zâmbindu-i obosit, în felul care de obicei le cucerea pe femei. Dumnezeu știe că nimeni nu m-ar prefera pe mine. Dar voi fi un binefăcător mult mai generos decât Radnor, spuse el aruncând o privire în jur, apoi uitându-se din nou la ea. Nu aveți de ce să nu cumpărați câte ceva prin casă, chiar să luați altă mobilă. O să plătesc și pentru educația copiilor și o să mă ocup ca Ellie să fie primită în societate așa cum se cuvinte. Dacă doriți, puteți călători în străinătate, ca să petreceți vara pe coastă. Spuneți-mi ce doriți și veți avea.

Mamei lui Lottie nu-i venea să creadă.

— Și de ce ai face toate astea?

— De dragul soției mele, răspunse el fără să ezite.

Lottie se întoarse spre soțul ei, făcând ochii mari de uimire. El o mângâie, gândindu-se că prețul era mic după cât îi oferise ea. Din păcate, gestul atât de intim o făcu pe doamna Howard să se crispeze.

— Nu vrem nimic de la dumneata, domnule Gentry.

— Înțeleg că aveți datorii față de Radnor, insistă Nick, simțind că nu are cum să deschidă discuția altfel decât direct. O să mă ocup eu de asta. I-am propus deja să-i plătesc pentru anii de școală ai lui Lottie, așa că pot să preiau și restul obligațiilor dumneavoastră financiare.

— Nu-ți poți permite să-ți păstrezi promisiunea, spuse doamna Howard. Și chiar dacă ai putea, răspunsul ar fi tot nu. Te rog să pleci, domnule Gentry. Nu avem ce să mai discutăm.

Nick o privi atent, văzând disperare, stânjeneală și vină pe chipul ei. Instinctul îi spunea că femeia ascunde ceva.

— O să mai vin, rosti cu blândețe, când va fi acasă și domnul Howard.

— Răspunsul lui va fi același.

Nick nu dădu niciun semn că i-ar fi auzit refuzul.

— O zi bună, doamnă Howard. Vă dorim multă sănătate și fericire.

Lottie apucă strâns mâneca lui Nick, încercând să-și controleze emoțiile.

— La revedere, mama, rosti ea, ieșind împreună cu el.

Nick o ajută să urce în trăsură și se uită înapoi, spre grădina goală. Toate ferestrele aveau draperiile trase, mai puțin una singură, la etaj, unde apăruse chipul rotund al lui Elite. Le făcu semn cu mâna și își puse bărbia în palme când se închise ușa trăsurii.

Vehiculul plecă de pe loc cu o smucitură, după care caii își intrară în ritm. Lottie se sprijini de tapițeria din catifea, cu ochii închiși și cu buzele tremurând. Strălucirea lacrimilor necurse apăru la colțurile genelor ei blonde.

— A fost o prostie din partea mea să mă aștept la o primire mai calduroasă, spuse ea încercând să fie ironică, dar nereușind și scăpând un suspin.

Nick, tulburat și neputincios, o privi crispat. Plânsul soției lui îl alarma. Spre ușurarea sa, ea reuși să-și stăpânească emoțiile și se șterse la ochi cu dosul unei mâini înmănușate.

— Nu și-ar fi putut permite să refuze oferta mea, spuse el, dacă nu ar fi primit încă bani de la Radnor.

Lottie clătină confuză din cap.

— Dar nu are sens ca el să continue să le dea bani, acum, că m-am măritat cu tine.

— Au altă sursă de venit?

— Eu nu știu niciuna. Poate că unchiul meu le-ar mai fi putut da câte ceva. Nu destul ca să dureze pe termen lung, oricum.

Nick se sprijini de spătar, gândindu-se la posibilele

opțiuni și privind în gol pe fereastră.

— Nick... Chiar i-ai spus lordului Radnor că îi dai banii pe care i-a cheltuit cu taxele mele școlare?

— Da.

Ciudat, dar Lottie nu-l întrebă de ce, ci preferă să-și aranjeze rochia și să-și tragă mânecile hainei peste încheieturi. Își scoase mânușile, apoi le împături și le așeză alături de ea, pe banchetă. Nick o privi printre gene. Când nu mai avu ce să aranjeze, se uită și ea la el.

— Și acum? întrebă, ca și cum s-ar fi așteptat să primească vești proaste.

Nick se gândi puțin, simțind cum inima i se strânge la expresia hotărâtă de pe chipul lui Lottie. Rezistase în ultimele zile cu un calm extraordinar pentru o fată de vârsta ei. Cu siguranță că orice altă tânără ar fi suspinat neconsolată până acum. Voia să îi șteargă supărarea de pe chip și să o vadă liniștită și fără griji.

— Ei bine, doamnă Gentry, spuse el așezându-se lângă ea, în următoarele zile, îți propun să ne distrăm.

— Să ne distrăm, repetă ea de parcă n-ar mai fi auzit cuvintele. Iartă-mă, dar în clipa asta nu prea pot să mă bucur de mare lucru.

Nick îi zâmbi, așezând palma pe piciorul ei.

— Ești în cel mai interesant oraș din lume, murmură el, alături de un soț tânăr, viril și plin de bani obținuți pe căi necinstite, rosti, sărutând-o pe ureche și făcând-o să tremure. Ai încredere, Lottie, că poți să te distrezi.

Nu credea că se va mai simți bine curând după o astfel de primire glacială din partea mamei, dar Nick se ocupă să-i umple următoarele zile, iar ea aproape că nu mai reuși să se gândească la altceva în afară de el.

Într-una dintre seri o duse la o tavernă unde se juca

teatru, iar muzica și comediile erau special gândite ca să atragă clienți. Construită în Covent Garden și numită *Vestris*, după o dansatoare de operetă faimoasă cândva, taverna era locul de întâlnire al actorilor, al nobililor decăzuți și al tuturor personajelor colorate. Era aglomerată și mirosea a vin și a fum, cu podele atât de murdare încât Lottie era să rămână fără pantofi.

Fata trecu pragul cu îndoială, fiindcă tinerele binecrescute nu aveau ce să caute într-un astfel de local singure sau chiar cu soții lor. În jurul lui Nick se strânseseră repede câțiva dintre clienții localului, unii dintre ei părând a fi de-a dreptul bandiți. După câteva saluturi și câteva insulte prietenești, Nick o duse pe Lottie la o masă. Li se aduse friptură cu cartofi, o sticlă de vin de porto și două cani din ceva ce se numea „umezeală”. Deși Lottie nu mai mâncase niciodată în public și se simțea absurd de stânjenită, se înfruptă curajos din friptura care ar fi putut ține de foame unei familii cu patru membri.

— Ce e asta? întrebă ea apucând cu grijă cana și uitându-se la lichidul maroniu, cu spumă.

— Bere, spuse Nick, punând brațul pe spătarul scaunului ei. Gustă, o îndemnă.

Ea îi ascultă și luă o înghițitură mică din băutura cu gust de cereale, strâmbându-se dezgustată. Nick râse și îi spuse unei slujnicuțe din apropiere să-i aducă gin. În local se înghesuira și mai mulți clienți. Se aglomera, se ciocneau cani și se beau carafe întregi de vin.

Undeva mai în față se juca un spectacol de comedie. Actori erau o femeie subțire, îmbrăcată în haine bărbătești, și un domn plinuț, cu mustață, îmbrăcat în rochie de cameristă și cu un piept improvizat imens, care se mișca într-o parte și-n alta odată cu el. „Tânărul” fugea după

„cameristă” și cânta un cântec de dragoste. Clienții izbucniră în râs. Era imposibil să rezisti umorului unei astfel de stupidenii. Lipită de soțul ei, cu cana de gin în mână, Lottie încercă să-și stăpânească un chicotit.

Urmară alte piese de teatru, se cântă și se dansă, cineva recită niște versuri comice și altcineva făcu un număr de jonglerie. Era deja târziu și în colțurile tavernei lumina scăzuse. În atmosfera relaxată, cuplurile începeau să se sărute și să se mângâie indiscret. Lottie știa că ar fi trebuit să fie revoltată, însă ginul o amețise și o amorțise. Își dădu seama că e în brațele lui Nick, cu picioarele între picioarele lui, și că poate să stea dreaptă doar pentru că o susține el.

— Vai de mine, spuse, uitându-se la cana aproape goală. Eu am băut tot ăsta?

Nick îi luă cana și o așeză pe masă.

— Așa mă tem.

— Numai tu ai fi în stare să mă faci să uit toată pregătirea de la *Maidstone* într-o singură noapte, spuse ea, făcându-l să zâmbească larg.

Îi privi buzele și o mângâie pe obraz cu vârful degetului.

— Și acum ești coruptă pe deplin? Sau nu? Ce-ai zice să mergem acasă și să terminăm treaba?

Amețită și încălzită, Lottie chicoti în timp ce el o conducea spre ieșire.

— Se mișcă podeaua, îi spuse, sprijinindu-se de el.

— Nu se mișcă, iubito. Te lasă pe tine picioarele.

Gândindu-se puțin, Lottie se uită de la chipul lui amuzat la tălpile ei.

— Ce-i drept, mi se pare că sunt ale alteia.

Nick clătină din cap, privind-o amuzat.

— Nu ții deloc la gin, așa e? Lasă-mă să te duc în brațe.

— Nu vreau să ne dăm în spectacol, protestă ea în timp

ce el o ridica la piept și o ducea afară, pe stradă.

Văzându-i, un servitor se grăbi să le aducă trăsura care aștepta într-un șir lung de trăsură.

— O să ne dăm în spectacol mai tare dacă o să cază, spuse el.

— Nu sunt atât de amețită, protestă Lottie.

Cu toate astea, brațele lui erau atât de solide și umărul, atât de ademenitor, încât ea se lipi de el și oftă. Mirosul de mosc al pielii lui, amestecat cu acela de apret al cămășii, era îmbietor, iar ea se apropie mai mult și inspiră adânc. Nick se opri pe marginea drumului, întoarse capul și obrazul lui bărbierit îl atinse pe al ei, făcând-o să tremure.

— Ce faci?

— Mirosul tău, spuse ea visătoare, e minunat. L-am simțit de prima dată când te-am văzut, când era să mă faci să cad de pe zid.

El râse încet.

— Vrei să spui când te-am salvat de la cădere.

Intrigată de textura pielii lui, Lottie îl sărută sub ureche. Simți cum el înghite cu greutate. Era prima dată când îi făcea avansuri, iar gestul atât de mic era surprinzător de eficient. Nick rămase pe loc, ținând-o strâns, cu pieptul ridicându-se și coborând din ce în ce mai repede. Uimită că-l putea aprinde atât de ușor, ea trase de nodul eșarfei și-l sărută pe gât.

— Nu, Lottie.

Ea desenă cu unghia pe pielea înăsprită de păr, zgâriind ușor.

— Lottie...

Dar uită ce voia să spună, fiindcă ea îl sărută pe ureche și îl mușcă ușor. Trăsura se opri în fața lor, iar vizitiul scoase scărița. Cu o expresie impasibilă, Nick o urcă pe Lottie

Înăuntru, apoi o urmă. Imediat ce închise ușa în urma lor, o trase în poală și-i desfăcu nerăbdător partea de sus a rochiei. Ea întinse mâinile ca să se joace în părul lui. Desfăcându-i panglicile corsetului, el îi eliberă un sân și îi apucă sfârcul cu gura. Atingerea o făcu să-și arcuiască spatele, suspinând de plăcere. Nick își strecură mâinile sub rochie, căutând cu ardoare locul umed de sub mulțimea de materiale. Avea palma prea mare ca să o poată atinge pe sub lenjerie, așa că trase și rupse îmbrăcămintea cu o ușurință care pe ea o făcu să tresară. Își desfăcu picioarele, neajutorată, așteptând, și, când el o pătrunse cu un deget, ea simți că ametește mai tare. La el în brațe, mângâiată așa de intim, Lottie simți cum mușchii din interior încep să i se încordeze ritmic. El gemu și o trase mai aproape, desfăcându-și repede pantalonii.

— Ești atât de udă... Nu pot să mai aștept, Lottie. Lasă-mă să... Așază-te peste mine, cu picioarele... Doamne, da! Acolo...

Lottie se așează deasupra lui, ținându-și respirația când el o pătrunse și o trase în jos, până când se scufundă cu totul în ea. Senzația delicioasă era amplificată de mișcările trăsorii, care le făceau trupurile să salte, deși el o ținea pe loc. Lottie era cuprinsă de valuri fierbinți care o îndemneau să încerce să ajungă mai aproape. El o mângâie încet pe spate, iar ea tresări când o mișcare mai bruscă a trăsorii îl împinse mai adânc.

— Nu avem mult timp, reuși să spună, cu buzele lipite de gâtul lui. Taverna e foarte aproape de casă.

Nick gemu chinuit.

— Data viitoare îi spun vizitiului să ne plimbe prin toată Londra. De două ori.

Își strecură mâna între ei și o mângâie repede cu degetul mare, fără să apese, făcându-i plăcere până când ea

se lipi de el suspinând, copleșită de senzația ca o explozie. Mișcându-și șoldurile în sus, repede, Nick gemu și-și ascunse chipul în umărul ei.

Respirau greu, prinși în îmbrățișare.

— Nu e niciodată de-ajuns, spuse Nick răgușit, apucându-i carnea moale și strângând-o mai aproape. E prea plăcut ca să mă opresc.

Lottie înțelegea foarte bine ce voia să spună. Nevoia care îi lega era mai puternică decât dorința fizică. Plăcerea de-a fi cu el nu se reducea la satisfacția trupului. Până acum nu știuse, însă, că el simte la fel ea. Se întrebă dacă și lui îi era frică să-și recunoască sentimentele.

Capitolul 11

Londra era atât de diferită de liniștitul Hampshire încât lui Lottie nu-i venea să creadă că amândouă sunt în aceeași țară. Capitala era o lume a modei și a distracției, o alăturare aspră între sărăcie și bogăție, cu alei pline de infractori, în spatele străzilor cu magazine și piețe prospere. Erau zona de după Temple Bar, care se numea Orașul, și partea de vest, care se numea „orășelul”. Mai erau grădini, parcuri, săli de concert și magazine cu lucruri atât de scumpe încât ea nici nu și le imaginase vreodată.

În a doua săptămână a căsniciei lor, Nick se purtă cu Lottie ca și cum ea ar fi fost un copil pe care el voia cu tot dinadinsul să-l răsfete. O duse la o cofetărie din piața Berkeley și îi cumpără o înghețată făcută cu piure de castane și amestecată cu cireșe confiate. După aceea merșeră pe strada Bond, de unde îi luă mai multe pudre franțuzești, câteva sticlute cu apă de toaletă și o duzină de perechi de ciorapi din mătase, cu broderie. Lottie încercă să-l oprească,

dar el cheltui o avere pe mănuși albe și pe batiste. În ciuda protestelor ei, îi cumpără o pereche de pantofi din mătase trandafirie, împodobiiți cu ciucuri aurii, care costau cât o lună la *Maidstone*. Și continuă să-i cumpere lucruri care-i plăceau, ignorându-i încercările de a-l opri. La ultima prăvălie, un magazin de ceaiuri, el comandă șase borcane de ceai exotic, cu nume ca „praf de pușcă”, „congou” sau „souchong”.

Imaginându-și munții de pachete care aveau să fie livrați mai târziu la casa de pe strada Betterton, Lottie îl imploră să se oprească.

— Nu mai am nevoie de nimic altceva, spuse ea ferm, și refuz să mai intru în vreun magazin. Nu are rost să fim așa cheltuitori.

— Ba are, răspunse Nick în timp ce-o conducea spre trăsură plină de pachetele și cutii.

— Cum așa?

El răspunse cu un zâmbet enervant. Cu siguranță nu credea că îi cumpără favorurile sexuale, din moment ce ea fusese mai mult decât generoasă în această privință. Poate că voia doar ca ea să-i fie datoare? Dar de ce?

Viața cu Nick Gentry era amețitoare. Erau clipe de mare tandrețe, amestecate cu mici lucruri care le aminteau că sunt, totuși, străini. Ea nu înțelegea de ce el pleacă din patul ei în fiecare noapte, după ce făceau dragoste, și de ce nu-și dădea voie să adoarmă alături de ea. După toate lucrurile pe care le împărțiseră, nu părea mare lucru. Dar el refuza invitațiile ei stânjenite de-a rămâne, spunând că preferă să doarmă singur, mai ales că le-ar fi amândurora mai comod așa.

Lottie descoperi repede că unele subiecte aveau darul de-al irita pe Nick la fel de repede cum se aprindea praful de

pușcă. Învățase să nu-l întrebe nimic despre copilăria lui, pentru că doar menționarea zilelor de dinainte ca el să devină Nick Gentry îl înfuria. Când era supărat, nu striga și nu arunca lucruri, ci pleca, rece și tăcut, și nu se mai întorcea decât la mult timp după ce ea adormea. Învățase și că el nu-și permitea să fie vulnerabil în vreun fel. Prefera să rămână controlat. Considera că e lipsit de bărbăție să te îmbeți și ea nu-l văzuse încă într-o astfel de stare. Chiar și somnul părea a fi un lux pe care nu și-l permitea prea des, ca și cum nu și-ar fi putut da voie să se relaxeze. De fapt, Sophia spunea că Nick nu permisesese niciodată durerilor fizice să-l încetinească și refuzase mereu să își recunoască durerile sau slăbiciunile.

— De ce? întrebuse Lottie uimită în timp ce așteptau împreună, la croitor, să fie gata modificările unor rochii. Se teme să fie vulnerabil o clipă?

Un moment, sora mai mare a lui Nick se uită la ea ca și cum ar fi vrut foarte mult să-i răspundă. Ochii ei albaștri erau foarte triști.

— Sper ca într-o bună zi să-ți spună, rosti ea încet. E o povară prea grea ca s-o ducă singur. Sunt sigură că se teme de reacția pe care ai putea-o avea dacă ai ști.

— Ce să știu? insistă Lottie, dar, spre nemulțumirea ei, Sophia nu îi răspunse.

Un secret de temut, despre care ea nu aflase nimic. Nu putea decât să presupună că omorâse pe cineva, poate într-un moment în care pierduse controlul. Era cel mai urât lucru pe care și-l putea imagina. Știa că făcuse rău în trecut, lucruri care probabil ar fi îngrozit-o. Iar acum era atât de reținut și de controlat încât ea avea impresia că nu-l va cunoaște niciodată pe de-a-ntregul.

În alte privințe, însă, Nick era un soț neașteptat de tandru și de generos. O făcuse să-i spună toate regulile pe

care le învățase de la școală, apoi încercase s-o convingă să le încalce pe toate. În unele nopți o făcea să uite de modestie, dezbrăcând-o la lumina lumânărilor și obligând-o să-l privească sărutând-o din cap până în picioare. În alte nopți făcea dragoste cu ea în feluri neobișnuite, care o făceau să roșească și să se topească de plăcere. Putea s-o aprindă cu o singură privire, o mângâiere, o șoaptă. Își petrecea ziua într-o fierbințeală plăcută, mereu conștientă de apropierea lui.

După ce sosiră cutiile cu cărțile pe care le comandase, ea îi citea seara, în pat. Uneori, în timp ce-o asculta, Nick îi masa tălpile, apăsând și jucându-se cu degetele ei. Oricând făcea o pauză de la citit și se uita la el, Nick o privea. Nu părea să obosească, de parcă ar fi încercat să descopere un mister ascuns în ochii ei.

Într-una dintre seri o învățase să joace cărți, cerându-i să-i permită libertăți sexuale de fiecare dată când pierdea. Ajunseseră pe covor, într-o grămadă amestecată de haine, mâini și picioare, în timp ce ea îl acuza că a trișat.

El nu făcuse decât să rânjească și să-și bage capul sub rochia ei, făcând-o să uite de supărare.

Nick era un partener interesant, un povestitor talentat, un dansator foarte bun și un amant priceput. Era jucăuș, dar nu copilăros, fiindcă nu-și pierdea niciodată aerul de maturitate care spunea că a văzut și a făcut destule cât pentru mai multe vieți. O însoțea pe Lottie prin Londra cu o energie mult mai mare decât avea ea, și părea a cunoaște și a fi cunoscut de toată lumea. De mai multe ori, la petreceri sau la plimbare, observase câtă atenție atrăgea el. Nick era privit ca un erou sau ca un dușman, în funcție de fiecare, dar toată lumea părea a vrea să se apropie. Nenumărați bărbați veneau să-i strângă mâna și să-i ceară opinia în diverse probleme. Femeile, pe de altă parte, se înfiorau, chicoteau și

flirtau fără rușine, chiar și în prezența ei. Lottie era surprinzător de nemulțumită de asta și se miră când își dădu seama că e o soție geloasă.

La invitația unor prieteni, Nick și Lottie merseră la o piesă de la *Drury Lane*, despre o bătălie navală. Pe scenă se foloseau mașinării complicate și efecte luminoase interesante. Actorii îmbrăcați în marinari se aruncau dintr-o parte în alta a navei improvizate, în tandem cu focurile de tun și cu cămășile înroșite cu vopsea, ca să semene cu sângele. Rezultatul era atât de înfricoșător încât Lottie își acoperi urechile și își ascunse chipul în cămașa soțului ei, chiar dacă el încerca din răspuț să-o convingă să se uite la piesă.

Poate că din cauza violenței sau a vinului pe care-l băuse la cină, Lottie avea o senzație neplăcută când pleacă din loja lor, în pauză. Spectatorii se adunaseră în sala de jos, unde se serveau gustări și se discuta despre bătăliile de pe scenă. Pentru că se aglomerase, Nick o lăsă pe Lottie în compania prietenilor cu care veniseră și se duse să-i aducă o limonadă. Ea se forță să zâmbească și ascultă conversațiile din jur, sperând că el se va întoarce curând. Se obișnuise cu prezența lui.

Era ironic. Atâția ani i se spusese că-i aparține lui Radnor, dar ea nu acceptase ideea. Cu toate astea, acum i se părea normal să-i aparțină unui bărbat care-i era aproape străin. Își amintea de avertismentul lordului Westcliff, care îi spusese să nu aibă încredere în Nick. Dar contele se înșelase. Chiar dacă avea un trecut întunecat, soțul ei fusese blând, atent cu ea și îi câștigase încrederea.

Lottie se uită prin mulțime, sperând să-l vadă, însă atenția îi fu atrasă de o figură aflată la o oarecare depărtare de ea. E Radnor, se gândi, cuprinsă de un val de răceală.

Fiecare mușchi îi paraliză și o cuprinse tema care-o însoțise timp de doi ani, cât se ascunsese de el. Omul avea figura pe jumătate întoarsă, dar îi văzu părul cărunt, poziția capului, sprâncenele întunecate. Apoi el se răsuci spre ea, de parcă ar fi simțit-o acolo.

Imediat, teroarea se transformă în uimire. Nu era el, ci doar un bărbat care-i semăna. Domnul acela înclină capul și-i zâmbi, așa cum făceau uneori străinii când se priveau. Omul se întoarse spre amicii lui, iar Lottie se uită la mâinile ei încheștate, îmbrăcate în mănuși trandafirii, și încercă să-și liniștească inima. Îi era puțin rău, o cuprinsese o sudoare înghețată și tremura fără oprire. Ești ridicolă, își spuse, dezgustată de faptul că doar o privire din partea cuiva care semăna cu Radnor îi putuse provoca o reacție atât de puternică.

— Doamnă Gentry, se auzi o voce din apropiere.

Era doamna Howshman, o femeie plăcută și blândă pe care Lottie o cunoscuse de curând.

— Ți-e rău, dragă? Ești cam palidă.

Se uită la doamna Howsham și rosti:

— E foarte aglomerat aici. Și cred că mi-am strâns corsetul cam tare.

— Da, spuse femeia pe un ton de tristă înțelegere, arătând că știa ce efecte pot avea șnururile corsetelor. Cât trebuie să suferim pentru modă.

Spre ușurarea lui Lottie, Nick se apropie de ea cu un pahar de limonadă. Văzând că se întâmplase ceva, el o apucă de talie.

— Ce-i? întrebă, uitându-se îngrijorat la chipul ei palid.

Doamna Howsham luă asupra ei responsabilitatea răspunsului.

— A strâns prea tare corsetul, domnule Gentry. Vă

sugerez să o duceți într-un loc mai ferit. Aerul proaspăt ajută de multe ori.

Cu brațul în jurul taliei ei, Nick o conduse afară. Aerul nopții o făcu pe Lottie să se înfioare, pentru că hainele umede se răciră brusc. Cu grijă, soțul ei o trase la baza unei coloane masive care îi ascundea de lumina și de zgomotul celorlalți spectatori.

— N-a fost nimic, îi spuse Lottie jenată. Nimic. Mă simt ca o proastă fiindcă am făcut atâta caz dintr-o nimica toată.

Acceptând paharul de limonadă, bău cu sete, fără să se oprească până nu-l termină. Nick se aplecă și lăsă paharul pe jos, apoi se ridică și o privi din nou. Avea chipul crispat când scoase din buzunar o batistă și îi șterse picăturile de sudoare de pe obraji și de pe frunte.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, rosti încet.

Lottie roși, jenată.

— Mi s-a părut că-l văd pe Radnor. Dar era doar cineva care semăna cu el, oftă ea tensionată. Sunt o lașă. Îmi pare rău.

— Radnor iese foarte rar în public, murmură Nick. Probabil că n-o să dai peste el la un astfel de eveniment.

— Știu, spuse ea. Din păcate n-am apucat să mă gândesc la asta.

— Nu ești lașă.

O privi îngrijorat. În spatele îngrijorării se simțea o emoție mai profundă, misterioasă.

— Am reacționat ca un copil care se teme de întuneric.

Degetele lui îi apucară bărbia, forțând-o să-l privească.

— E posibil ca, într-o zi, să te întâlnești cu Radnor, spuse el încet. Dar eu o să fiu cu tine când și dacă se întâmplă asta, Lottie. Nu trebuie să te mai temi de el. O să te apăr eu.

Ea se miră de tandrețea și seriozitatea cu care îi vorbise.

— Mulțumesc, răspunse, respirând adânc pentru prima dată de când ieșiseră. Continuând să o privească, Nick scutură capul și se încruntă, ca și cum teama ei i-ar fi provocat durere. Nu se putu stăpâni și o trase spre el, îmbrățișând-o, oferindu-i confort cu apropierea lui. Nu era o atingere seducătoare, dar părea mai intimă decât orice făcuseră împreună până atunci. Brațele lui erau puternice, posesive și o țineau strâns, în timp ce respirația lui fierbinte și umedă îi atingeă gâtul.

— Să te duc acasă? șopti.

Lottie dădu din cap încet, în timp ce o viață de singurătate se transforma într-o ușurare greu de imaginat. O casă, un soț... Erau lucruri la care nu îndrăznise să spere. Cu siguranță că această iluzie nu putea dura. Cumva, într-o zi, toate aveau să-i fie luate. Până atunci, avea de gând să prețuiască fiecare moment.

— Da, spuse, cu vocea înfundată de haina lui. Să mergem acasă.

*

Trezindu-se încet, Lottie își dădu seama că în casă se auzeau sunete neobișnuite. Gândindu-se că, poate, i se pare și că încă mai visează, clipi și se ridică încet. Era miezul nopții, iar în dormitor era întuneric beznă. Se auzi din nou, ca un geamăt, o frază abia rostită... ca și cum s-ar fi certat cineva. Amintindu-și că Nick avea uneori coșmaruri urâte, Lottie sări din pat. Aprinse cu grijă lampa, așeză la loc sticla care acoperea fitilul și o luă cu ea, ieșind pe coridor. Umbrele dispăreau înaintea ei, pe măsură ce se apropia de camera în care dormea Nick. Oprindu-se la ușă, bătu cu grijă. Niciun răspuns. După o clipă, auzi mișcări violente dinăuntru. Apăsă

pe clanță și intră.

— Nick?

El era pe pat, întins pe burtă și cu așternutul răsucit pe solduri. Respirând repede, strângea din pumni și mormăia incoerent, iar chipul întunecat îi strălucea de sudoare. Privindu-l îngrijorată și nedumerită, Lottie se întrebă ce monstru nevăzut îi făcea trupul mare să se zbată în ghearele a ceea ce părea a fi furie sau frică reprimată. Așează lampa pe noptieră și se apropie de el.

— Nick, trezește-te. E doar un vis.

Întinse mâna spre el și așează palma pe curbura umărului lui.

— Nick...

Dintr-odată, o furtună de violență o luă pe sus. Țipă speriată, fiindcă el o apucă și o aruncă pe pat, apoi se năpusti asupra ei, prinzând-o între coapsele lui puternice. Lottie auzi un răcnet ucigător și, privind spre chipul care acum semăna cu o mască umbrită, văzu un pumn uriaș care se pregătea să lovească.

— Nu! strigă ea, acoperindu-și fața cu mâinile.

Lovitura nu veni. Totul rămase nemișcat. Tremurând, Lottie își descoperi ochii și se uită la Nick, ale cărui trăsături se schimbă, pierzând urmele coșmarului și căpătând din nou o expresie conștientă. Lăsă pumnul jos și se uită nedumerit la degetele încleștate. Apoi văzu silueta subțire a soției sale, iar furia și teroarea din ochii lui o speriară.

— Aș fi putut să te omor, se răsti el cu dinții albi strălucind ca ai unui animal. Ce faci aici? Să nu mă atingi niciodată când dorm, fir-ai tu să fii!

— Nu am știut. Eu... Ce Dumnezeu visai?

El se dădu la o parte și se ridică din pat, respirând greu.

— Nimic. Absolut nimic.

— Am crezut că ai nevoie de ceva...

— Am nevoie doar să stai naibii departe de mine, o repezi el.

Își găsi hainele și îmbracă pantalonii. Lottie se simțea de parcă ar fi fost lovită. Nu îi plăcea puterea pe care o aveau cuvintele lui asupra ei. Mai mult, suferea pentru el și își dorea să nu fie nevoit să îndure singur un astfel de chin.

— Pleacă de aici, îi spuse, trăgându-și pe el cămașa și haina, fără să mai îmbrace vesta sau să-și lege eșarfă la gât.

— Pleci? Întrebă Lottie. Nu e nevoie. O să mă duc înapoi la culcare și...

— Da, plec.

— Unde te duci?

— Nu știu, spuse el fără să o privească, în timp ce-și ridica șosetele și pantofii. Nu întreba când vin, că nu știu nici asta.

— Dar de ce? rosti Lottie făcând un pas către el. Nick, te rog, rămâi și spune-mi...

El o privi amenințător, cu ferocitatea unui animal rănit.

— Ți-am spus să ieși.

Simțind cum pălește, Lottie dădu din cap și se îndreptă spre ușă. Oprindu-se în prag, vorbi fără să se întoarcă:

— Îmi pare rău.

El nu răspunse. Ea își mușcă buzele, blestemându-se și simțind cum îi dau lacrimile. Plecă repede și se ascunse în dormitorul ei, cu orgoliul rănit.

Nick nu se întoarse a doua zi. Agitată și nedumerită, Lottie încercă să găsească lucruri care să-i ocupe timpul, însă nimic nu era suficient de interesant ca s-o ajute să uite de îngrijorare. Făcu o plimbare lungă, cu un servitor în urma ei, cusu, citi și o ajută pe doamna Trench să facă lumânări.

Menajera și servitorii erau tăcuți și respectuoși în

preajma ei. Niciunul nu vorbi despre noaptea dinainte, deși știau cu toții că se întâmplase ceva. Servitorii aflau tot, dar niciunul n-ar fi recunoscut că știe detalii intime din viața stăpânilor.

Întrebându-se unde s-o fi dus soțul ei, Lottie se temu că, poate, Nick făcuse ceva nechipzuit. Se consolă cu gândul că el se pricepea să aibă grijă de sine însuși, însă asta nu o ajută prea mult. Era atât de supărat! Și probabil că mai mult din cauză că ar fi putut-o răni pe ea.

Oricum, era soția lui și merita mai mult decât să fie abandonată fără nicio explicație. Ziua i se păru foarte lungă și la apropierea serii Lottie nu putu decât să se simtă ușurată. După ce luă singură cina, făcu o baie lungă, își puse o cămașă de noapte lungă și albă și citi ziarele până când reuși să adoarmă. Epuizată de atâta agitație, dormi adânc.

Cu mult înainte să se crape de ziuă, se trezi și își dădu seama că era dezvelită. Se mișcă și simți o prezență puternică în spatele ei, care înclina salteaua. Nick, se gândi ea ușurată, căscând și întorcându-se spre el. Era atât de întuneric încât abia dacă-i distingea forma. Căldura cunoscută a mâinilor lui o împinse înapoi pe pat, cu o palmă odihnindu-se pe pieptul ei, și cu cealaltă ridicându-i încheieturile deasupra capului.

Lottie murmură surprinsă, trezindu-se cu totul când simți că el îi răsuțește ceva în jurul fiecărei încheieturi. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, legăturile erau strânse și prinse de tăblia patului, lăsând-o expusă sub el. Aproape că nu mai putea respira de uimire. Nick se mișcă, aplecat peste ea ca o felină și respirând sacadat. O atinse prin bumbacul cămășii de noapte, cu degetele alunecând sub sâni, pe talie, pe șolduri și pe coapse. Își mută greutatea și îi cuprinse sfârcul cu buzele, udând materialul. Era gol, iar

mirosul cald al pielii lui o înconjura.

Amețită, Lottie înțelese că el avea de gând să facă dragoste cu ea așa, legată. Ideea o sperie. Nu îi plăcea să nu se poată mișca. Dar înțelegea că el vrea ca ea să fie neajutorată, să aibă încredere în el, să știe că-i poate face orice voia, fără nicio opreliște. Îi linse sfârcul încet, apoi îl supse cu putere prin material, până când ea suspină și se mișcă, rugându-l fără cuvinte să-i scoată cămașa de noapte. El nu făcu decât să coboare de-a lungul trupului ei, sprijinit în brațe.

Pipăi cu degetul mare legătura de la una dintre încheieturi și își dădu seama că Nick folosise ciorapii ei de mătase. Tensiunea din brațe părea a amplifica senzațiile pe care i le provoca el.

O săruta pe abdomen, cu respirația fierbinte încingând materialul subțire. O sărută și o mușcă încet, languros, deși respirația sacadată îi trăda nerăbdarea. Îi desfăcu pulpele și o atinse blând, prin bumbac. Lottie se întinse spre el, strângând neputincioasă pumnii, cu călcâiele înfipite în saltea. El se jucă încă puțin, apoi reveni la sâni, sărutându-i și mângâindu-i prin cămașa de noapte până o făcu să simtă că înnebunește dacă nu o dezbracă. Fiecare bucățică de piele îi era fierbinte și sensibilă, iar ea simțea că atingerea materialului e insuportabilă.

— Nick, rosti agitată, cămașa, dă-o jos, te rog. Scoate-o...

El îi atinse buzele cu două degete, făcând-o să tacă. După ce se liniști, o mângâie pe obraz cu degetul mare, încet, blând. Întinse mâna spre tivul cămășii de noapte și o descoperi, iar ea suspină recunoscătoare. Tresări când el îi dezgoli pulpele, iar încheieturile i se zbată în legăturile de mătase. Bumbacul ajunsese deasupra pieptului ei, atingându-i sfârcurile.

Nick o mângâie pe abdomen, lăsându-și mâna să alunece încet spre pielea sensibilă de pe coapse. Îi atinse cârlionții cu degetele, găsi locul umed de sub ei și o mângâie lent. Ea desfăcu picioarele, nerăbdătoare, și suspină când el luă mâna de pe ea. Cu vârful degetului, Nick îi desenă conturul buzei de sus. Era umed de la elixirul sărat al trupului ei și îi lăsa parfumul oriunde ajungea. Deodată, nările lui Lottie simțiră aroma propriei plăceri, care îi umplu plămânii la fiecare răsuflare. Încet, Nick o întoarse pe o parte și îi atinse încheieturile, ca să se asigure că nu sunt strânse prea tare, apoi se așează în spatele ei și o sărută pe gât. Lottie se întinse spre el, apăsându-i mădularul cu posteriorul. Voi să-l atingă, să se întoarcă și să-i mângâie pieptul, apoi să-i apuce sexul și să simtă cum pielea mătăsoasă i se strecoară printre degete. Dar poziția în care era nu-i permitea să se miște, așa că nu avea de ales decât să aștepte ca el să-i facă orice dorea.

Nick îi ridică o coapsă și o pătrunse încet, ademenind-o, făcând-o să-l aștepte. Lottie tremura din tot corpul, rugându-l cu suspine și cuvinte nerostite, iar el o săruta pe gât. Pătrunzând-o așa, superficial, el o mângâie, îi ciupi sfârcul, îi desenă un cerc în jurul buricului. Încet, mângâierile deveniră mai apăsate, iar degetele lui pricepute îi atinseră cârlionți de păr blond.

Asudând, gemând, Lottie își ondulă soldurile, căutându-i degetele. Simți că o pătrunde cu totul și țipă, tremurând de plăcere. Nick așteaptă până când ea se liniște, apoi începu să se miște, atent, deliberat. Ea respira greu, cu gura deschisă, iar încheieturile trăgeau de legăturile de mătase. Ajunse din nou la climax, gemând lung și tremurat. El împinse mai tare în ea, cu mișcări delicioase, respirând printre dinții încheștați. Patul se mișca odată cu el. Lottie se simți

vulnerabilă și puternică totodată, fiindcă și el era al ei, așa cum și ea era a lui, cu inima bătându-i sub palma lui și cu trupul înconjurându-l pe-al lui. El se încordă, zvâcni și pulsă, deschizând buzele lipite de umărul ei.

Multă vreme Lottie rămase nemișcată, lipită de el, gemând încet când îi desfăcu legăturile și îi mângâie cu blândețe încheieturile, cuprinzându-i apoi sexul în palmă. Respira mai rar și, la gândul că adoarme lângă ea, Lottie se înfioră. Deodată, nimic pe lume nu era mai important decât ca el să rămână cu ea întreaga noapte. Dar până la urmă Nick se ridică, se aplecă și-i sărută sânul, lingând sfârcul mătăsos.

Când el plecă din pat, ea își mușcă buzele ca să nu-l roage să rămână, știind că el va refuza, ca întotdeauna. Ușa se închise în urma lui, iar ea rămase singură. Deși trupul îi era satisfăcut, obosit, iar pielea îi era cuprinsă de o căldură plăcută, simți cum îi dau lacrimile. Îi părea rău, nu pentru ea, ci pentru el. Îi era dor să-l poată consola, chiar dacă ar fi urât-o pentru asta. Simțea o tandrețe foarte profundă pentru acest bărbat pe care abia dacă-l cunoștea, un bărbat care avea nevoie să fie salvat cu mult mai mult decât avusese ea nevoie vreodată.

*

În dimineața următoare sosi un pachet de la sir Ross, care conținea documente cu peceti elaborate și o invitație la un bal de peste o săptămână. Lottie intră în sufragerie și-l găsi pe Nick stând singur la masă, cu micul dejun mâncat pe jumătate. El o văzu și privirea i se întunecă, apoi se ridică și o privi fără să clipească. Ea simți cum roșește. În diminețile de după câte o seară neobișnuit de pasională, Nick o tachina sau zâmbea, spunând ceva care să-i ușureze stânjeneala.

Astăzi nu făcu decât să se uite la ea, lipsit de expresie. Se schimbase ceva între ei, iar ușurința cu care vorbeau înainte dispăruse. Lottie arată stânjenită spre hârtia pe care o ținea el în mână.

— A venit?

Nu era nevoie să-i spună despre ce era vorba. Nick dădu scurt din cap, privind iar citația. Încercând să mențină aparenta normalitate, Lottie merse și își luă de mâncare din vasele acoperite. Nick îi trase scaunul lângă el, apoi se așeză la rândul lui. Privi concentrat resturile din farfurie. Apăru o slujnică și puse o ceașcă de ceai în fața lui Lottie. Tăcură amândoi până când fata ieși.

— Balul e sâmbăta viitoare, spuse Nick brusc, fără să se uite la ea. Poți să faci rost de o rochie potrivită până atunci?

— Da. Mi s-au luat deja măsurile pentru o rochie de bal, și nu mai e nevoie decât de mici modificări.

— Bine.

— Ești furios? întrebă Lottie.

El ridică un cuțit și-l privi supărat, trecându-i lama peste degetele lui bătătorite.

— Încep să mă resemnez. Vestea a plecat din biroul Lordului Cancelar. A început, și nimeni nu poate face nimic să oprească timpul. Sir Ross ne va prezenta la bal drept lordul și lady Sydney. Atunci, Nick Gentry o să moară.

Lottie îl privi atentă, uimită de felul în care vorbise.

— Vrei să spui că numele lui nu va mai fi folosit, rosti ea. Tu, lordul Sydney, o să fii în viață. Să încep să-ți spun John în particular?

El făcu o grimasă, apoi lăsă cuțitul jos.

— Nu. O să fiu Sydney pentru tot restul lumii, dar în casa mea voi răspunde la numele pe care mi l-am ales.

— Foarte bine... Nick.

Lottie își puse zahăr în ceai și sorbi din lichidul fierbinte și dulce.

— Numele ăsta ți-a folosit mulți ani, așa e? Îndrăznesc să spun că l-ai făcut mai renumit decât ar fi putut s-o facă cel care s-a născut cu el.

Remarca ei fu întâmpinată de o privire ciudată din partea lui, cumva plină de speranță, dar supărată în același timp. Deodată ea înțelese că de adevăratul Nick Gentry, băiatul care murise de holeră la bordul vasului închisoare, era legat secretul care-l chinuia pe soțul ei. Lottie se uită absentă la ceașca de ceai, încercând să vorbească pe un ton obișnuit.

— Cum era? Nu mi-ai spus.

— Era orfan. Mama lui fusese spânzурată pentru că furase. Locuia pe stradă, începuse cu găinării și ajunsese să aibă o bandă de zece tâlhari.

— Găinării, repetă Lottie nedumerită.

— Fura mâncare ca să poată supraviețui. E cea mai de jos speță, în afară de cerșetori. Dar Gentry învăța repede, așa că devenise un hoț eficient. Până la urmă a fost prins jefuind o casă și a fost închis pe vapor.

— Acolo v-ați împrietenit, spuse Lottie.

Chipul lui Nick căpătă o expresie distantă, în timp ce amintirile de mult îngropate se grăbeau la suprafață.

— Era puternic, viclean, avea instincte ascuțite după atâta vreme petrecută pe stradă. Mi-a spus lucrurile de care aveam nevoie ca să supraviețuiesc acolo. Uneori m-a apărat...

— De ce anume? șopti Lottie. De gardieni?

Nick tresări, revenind la prezent și clipind. Se uită la mâna în care acum strângea prea tare cuțitul. Atent, lăsă obiectul pe masă și se ridică.

— O să ies o vreme, spuse fără intonație. Ne vedem la cină, diseară.

Lottie răspunse pe același ton atent, neutru:

— Foarte bine. Să ai o zi bună.

*

Zilele și nopțile săptămânii următoare au fost amețitor de diferite. Ziua, Lottie se ocupa de lucruri practice. Nu era sigură dacă-l va vedea pe Nick, fiindcă el venea și pleca după bunul plac. La cină discutau despre întâlnirile pe care le avusese cu partenerii de investiții și cu bancherii sau despre vizitele lui ocazionale pe strada Arcului, când sir Grant îl chema ca să îi ceară părerea legat de unele cazuri. În timpul zilei, întâlnirile lor erau cordiale și conversațiile, plăcute, dar impersonale.

Noptile erau, însă, cu totul altă poveste. Făceau dragoste cu o intensitate aproape disperată. Nick făcea lucruri care o șocau, și nicio parte a trupului ei nu rămăsese neatinsă de pasiunea lui. Uneori era o întâlnire urgentă, primitivă, alteori lentă și languroasă, fiindcă niciunul dintre ei nu voia să se termine. Erau și momente neașteptate de umor, când el se juca, o tachina și o ademenea să încerce poziții atât de nedemne încât ea chicotea rușinată.

Dar oricum și-ar fi petrecut nopțile, fiecare zi îi apropia de momentul în care sir Ross avea să le schimbe viețile cu anunțul său. Lottie știa că soțul ei se temea de bal și că în lunile de după aceea va fi greu, cât timp el se va adapta noii sale situații. Era sigură, însă, că îl poate ajuta. Când acceptase căsătoria nu bănuise că el va avea nevoie de ea în vreun fel și nici nu crezuse că i-ar plăcea să se întâmple asta. Cu toate astea, se simțea ca o parteneră pentru el și, uneori, câte o

clipă, ca o soție.

*

Veni în sfârșit seara balului, iar Lottie se bucură că o ascultase pe Sophia când își alesese rochiile. Cumnata ei o ajutase să aleagă croieli tinerești, dar elegante, în culori pale, care îi veneau foarte bine. Rochia pe care se decisese să o poarte era din satin bleu, cu tul alb pe deasupra și cu un decolteu îndrăzneț, care îi lăsa umerii descoperiți. Lottie stătea în mijlocul dormitorului, iar doamna Trench și Harriet îi trăgeau rochia peste cap și o ajutau să îmbrace mânecile din șaten apretat. Era o rochie mai frumoasă decât văzuse ea în Hampshire. Se bucură gândindu-se la bal și la reacția lui Nick când avea s-o vadă. Probabil că amețeala i se trăgea și de la corsetul mai strâns decât de obicei, peste care menajera să poată încheia rochia strâmtă. Tresărind între șaten și tul, Lottie se uită în oglindă în timp ce camerista și menajera aranjau rochia. Materialul transparent era brodat cu trandafiri albi, din mătase. Pantofii albi erau și ei din șaten și se asortau cu mănușile lungi și eșarfa brodată. Toate la un loc o făceau să se simtă ca o prințesă. Singurul defect era părul drept, care nu rămăsese buclat indiferent cât de fierbinte era fierul. După câteva încercări nereușite, Lottie alesese un coc împletit, înconjurat de trandafiri albi.

Când Harriet și doamna Trench făcură câțiva pași înapoi ca să vadă rezultatul muncii lor, Lottie râse și se răsuci repede, făcând rochia albastră să se învârtă sub materialul alb și subțire de deasupra.

— Sunteți foarte frumoasă, my lady, spuse doamna Trench bucuroasă.

Oprindu-se brusc, Lottie se uită la ea întrebătoare. Nick

nu vorbise cu servitorii despre titlu, așa că fusese ea nevoită să facă asta. După uimirea inițială, angajații lor păruseră mai mult decât mulțumiți. Cei care lucrau în casele nobililor aveau un statut social mai bun.

— Mulțumesc, doamnă Trench, răspunse ea. Ca de obicei, m-ați ajutat nespus. Nu ne-am descurca fără dumneavoastră, mai ales în săptămânile care vin.

— Da, doamnă.

Menajera avea pe chip o expresie de nerăbdare bucuroasă. Așa cum discutaseră deja, noua lor casă va fi în Worcestershire, și la început vor avea cel puțin treizeci de servitori. Doamna Trench avea să fie responsabilă de angajarea lor.

Lottie ieși din cameră, cu rochia foșnind. În timp ce cobora îl văzu pe Nick așteptând în holul de la intrare, tensionat ca o panteră gata să atace. Trupul lui mare, cu umeri lați, era îmbrăcat într-o haină neagră care îi venea foarte bine, cu vestă argintie și eșarfă gri la gât. Cu părul castaniu închis frumos pieptănat și cu obrazul proaspăt ras, era viril și elegant. Se întoarse spre ea, iar uimirea luă locul nerăbdării din privire.

Lottie se bucură să-l vadă privind-o așa. Se îndreptă încet spre el.

— Arăt ca o vicontesă? întrebă ea.

El zâmbi trist.

— Nicio vicontesă pe care am văzut-o vreodată nu arată ca tine, Lottie.

Zâmbi și ea.

— Țsta a fost un compliment?

— Da. De fapt...

Nick o luă de mână și o ajută să coboare ultima treaptă. O privi cu atenție, strângându-i degetele, și îi răspunse cu o

seriozitate care o uimi:

— Ești cea mai frumoasă femeie din lume, spuse răgușit.

— Din lume? întrebă ea râzând.

— Când spun că ești frumoasă, murmură el, nu vreau să adaug nimic. Doar, poate, că ai fi și mai frumoasă dezbrăcată. Ea râse de obrăznicia lui.

— Mă tem că va trebui să te obișnuiești cu ideea că voi fi îmbrăcată în seara asta.

— Doar până se termină balul, răspunse el.

Îi trase degetele mânușii stângi, scoțându-le pe rând.

— Ce faci? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Ochii lui albaștri o tachinară.

— Îți scot mănușa.

— În ce scop?

— Ca să-ți admir mâna.

Scoase de tot mănușa, apoi o așeză pe balustradă și-i ridică degetele. Lottie îl privi cum le sărută pe rând, cu buzele calde. Când termină, o sărută în palmă și îi dădu fiori în tot brațul. Nick îi lăsă mâna jos și o privi gânditor.

— Îi lipsește ceva.

Băgă mâna în buzunar și murmură:

— Închide ochii.

Lottie îl ascultă, zâmbind. Simți ceva rece și greu pe inelar, la bază. Înțelegând ce era, deschise ochii. Văzând bijuteria, i se tăie răsuflarea. Inelul avea un safir imens, cu tăietură ovală, de un albastru aproape la fel de adânc și de strălucitor ca ochii soțului ei. Piatra era montată în aur și înconjurată de diamante mici. Safirul era uimitor fiindcă pe suprafața lui juca o stea, odată cu lumina. Fascinată, Lottie se uită la Nick.

— Îți place? întrebă el.

Ea nu găsi niciun răspuns potrivit, așa că îi strânse mâna, deschizând și închizând de câteva ori gura înainte să poată vorbi.

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Nu mă așteptam la o astfel de piatră. Ce generos ești!

Într-un gest necugetat, ea îl luă de gât și-l sărută pe obraz. Nick o strânse în brațe, iar ea îi simți răsuflarea caldă pe gât, în timp ce cu o mână o mângâie blând pe spate.

— Nu știi că ți-aș da orice ai vrea? Întrebă încet. Orice.

Lottie rămase la pieptul lui, fiindcă se temea să-l lase să-i vadă expresia. Vorbise fără să se gândească. Ori asta, ori cuvintele nu însemnau ce știa ea că înseamnă. Nick se încordă, dându-și seama ce spusese, și se retrase. Lottie riscă să-l privească și-i văzu chipul lipsit de expresie. Tăcu, lăsându-l pe el să decidă ce se întâmpla în continuare.

Soțul ei clătină din cap și își recăpătă cu greu autocontrolul. Când o privi iar, avea o strălucire ironică în ochi.

— Mergem, lady Sydney?

— Da, Nick, șopti ea apucând brațul pe care el i-l oferea.

*

Sir Ross îl convinsese pe prietenul său, ducele de Newcastle, să găzduiască balul la care demult pierdutul lord Sydney avea să fie prezentat. Ducele și ducesa erau o pereche distinsă, un cuplu respectat, căsătorit de patruzeci de ani. Reputațiile lor impecabile aveau să fie de folos în această situație, pentru că un om atât de vestit pentru faptele lui mai puțin morale, așa cum era Nick, avea nevoie de susținători cărora să nu li se poată reproșa nimic.

Conacul din Londra al ducelui era ceea ce se numea

politicos o casă „importantă”, adică atât de mare încât vizitatorii se pierdeau frecvent încercând să treacă dintr-o aripă într-alta. Clădirea avea nenumărate saloane, camere pentru dejun, pentru supă, pentru cafea. Mai erau o bibliotecă, o sufragerie și o sală a vânătorii, camere pentru studiu, încăperi pentru fumat, camere de muzică. Sala principală avea o podea ce părea infinită, cu parchet lustruit în care se reflecta lumina a șase candelabre atârinate la două etaje mai sus. Mărginită de balcoane sus și jos, camera oferea multe spații intime, numai bune pentru bârfă și intrigă.

La bal participau cel puțin cinci sute de invitați, mulți dintre ei aleși pentru statutul social. Așa cum îi spusese Sophia lui Nick pe un ton sec, invitațiile la acest eveniment erau o marcă a distincției, așa că nimeni nu îndrăznea să refuze, ca nu cumva să se creadă că n-a fost invitat.

Nick se arată recunoscător față de duce și ducesă, care îi cunoscuseră părinții.

— Semeni izbitor cu tatăl dumitale, spuse ducesa atunci când el se aplecă să-i sărute mâna.

Era o femeie micuță și elegantă, care purta o diademă cu diamante deasupra părului grizonant și care avea la gât un colier de perle atât de mare încât ai fi crezut c-o poate răsturna.

— Chiar dacă nu mi s-ar fi spus cine sunt părinții tăi, continuă ducesa, aș fi știut doar uitându-mă la tine. Ochii ăștia... Da, ești un Sydney. Ce tragedie să-ți pierzi deodată amândoi părinții. A fost un accident pe mare, nu?

— Da, alteță.

Mama lui Nick murise înecată, atunci când vasul de petrecere pe care era se răsturnase. Tatăl lui își pierduse viața încercând s-o salveze.

— Mare păcat, spuse ducesa. Se iubeau foarte mult, din

ce-mi amintesc. Poate că din punctul ăsta de vedere a fost o binecuvântare să moară împreună.

— Chiar așa, spuse Nick pe un ton sec, ascunzându-și iritarea.

Imediat după moartea părinților săi, multă lume spusese același lucru. Ce frumos că soarta îi luase pe amândoi odată! Din păcate, niciunul dintre copiii familiei Sydney nu era de aceeași părere și amândoi și-ar fi dorit ca măcar unul dintre părinții lor să fi rămas în viață. Nick se uită la sora lui, care era aproape, alături de sir Ross. Auzind comentariul ducesei, ea îngustă puțin pleoapele și zâmbi vag către fratele ei.

— Alteță, murmură Lottie împăciuitor, ce frumos din partea dumneavoastră să ne primiți. Eu și lordul Sydney vă suntem recunoscători și ne vom aminti mereu de dumneavoastră ca de aceia care au făcut posibil acest eveniment.

Flatată, ducesa discută cu Lottie câteva momente, timp în care ducele se întoarse spre Nick, cu un zâmbet radios.

— Ți-ai ales foarte bine soția, Sydney, remarcă el. Calmă, reținută și foarte frumoasă. Ești norocos.

Oricine ar fi fost de acord cu asta, și mai ales Nick. Lottie era o revelație în seara aceea, cu o rochie elegantă, dar nu exagerat de sofisticată, cu un zâmbet plăcut și cu postura regală a unei regine tinere. Nici măreția conacului, nici sutele de priviri curioase nu păreau a o tulbura. Era atât de frumos aranjată și de cochetă încât nimeni nu ar fi bănuțit oțelul de sub aparența atrăgătoare. Nimeni nu avea cum să ghicească despre ea că e genul de tânără în stare să-și sfideze părinții și să trăiască singură timp de doi ani. Genul de femeie care îi poate face față unui detectiv experimentat de pe strada Arcului.

Ducele continuă să-și primească oaspeții, iar ducesa continuă conversația cu Lottie, aplecându-și capul grizonant spre cel blond deschis al fetei. Sophia se apropie de Nick, folosindu-se de evantai ca să-și ascundă buzele în timp ce rostea:

— Ți-am spus eu.

Nick zâmbi sec, amintindu-și cum sora sa îi spusese că Lottie îi va fi de mare ajutor.

— Astea sunt, fără îndoială, cele mai supărătoare cuvinte din lume, Sophia.

— E o creatură adorabilă și e mult prea bună pentru tine, îl informă sora lui amuzată.

— Nu am susținut niciodată contrariul.

— Pare a ține la tine, continuă Sophia. Așa că eu, în locul tău, aș avea grijă să mă port frumos cu ea.

— Ține la mine, repetă el pe un ton trist. De ce spui asta?

— Ei bine, acum câteva zile a...

Sophia se opri când văzu cuplul care tocmai sosise.

— Uite-l pe lordul Farrington! Mă scuzi, dragule. Lady Farrington nu s-a simțit bine o lună întreagă. Vreau s-o întreb de sănătate.

— Așteaptă, ceru Nick. Termină ce voiai să spui!

Dar Sophia se îndepărtase deja, cu sir Ross în urma ei, lăsându-l pe Nick nemulțumit. Când Lottie scăpă de ducesă, îl luă de braț și-l însoți prin sala de bal, oprindu-se să discute cu câte cineva. Se pricepea să vorbească despre lucruri mărunte, să fie amabilă, fără să se lase prinsă în conversații lungi. Se mișca grațios printre invitați, amintindu-și de aceia cu care se mai întâlneau înainte. Era clar că dacă Nick s-ar fi decis să o lase singură și să meargă la fumat sau la biliard alături de cunoștințele sale, ea s-ar fi simțit perfect în largul

ei. Oricum, fiindcă văzuse privirile care-o urmăreau peste tot, el rămase aproape, în urma ei, uneori așezându-i o mână pe talie într-un gest posesiv, pe care-l înțelegea orice bărbat care-i vedea.

O melodie plăcută umplea aerul, venind dinspre o orchestră atent ascunsă în spatele unei păduri de ghivece cu plante, dintr-un balcon. În timp ce mergeau prin sala aglomerată, Lottie flirtă discret cu soțul ei, punându-i mâna pe piept, ridicându-se pe vârfuri ca să-i șoptească la ureche și atingându-i pielea cu buzele în același timp. Pe jumătate ațâțat și pe de-a-ntregul fascinat, Nick simți parfumul trandafirilor albi din părul ei și se apropie destul cât să vadă praful fin de pudră care i se adunase între sâni.

Deodată, atenția lui Lottie fu atrasă de un grup mic de femei. Două dintre ele o priveau evident încântate.

— Nick, văd niște prietene cu care nu am vorbit de când eram la *Maidstone*. Trebuie să merg la ele. Ce-ar fi să li te alături domnilor pentru o vreme? Sunt sigură că nu te interesează bârfele despre zilele noastre de școală.

Lui Nick nu-i plăcu ce auzea.

— Foarte bine, spuse scurt. Mă duc în camera de biliard. Lottie îi aruncă o privire provocatoare, pe sub gene.

— Promiți că vii să mă cauți la primul vals?

Dându-și seama că era manipulat cu delicatețe, el mormăi aprobator și o privi pe Lottie cum plutește spre femeile care o așteptau. Sper uimirea lui, rămase pe loc, simțindu-se complet părăsit. Era atât de fascinat de o femeie micuță încât abia dacă putea să gândească rațional. Nick, mereu sigur pe sine, era acum în pericol să fie dus de nas chiar de soția lui. Tocmai când se gândea la asta, supărat, de undeva de alături se auzi vocea cumnatului său:

— Li se întâmplă și celor mai buni dintre noi, Sydney.

Nick se răsuci și dădu cu ochii de sir Ross, care, în mod cu totul neobișnuit, părea a înțelege exact ce simțea el. Ochii cenușii ai acestuia străluciră amuzați și omul continuă pe un ton înțelegător:

— Oricât de puternici am fi, până la urmă tot ne lăsăm vrăjiți de o femeie. Ai fost prins, amice. N-ai decât să începi să te obișnuiești cu ideea.

Nick nu se obosi să nege.

— Aveam de gând să fiu mai deștept decât tine, spuse pe sub mustață.

Sir Ross rânji.

— Prefer să cred că inteligența n-are legătură cu asta. Dacă intelectul unui bărbat e măsurat în funcție de capacitatea sa de-a nu fi atins de iubire, atunci eu sunt cel mai mare idiot din lume.

Cuvântul „iubire” îl făcu pe Nick să tresară.

— Cum să te fac să taci, Cannon?

— Dă-mi un pahar de Cossart-Gordon din 1805, spuse acesta amabil. Și, dacă nu mă înșel, într-una dintre camerele de biliard tocmai s-a desfăcut o cutie.

— Să mergem, atunci, spuse Nick.

Se îndreptară împreună spre ieșire.

*

— Lottie Howard!

Două tinere veniră în grabă spre ea și o prinseră de mâini, zâmbind larg, fericite. Dacă nu ar fi fost atât de strict educate la *Maidstone*, cele trei ar fi țipat într-un fel foarte nedemn pentru niște doamne din înalta societate.

— Samantha, spuse Lottie cu căldură, uitându-se la bruneta înaltă și atrăgătoare care îi fusese mereu ca o soră.

Și Arabella!

Arabella Markenfield arăta la fel ca-n anii de școală. Frumoasă și puțin cam plinuță, cu păr blond auriu și ondulat, perfect aranjat în jurul chipului ca de porțelan.

— Acum sunt lady Lexington, spuse Samantha mândră de sine. Am prins un conte, nici mai mult nici mai puțin, cu o avere serioasă, roști, luând-o de braț pe Lottie și răsucind-o puțin. E chiar acolo, aproape de ușile serei. Cel înalt, cu puțină chelie. Îl vezi?

Lottie dădu din cap când privirea îi căzu pe un domn îmbrăcat auster, de vreo patruzeci de ani, cu ochi mari și puțin disproporționați față de figura prelungă.

— Pare un domn foarte amabil, remarcă Lottie, iar Samantha râse.

— Ești foarte diplomată, draga mea. Eu sunt prima care spune că domnul conte nu arată cine știe ce. Plus că n-are simțul umorului. Oricum, bărbații cu simțul umorului sunt enervanți. Pe când al meu e un adevărat domn.

— Mă bucur, spuse Lottie sincer, știind din conversațiile ei cu Samantha că un astfel de mariaj era exact ce-și dorise ea. Și tu, Arabella?

— Eu m-am măritat cu cineva din familia Seaforth, anul trecut, spuse aceasta chicotind. Ai auzit de ei, sunt sigură. Mai știi... una dintre fiicele lor era mai mare ca noi cu un an.

— Da, spuse Lottie amintindu-și de familia foarte unită și cu mult pământ de cultivat. Nu-mi spune că te-ai măritat cu fratele ei, Harry.

— Ba da! spuse fata, făcând inelele de păr să-i joace pe frunte. Harry e chipeș, deși s-a îngrășat ca un butoi de când ne-am căsătorit. Și e fermecător. Nu o să am titlu, dar există compensații. Am trăsura mea și o menajeră franțuzoaică adevărată, nu una dintre cele care abia dacă îngână câteva

cuvinte pocite în franceză.

Râse, încântată de gluma pe care o făcuse, apoi își reveni destul cât s-o privească pe Lottie cu atenție.

— Draga mea, e adevărat că ești lady Sydney acum?

— Da.

Lottie se uită spre soțul ei, care tocmai ieșea din sală în compania lui sir Ross. Simți un val de mândrie privindu-l, atât de viril și de grațios, distins în hainele elegante de seară.

— E chipeș, comentă Samantha. E pe cât se spune de păcătos, Lottie?

— Deloc, minți ea. Lordul Sydney este un domn temperat și amabil.

Din păcate, în acel moment Nick se uită spre ea cu o pasiune care amenința să-i facă rochia scrum. Știind ce înseamnă acea privire și ce avea să se întâmple seara, după bal, Lottie simți un fior, dar se strădui să rămână impasibilă.

Samantha și Arabella, între timp, își deschiseră evantaiele și le fluturară cu elan.

— Doamne sfinte, exclamă prima dintre ele pe un ton scăzut, se uită la tine de-a dreptul indecent, Lottie.

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse aceasta timid, deși simți cum se îmbujorează.

Arabella chicoti în spatele evantaiului de mătase.

— Singura dată când am văzut expresia asta pe chipul lui Harry al meu a fost când i s-a așezat în față o farfurie cu budincă.

Ochii întunecați ai Samanthei o priveau cu interes.

— Credeam că-i ești promisă lordului Radnor, Lottie. Cum ai scăpat de el? Unde ai fost în ultimii doi ani? Și mai ales, cum naiba ai reușit să pui mâna pe unul ca Nick Gentry? Oare e doar un truc povestea asta cu titlul lui demult pierdut?

— Nu, spuse Lottie imediat. El chiar e lordul Sydney.

— Știai că e viconte atunci când v-ați căsătorit?

— Ei bine, nu, rosti Lottie încercând să găsească o explicație cât mai simplă. În primul rând, știți că am plecat de la școală ca să nu mă mărit cu Radnor...

— Cel mai mare scandal de la *Maidstone*, o întrerupse Arabella. Am auzit că încă se mai vorbește despre asta. Nici uneia dintre profesoare nu-i venea să creadă că scumpa și ascultătoarea Charlotte Howard a dispărut așa.

Lottie tăcu o clipă, stânjenită. Nu era deloc mândră de acțiunile ei, dar nu avusese de ales.

— Ca să nu fiu găsită, mi-am schimbat numele și am lucrat pe post de doamnă de companie pentru contesa Westcliff, în Hampshire...

— Ai lucrat? repetă Arabella uimită. Vai de mine, cât trebuie să fi suferit!

— Nu mai mult decât era cazul, spuse Lottie zâmbind melancolic. Cei din familia Westcliff sunt oameni buni, și îmi plăcea destul de mult contesa moștenitoare. Când eram în slujba ei l-am cunoscut pe domnul Gentry. Adică pe lordul Sydney. El m-a cerut de soție curând după aceea, și...

Se opri, amintindu-și de seara petrecută în biblioteca lordului Westcliff, de flăcările care îi luminau lui Nick chipul, de gura lui pe sânul ei...

— Iar eu am acceptat, spuse repede, simțind că roșește.

Samantha îi zâmbi văzând-o stânjenită, parcă ghicind motivul.

— Pare a fi fost o cerere memorabilă.

— Părinții tăi au fost foarte supărați? întrebă Arabella.

Lottie dădu din cap, gândindu-se că „supărați” nu era o descriere potrivită pentru reacția pe care o avusese familia ei. Chipul Samanthei luă o expresie înțelegătoare.

— N-o să fie supărați la nesfârșit, draga mea, spuse ea cu un pragmatism care o făcu pe Lottie să se simtă mai bine decât orice dovadă de empatie. Dacă soțul tău e pe jumătate cât de bogat se spune despre el că e, familia ta va fi mai mult decât fericită să-l accepte ca ginere.

Mai discutară o vreme despre viața fiecăreia și făcură planuri să se viziteze. Lottie nu-și dădu seama de trecerea timpului până când nu auzi orchestra începând să cânte un vals cunoscut. „*Mugurii primăverii*” se numea melodia și ea atrase multe cupluri la dans. Întrebându-se dacă Nick își va aminti să vină să danseze împreună primul vals, Lottie se decise să-l caute. Se scuza și merse de-a lungul uneia dintre galeriile primului etaj, care era separată de sala principală printr-o balustradă și numeroase ghivece de flori trandafirii. Câteva cupluri purtau conversații private, ascunse în spatele florilor, iar ea își feri privirea, zâmbind.

Tresări când cineva îi atinse brațul și se bucură la gândul că o găsisse Nick. Dar, când se uită la mâna care-i atingea încheietura înmănușată, nu văzu palma lată a soțului ei, ci niște degete subțiri, scheletice. Scoase un suspin îngrozit, apoi auzi o voce care-i bântuise visele timp de ani întregi:

— Credeai că poți să mă eviți la nesfârșit, Charlotte?

Capitolul 12

Pregătindu-se sufletește, Lottie îl privi pe Arthur, lord Radnor. Timpul îl schimbase foarte mult. Arăta ca și cum ar fi îmbătrânit cu zece ani, nu doar cu doi. Era mai palid decât oricând, cu pielea de culoarea oaselor albite de vreme și cu sprâncenele și ochii întunecați contrastând puternic cu restul. Chipul îi era împărțit de riduri de amărăciune.

Lottie știa că nu l-ar fi putut evita la nesfârșit. Pe undeva, presupusese că o va urî. Dar sentimentul din ochii lui era mult mai alarmant. Părea înfometat. O voracitate care nu avea nimic de-a face cu dorința sexuală și care părea mult mai consumatoare. Instinctiv, înțelese că absența ei îi amplificase dorul și că trădarea îl transformase într-un călău neînduplecat.

— Sire, rosti ea pe un ton calm, deși tremura. Mă deranjați. Vă rog să-mi dați drumul.

Radnor îi ignoră cererea și o trase într-o galerie mărginită de coloane, strângând-o ca într-o menghină. Lottie merse cu el, hotărâtă ca urâtenia trecutului ei să nu strice o seară atât de importantă pentru soțul său. I se părea ridicol să se teamă atât într-o încăpere așa de aglomerată.

Radnor nu putea să-i facă rău aici. Dacă ar fi fost singuri, pe de altă parte, probabil că i s-ar fi părut justificat s-o sugrume cu degetele lui lungi.

Radnor o privi cu dispreț.

— Doamne, în ce te-a transformat? Simt mirosul poftei trupești venind dinspre tine. Un strat subțire de eleganță acoperea originea ta proastă, iar acum s-a spulberat.

— În acest caz, rosti Lottie strângând pumnul, ar fi bine să vă îndepărtați imediat de mine, fiindcă sunt sigură că nu vreți să fiți contaminat de prezența mea.

— Proasto, șopti Radnor cu privirea aprinsă. Nici nu înțelegi ce ai pierdut. Știi ce o să fii fără mine? Nimic. Eu te-am creat. Te-am ridicat din intestinele societății. Voiam să te transform într-o creatură grațioasă, perfectă. În loc de asta, tu m-ai trădat și i-ai întors spatele familiei tale.

— Nu v-am cerut să fiți protectorul meu.

— Cu atât mai mult ar fi trebuit să-mi mulțumești în genunchi. Îmi datorezi totul, Charlotte. Chiar viața ta.

Lottie înțelese că nu avea rost să-l contrazică, fiindcă omul își pierduse mințile.

— Chiar dacă ar fi așa, spuse ea încet, acum sunt a lordului Sydney. Nu aveți niciun drept asupra mea.

El făcu o grimasă malefică.

— Drepturile mele asupra ta sunt mai mari decât un amărât de certificat de căsătorie.

— Oare aveți iluzia că mă puteți cumpăra ca pe un obiect dintr-o vitrină? întrebă ea cu ură.

— Sufletul tău îmi aparține, șopti Radnor strângându-i încheietura până când simți oasele delicate lovindu-se și o văzu lăcrimând de durere. L-am cumpărat cu prețul sufletului meu. Am investit mai mult de zece ani din viață în tine, și o să-mi primesc recompensa.

— Cum? Sunt soția altui bărbat. Și nu simt nimic pentru dumneavoastră. Nici ură, nici teamă... Doar indiferență. Ce-ați mai putea obține de la mine?

Exact când Lottie credea că brațul îi va ceda, din spate se auzi un sunet înfundat. Era Nick, care se așeză între ei. Brațul lui coborî cu o viteză uimitoare și-l determină pe lordul Radnor să-i dea drumul lui Lottie și să geamă de durere. Eliberarea bruscă o făcu pe aceasta să-și piardă echilibrul, dar Nick o prinse în brațe și o strânse la piept. Imediat, ea se ghemui aproape de el și-i auzi vocea adâncă spunându-i lui Radnor:

— Dacă te mai apropii de ea, te omor.

Era o afirmație fără drept de apel.

— Porc insolent, spuse Radnor răgușit.

Riscând să se uite la el din brațele protectoare ale soțului ei, Lottie văzu cum figura omului capătă o culoare gri-purpurie. Nick o atinse pe ceafă și o mângâie pe spate, provocându-l deliberat pe conte.

— Foarte bine, șopti acesta. Te las în mocirla în care te-ai scufundat, Charlotte.

— Pleacă, rosti Nick. Acum.

Radnor se îndepărtă, cu umerii țepeți, furios ca un monarh depozat de drepturi. Lottie, care își ținea încheietura rănită cu mâna cealaltă, văzu că atrăseseră destule priviri curioase de la cei care treceau pe lângă ei.

De fapt, unii dintre invitați erau foarte atenți la ce se întâmpla.

— Nick, șopti ea, însă el deja intrase în acțiune.

Cu un braț în jurul ei, îi făcu semn unui servitor care ducea o tavă cu pahare goale.

— Tu, spuse el aspru. Vino încoace.

Servitorul cu păr negru se apropie în grabă.

— Da, sire?

— Spune-mi unde pot găsi o cameră privată.

Omul se gândi repede.

— Dacă mergeți de-a lungul coridorului, sire, veți ajunge la o cameră de muzică unde cred că nu e nimeni acum.

— Bine. Adu acolo niște coniac. Repede.

— Da, sire.

Amețită, Lottie merse cu Nick. Gânduri frenetice îi umpleau mintea în timp ce sala de bal rămânea în urma lor. Trupul îi era încărcat cu o ciudată energie nervoasă. Lung temuta confruntare cu Radnor îi făcuse rău, o încântase, o înfuriase. Se simțea ușurată. Cum era posibil să ai atâtea emoții la un loc?

Salonul de muzică era luminat discret, iar silueta unui pian, a unei harpe și a mai multor stative cu partituri aruncau umbre adânci pe perete. Nick închise ușa și se întoarse spre ea. Lottie nu-l mai văzuse niciodată atât de

crispat.

— N-am nimic, spuse Lottie, însă ascuțimea neobișnuită a vocii ei o făcu să chicotească. Serios. Nu ai de ce să fii așa de...

Făcu o pauză ca să râdă iar, pentru că era clar că soțul ei o credea cu mintea dusă. Nu i-ar fi putut explica sentimentul de libertate care o cuprinsese acum, după ce dăduse piept cu teama ei cea mai mare.

— Îmi pare rău, spuse veselă, dar cu ochii umezi de ușurare. Mi-a fost atât de teamă de lordul Radnor toată viața... Dar acum, când l-am văzut, am înțeles că nu mai are putere asupra mea. Nu-mi mai poate face nimic. Nu mă simt obligată față de el și nici măcar nu mă simt vinovată din cauza asta. S-a ridicat povara, a dispărut teama și e atât de ciudat...

Tremura, râzând și ștergându-se la ochi cu degetele înmănușate, iar Nick o luă în brațe, încercând s-o liniștească.

— Ușurel, îi șopti, mângâindu-i umerii și spatele. Respiră adânc. Gata, ești bine.

Buzele lui calde îi sărutară fruntea, genele umede, obrajii.

— Ești în siguranță, Lottie. Ești a mea, soția mea, și o să am grijă de tine. Ești în siguranță.

Lottie încercă să-i spună că nu se teme, dar el îi murmură să se liniștească și să se sprijine de el. Ea începu să respire adânc, de parcă ar fi alergat kilometri întregi, fără oprire, și își sprijini capul de pieptul lui. Nick își scoase mânușile, o atinse cu mâinile lui calde pe pielea rece și îi masă gâtul și umerii.

Se auzi o bătaie în ușă.

— A venit coniacul, spuse Nick încet, ajutând-o să se așeze într-un fotoliu.

Lottie alunecă pe perne și ascultă exclamația apreciativă a servitorului atunci când soțul ei îi dădu o monedă, pentru efort. El se întoarse cu o tavă pe care erau o sticlă și un pahar și o așează pe masă.

— N-am nevoie de asta, spuse Lottie zâmbind.

El îi ignoră afirmația și turnă un deget de coniac, apoi strânse paharul între palme. Când alcoolul se încălzi, i-l întinse.

— Bea.

Ascultătoare, Lottie luă paharul. Spre uimirea ei, degetele îi tremurau atât de tare că abia putea să-l țină. Nick se întunecă văzându-i efortul. Se așează în genunchi în fața ei, cu picioarele desfăcute, și îi apucă mâna, conducându-i-o. Ea sorbi puțin și se strâmbă când băutura îi arse gâtul.

— Mai mult, murmură el, forțând-o să bea până când ochii îi lăcrimară din cauza focului catifelat.

— Cred că e cam prost, spuse ea răgușit.

El o privi amuzat.

— Nu e prost. E un Fin Bois din '98.

— Cred că n-a fost un an prea bun.

El zâmbi larg, mângâindu-i mâinile.

— Atunci să le spună cineva și vânzătorilor de vinuri, fiindcă o sticlă din asta costă cincizeci de lire.

— Cincizeci de lire? Întrebă Lottie șocată.

Închise ochii, termină paharul de coniac și tuși, dându-i-l înapoi soțului ei.

— Bravo, murmură Nick mângâind-o pe ceafă.

Ea se gândi că, deși mâinile lui erau mai mari și mai puternice decât ale lui Radnor, nu-i provocaseră nicio clipă de durere. Atingerea lui îi oferea numai plăcere. Tresări când își puse încheietura îndurerată pe brațul fotoliului. Oricât de discretă ar fi fost mișcarea, Nick o văzu imediat. Blestemă

Încet și o luă de mână, începând să-i scoată mănua.

— Nu am nimic, spuse Lottie. Prefer să nu-mi dau jos mănua. Lordul Radnor m-a apucat de mână, dar n-a fost așa de...

Tăcu și suspină când Nick îi trase mănua și încremeni văzând vânătăile lăsate de Radnor. Furia care-l cuprinse o făcu pe Lottie să tresară, alarmată.

— Mă învinețesc repede, spuse ea. Nu trebuie să te superi. Urmele o să dispară într-o zi, două...

— Îl omor, rosti Nick dezvelindu-și dinții într-o expresie furioasă. Când o să termin cu el n-o să mai fie decât o pată pe jos, fir-ar el blestemat să fie!

— Te rog, spuse Lottie mângâindu-i obrazul. Lordul Radnor avea de gând să ne strice seara, iar eu refuz să-l las să facă asta. Vreau să-mi legi încheietura cu o batistă și să mă ajuți să-mi pun mănua înapoi. Trebuie să ne grăbim, ca să nu observe nimeni că nu suntem în sală. Sir Ross va ține un discurs, și noi...

— Nu mă interesează.

— Pe mine mă interesează.

Redevenind calmă, Lottie îl mângâie cu vârfurile degetelor.

— Vreau să mergem în sala de bal și să valsăm. Apoi vreau să stau alături de tine când sir Ross le spune tuturor cine ești cu adevărat.

Genele îi coborâră când rosti:

— Și după aceea vreau să mă conduc acasă și să mă porți în brațe spre pat.

Așa cum intenționase, reuși să-i distragă atenția. Privirea sălbatică i se stinse din ochi.

— Și după aceea?

Înainte ca ea să poată răspunde, la ușă se auzi o bătaie

nerăbdătoare.

— Sydney, spuse cineva pe un ton înfundat.

— Da, răspunse Nick ridicându-se.

Silueta înaltă a lui sir Ross umplu pragul ușii. Avea chipul inexpressiv.

— Tocmai am aflat de prezența lordului Radnor. Merse spre Lottie și se așeză în fața ei, la fel cum făcuse Nick mai devreme. Văzându-i brațul vânăt, arătă spre el, întrebând:

— Îmi dai voie?

Avea un ton mai blând decât oricând.

— Da, murmură Lottie, dându-i voie să o ia de mână. Sir Ross examinează încheietura și se încruntă. Avea chipul foarte aproape de al ei, iar ochii lui cenușii erau atât de îngrijorați și de blânzi încât Lottie se întrebă cum de îl crezuse distant. Își aminti că e vestit pentru bunătatea pe care le-o arăta femeilor și copiilor. Fusesse preocupat de asta cât timp lucrase ca magistrat, așa îi spusese Sophia. Bărbatul zâmbi puțin, încurajator, apoi îi dădu drumul.

— Nu o să se mai întâmple niciodată așa ceva, îți promit.

— Minunată petrecere, spuse Nick sarcastic. Poate că ne-ai putea spune cine naiba l-a invitat pe Radnor?

— Nick, interveni Lottie. Nu e nimic. Sunt sigură că sir Ross nu a...

— Nu e chiar nimic, spuse acesta pe un ton scăzut. Mă consider vinovat și te rog să mă ierți, Charlotte. Lordul Radnor nu a fost pe niciuna dintre listele cu invitați pe care s-o fi aprobat eu, dar o să aflu cum a reușit să facă rost de invitație, spuse, încruntându-se. Comportamentul lui din seara asta a fost lipsit de rațiune și de cuviință. E clară că obsesia lui pentru tine nu se va opri aici.

— Ba o să se oprească, spuse Nick aspru. Am mai multe

metode care îl vor vindeca. În primul rând, dacă nu a plecat deja, mă duc după el...

— A plecat, îl întrerupse sir Ross. Doi dintre detectivi sunt aici și i-am rugat să-l dea afară cât mai discret cu putință. Calmează-te, Sydney. Nu are rost să te porți ca un taur înfuriat.

Nick îngustă pleoapele.

— Spune-mi cât de calm ai fi tu dacă i-ar lăsa cineva așa niște vânătași Sophiei.

Sir Ross dădu din cap și oftă scurt.

— Ai dreptate.

Sprâncenele întunecate i se încruntară când continuă:

— E clar că ai dreptul să te ocupi de Radnor oricum găsești de cuviință, Sydney, și nu aș încerca niciodată să te opresc. Dar să știi că intenționez să îi vorbesc și să-l lămuiesc că Lottie e și sub protecția mea, nu doar a ta. Faptul că Radnor a îndrăznit să acosteze pe cineva din familia mea este o insultă fără seamăn.

Lottie era impresionată de grija lui. Nu-și imaginase că va avea doi bărbați atât de puternici care să o apere de lordul Radnor. Nu doar soțul ei, ci și cumnatul.

— Mulțumesc, sir Ross.

— Nimeni nu te-ar învinovăți dacă ai vrea să mergi acasă, îi spuse acesta. Cât despre discursul pe care plănuiam să-l țin, se pot face alte aranjamente...

— Nu plec, spuse ea pe un ton sigur. Și dacă nu ții discursul în seara asta, sir Ross, jur că-l țin eu în locul tău.

El zâmbi imediat.

— Bine, atunci. N-aș vrea să-ți nesocotesc dorința.

Se uită întrebător la Nick.

— Vă întoarceți curând în sală?

El se strâmbă.

— Dacă vrea Lottie.

— Da, spuse ea hotărâtă.

O dureau încheietura, dar se simțea în stare să dea piept și cu diavolul dacă era nevoie. Văzu felul în care cei doi se uitară unul la altul, ca și cum ar fi decis să discute despre Radnor într-un moment mai potrivit.

Sit Ross plecă, lăsându-i singuri, iar Lottie se ridică, hotărâtă. Nick veni imediat alături de ea, apucând-o de talie ca și cum s-ar fi temut să nu cadă. Ea zâmbi văzându-l atât de protector.

— Acum mă simt bine, îi spuse. Sincer.

Așteptă să vadă umorul din ochii lui, să-l vadă redevenind el însuși, dar Nick rămase încordată, privind-o neobișnuit de serios. Arăta ca și cum ar fi vrut s-o înfășoare în vată de bumbac și să fugă cu ea.

— Rămâi lângă mine tot restul serii, îi spuse el.

Ea aplecă puțin capul și-i zâmbi.

— Ar putea fi înțelept, mai ales că m-a amețit coniacul.

El o privi cu căldură și una dintre palme îi alunecă în sus, mângâindu-i un sân.

— Ai amețit?

Ea se înmuie la atingerea lui, simțind cum un val de senzualitate se ridică de la suprafața pielii ei sensibile. Aproape că uită de durere, copleșită de senzațiile pe care i le provoca degetul lui mare mângâindu-i sfârcul.

— Numai când mă atingi tu așa.

Încheind atingerea cu o apăsare ușoară, Nick își retrase mâna într-un loc mai puțin sensibil.

— Abia aștept să se termine seara asta blestemată, spuse el. Vino. Cu cât mergem mai repede acolo, cu atât poate Cannon să țină mai repede discursul.

Întinzând mâna, Lottie se încordă, ca să nu tresară când

el îi trase mănuașă strâmtă peste încheietura umflată. Când terminară, ea era palidă, iar el transpira ca și cum ar fi simțit și el durerea.

— Blestematul de Radnor, spuse Nick pe un ton dur, mergând să-i mai toarne un coniac. O să-i rup gâtul pentru asta.

— Știu ceva care l-ar dura mult mai mult.

Atentă, Lottie îi șterse fruntea cu o batistă, în timp ce el o privea cu sprâncenele ridicate. Degetele ei se strânsură în jurul materialului, transformându-l într-o minge. Tăcu multă vreme înainte să vorbească, timp în care un val de speranță îi umplu pieptul și amenință s-o sufocă. Luând paharul de coniac din mâna lui, sorbi puțin, pentru curaj.

— Am putea încerca să fim fericiți împreună, spuse ea. E ceva ce el n-ar putea înțelege. Ceva de care n-ar avea niciodată parte.

Nu se putea uita la el de teamă să nu vadă ironie și respingere în ochii lui. Dar inima îi bătu mai tare când îl simți sărutând-o pe păr și jucându-se cu petalele trandafirilor din cocul ei.

— Am putea încerca, spuse el încet.

*

După două pahare de coniac, Lottie era plăcut amețită și îi era recunoscătoare lui Nick, care o conduse cu o mână sigură înapoi în sala de bal. Puterea și duritatea brațului său o fascinau. Oricât s-ar fi sprijinit pe el, soțul ei o putea susține cu ușurință. Era un bărbat puternic, dar până în seara asta nu bănuise că îi putea oferi și atâta tandrețe. Probabil că nici el nu știuse. De data asta nu se gândiseră prea mult, ci reacționaseră pur și simplu. Ea se sprijinise de

el, iar el îi sărise în ajutor.

Intrară în sala de bal și se apropiară de sir Ross. Urcat pe o scară mică, astfel ca toți cei prezenți să-l poată vedea, cavalerul făcu semn orchestrei să se oprească din cântat și ceru atenția invitaților. Avea o voce autoritară și elegantă pe care orice politician ar fi invidiat-o. În sală se făcu liniște, iar oaspeții de prin colțurile mai ferite veniră spre sala cea mare, în timp ce o mică armată de servitori aduse șampanie.

Sir Ross începu discursul amintind despre lunga lui carieră de magistrat și despre mulțumirea pe care i-o adusesese mereu îndreptarea nedreptăților. Continuă, amintind despre cum tradițiile și obligațiile nobilimii erau inviolabile, ceea ce, evident, făcu plăcere audienței din care făceau parte viconți, conți, marchizi și duci.

— Credeam că sir Ross nu e foarte mare susținător al principiului ereditar, îi șopti Lottie lui Nick.

El zâmbi amar.

— Cumnatul meu poate fi un mare actor atunci când vrea. Și știe că, dacă le amintește de tradiție, mă vor accepta mai ușor printre ei.

Sir Ross continuă să descrie un domn care fusese lipsit de drepturile lui mult prea mult timp, un om care era descendentul direct al unei familii distinse și care în ultimii ani fusese devotat serviciului public.

— De aceea, concluzionă el, sunt recunoscător să am privilegiul de-a fi cel care anunță că lordul Sydney își cere astăzi titlul, după multă vreme, și locul cuvenit în Camera Lorzilor. Mă aștept ca el să continue să-și servească țara și pe regină din rolul pe care l-a primit din naștere.

Apoi, ridicând paharul, spuse:

— În cinstea domnului Nick Gentry, cel care de acum încolo va fi cunoscut drept John, vicontele de Sydney.

Un val de uimire străbătu adunarea. Deși majoritatea știa care va fi anunțul lui sir Ross, era surprinzător să auzi cuvintele rostite cu voce tare.

— În cinstea lui Sydney, se auziră sute de ecouri, urmate de aplauze.

— Și a lui lady Sydney, mai spuse sir Ross, iscând încă un răspuns entuziast din partea oaspeților, la care Lottie făcu o reverență grațioasă.

Ridicându-se, ea îi atinse brațul lui Nick.

— Poate că ar fi bine să toastezi și tu în cinstea lui sir Ross, îi sugeră ea.

El îi aruncă o privire grăitoare, dar ridică paharul spre cumnatul său.

— În cinstea lui sir Ross, spuse pe un ton puternic, fără de care n-am fi fost aici astă-seară.

Adunarea răspunse entuziast, iar cumnatul lui rânji brusc, știind că vorbele lui Nick nu erau câtuși de puțin încărcate de recunoștință.

Ciocniră apoi în cinstea reginei, a țării și a nobilimii, după care orchestra începu să cânte. Sir Ross o invită pe Lottie la un vals, iar Nick dansă cu Sophia, care îi zâmbi fericită. Privindu-i, el cu pielea atât de întunecată, ea, cu tenul alb, dar amândoi la fel de atrăgători, Lottie zâmbi. Se întoarse spre sir Ross și își puse cu grijă mâna lovită pe umărul lui. Începu valsul. Așa cum era de așteptat, cumnatul ei dansa foarte bine, sigur pe sine și ușor de urmat. Cuprinsă de bucurie și recunoștință, Lottie îi studie figura frumoasă și severă.

— Ai făcut asta ca să-l salvezi, așa e? întrebă ea.

— Nu știu dacă o să meargă, răspunse el încet.

Cuvintele o speriară. Însemna că el credea că Nick e încă în pericol? Dar nu mai era detectiv pe strada Arcului și

pericolele meseriei nu-l mai puteau atinge. Acum era în siguranță. Doar dacă nu cumva sir Ross voia să spună că pericolul cel mai mare venea chiar din inima soțului ei.

*

În zilele de după anunțul lui sir Ross, casa de pe strada Betterton primi foarte mulți vizitatori. Doamna Trench vorbi cu toată lumea, de la foștii camarazi ai lui Nick până la reprezentanții reginei. La ușă, pe tăvița de argint specială, se strânsesă atâtea cărți de vizită și invitații încât curând nu mai era loc, iar masa pe care erau așezate susținea un munte de hârtie. Ziarele îl numeau „viconte fără voie”, amintindu-și despre eroismul lui ca detectiv pe strada Arcului. Reporterii îi călcau pe urme lui sir Ross, iar Nick era descris ca un campion altruist, care ar fi preferat să fie în serviciul public și nu să accepte titlul. Spre amuzamentul lui Lottie, Nick era indignat de imaginea sa publică, fiindcă nimeni nu se mai temea de el. Străinii se apropiau cu ușurință, dornici să-i vorbească, și nimeni nu mai era intimidat de aerul lui amenințător. Pentru un bărbat atât de reținut, așa ceva era aproape imposibil de tolerat.

— Nu peste mult timp o să le piară interesul pentru tine, îl consolă ea după ce el fusese nevoit să își facă loc printr-un grup de admiratori doar ca să ajungă la ușa din față a casei lor.

Supărat, strâmbându-se, el își dezbracă haina și se așează pe un divan, cu picioarele desfăcute, într-o poziție nepăsătoare.

— Abia aștept, spuse uitându-se spre tavan. Locul ăsta e prea ușor accesibil. Avem nevoie de o casă cu alee privată și cu gard înalt.

— Am primit mai multe invitații de la prietenii din provincie.

Lottie se apropie de el și se așează pe covor, cu rochia de muselină în jurul pulpelor. Nick se sprijini în cot, așa că acum aveau chipurile aproape la același nivel.

— Am primit chiar și o invitație de la Westcliff, care ne întreabă dacă nu vrem să petrecem două săptămâni la Stony Cross.

Nick se întunecă.

— Sunt sigur că vrea să se asigure că nu ești maltratată de soțul tău diabolic.

Lottie râse.

— Recunoaște! Nu ai fost prea fermecător atunci.

Nick îi apucă degetele când ea întinse mâna ca să-i desfacă eșarfa.

— Te doream prea mult ca să mă complic cu politețuri.

O mângâie cu degetul mare.

— Mi-ai spus că oricare alta ar fi fost la fel de bună în locul meu.

— Am învățat că, dacă vreau ceva, cea mai simplă cale de-a obține acel lucru e să mă prefac că nu-l vreau.

Lottie clătină din cap, uimită.

— N-are sens.

Nick zâmbi și îi dădu drumul, jucându-se cu dantela de pe marginea decolteului ei.

— Dar a funcționat, spuse.

Pentru că erau atât de aproape și pentru că ochii lui albaștri o priveau fix, Lottie simți cum roșește.

— Ai fost tare nerușinat în seara aia.

El strecură vârful unui deget în decolteul ei.

— Nu pe cât de nerușinat aș fi vrut să fiu.

Se auzi o bătaie puternică la ușa de la intrare. Nick își

retrase mâna și ascultă cum doamna Trench deschide și îi spune vizitatorului că lordul Sydney și soția lui nu primesc pe nimeni momentan. Amintindu-și că n-au pic de intimitate, Nick se strâmbă.

— Asta e ultima picătură. Vreau să plecăm din Londra.

— Pe cine să vizităm? Lordul Westcliff ar fi foarte...

— Nu.

— Bine, continuă Lottie liniștită. Familia Cannon este la Silverhill...

— Doamne, nu. Nu pot să petrec două săptămâni sub același acoperiș cu sir Ross.

— Am putea merge în Worcestershire, sugerează Lottie. Sophia spune că restaurarea e aproape gata. N-a făcut un secret din faptul că vrea să vezi rezultatul muncii ei.

El scutură imediat din cap.

— Nu vreau să văd locul ăla blestemat.

— Sora ta s-a străduit mult. Doar nu vrei să-i rănești sentimentele, nu?

— Nu i-a cerut nimeni să facă asta. Sophia și-a ales asta și nu am de ce să-i fiu recunoscător.

— Am auzit că e frumos în Worcestershire, rosti Lottie visătoare. Aerul ar fi mult mai plăcut decât aici. Vara la Londra e îngrozitoare. Și într-o zi mi-ar plăcea să văd locul în care te-ai născut. Dacă nu vrei să mergem, înțeleg, dar...

— Acolo n-avem servitori, îi atrase el atenția cu un aer triumfător.

— Am putea să luăm câțiva cu noi. N-ar fi plăcut să fim în provincie, în casa noastră, și nu în vizită la alții? Doar vreo două săptămâni.

Nick tăcu, îngustând pleoapele. Lottie simți că e împărțit între dorința de-ai face ei pe plac și reticenta de a se întoarce în locul pe care-l părăsise de atâta vreme. Nu putea

fi plăcut să-și amintească de felul neașteptat în care rămăsese orfan. Lottie coborî privirea, ca el să nu vadă compasiunea din ochii ei și să nu o înțeleagă greșit.

— Îi spun Sophiei că vom merge altă dată. Va înțelege...

— Mergem, spuse el scurt.

Lottie îl privi surprinsă. Era tensionat, ascuns în spatele unei armuri invizibile.

— Nu e nevoie, rosti ea. Mergem în altă parte, dacă vrei.

El clătină din cap, făcând o grimasă ironică.

— Mai întâi îmi spui că vrei să mergi în Worcestershire, apoi spui că nu mai vrei. Perverse sunt femeile!

— Nu e adevărat, protestă ea. Dar nu vreau să mergi într-un loc în care ai fi supărat pe mine tot timpul.

— Nu sunt supărat. Bărbații nu se supără.

— Se enervează? Sunt exasperați? Iritați?

Îi zâmbi tandru, dorindu-și să-l poată apăra de coșmaruri și de amintiri și de demonii din sufletul lui. Nick începu să spună ceva, dar, uitându-se la ea, păru a-și uita cuvintele. Întinse mâna, dar se opri. Lottie îl privi cum se ridică și iese repede.

*

Călătoria spre Worcestershire dura o zi întreagă, destul încât aceia care-și puteau permite asta să plece într-o după-amiază, să înnopteze la un han și să continue călătoria în zori. Oricum, Nick insistă să meargă întins, oprindu-se doar ca să schimbe caii și să mănânce.

Deși Lottie încercă să glumească, descoperi curând că îi era greu să facă asta. Călătoria cu trăsura era dificilă, drumurile nu foarte bune și mișcarea constantă a vehiculului îi făcea rău. Nick văzu că nu se simte bine, iar pe chipul lui

apăru o expresie dură și distantă. Tăceau amândoi.

Servitorii plecaseră spre conac cu o zi înainte, ca să pregătească locul și să cumpere de-ale gurii. Așa cum stabiliseră dinainte, familia Cannon avea să-i viziteze în dimineața următoare. Convenabil, locuința din provincie a lui sir Ross, la Silverhill, era la numai o oră distanță.

Când trăsură ajunsese în Worcestershire, ultima geană de lumină dispărea de pe cer. Din cât își putea da seama Lottie, comitatul era fertil și prosper. Pășuni verzi și ferme îngrijite acopereau câmpiile, iar din loc în loc erau dealuri pe care pășteau oi albe și grase. Canalele râurilor erau rute sigure și ușoare pentru comerț și schimburi. Orice vizitator ar fi fost plăcut impresionat de peisaj. Nick, pe de altă parte, era din ce în ce mai indispus și din fiecare por emana o reticență indignată, tot mare pe măsură ce se apropiau de pământurile familiei Sydney.

În sfârșit, intrară pe o alee îngustă și lungă de aproape un kilometru, care ducea la conac. Lumina de la lămpile din curte arunca o strălucire caldă asupra intrării și făcea ca ferestrele din față să semene cu diamantele negre. Nerăbdătoare, Lottie dădu la o parte draperiile trăsurii, ca să vadă mai bine.

— E minunat, spuse ea emoționată. Așa cum mi-a povestit Sophia.

Casa mare, în stil Palladian, era frumoasă, chiar dacă nu foarte deosebită. Combinația de cărămidă roșie, coloane albe și pavaje decupate frumos formau o simetrie curată. Lottie o iubi de la prima privire.

Trăsura se opri în fața intrării. Chipul lui Nick era lipsit de expresie când coborî și o ajută pe soția lui. Urcară treptele, spre ușile duble, iar doamna Trench le ură bun venit într-un hol larg, oval, pavat cu marmură trandafirie.

— Doamnă Trench, spuse Lottie cu căldură, ce mai faceți?

— Foarte bine, my lady. Dumneavoastră?

— Sunt obosită, dar mă bucur că am ajuns în sfârșit. Ați avut ceva dificultăți aici?

— Nu, doamnă, dar sunt multe de făcut. O singură zi nu e suficientă pentru pregătiri...

— Nu e nimic, spuse Lottie zâmbind. După călătoria asta lungă, eu și lordul Sydney n-avem nevoie decât de un loc curat în care să dormim.

— Camerele sunt în ordine, my lady. Să vă conduc sus chiar acum, sau vreți să luați cina?

Menajera tăcu, uitându-se la Nick. Lottie îi urmări privirea și constată că soțul ei se uită spre sala principală. Părea a vedea ceva ce nimeni altcineva nu observa, ochii urmărindu-i niște actori nevăzuți care veneau pe rând pe scenă ca să-și recite rolurile. Era roșu la față, febril. Fără să spună nimic, merse prin sala mare de parcă ar fi fost singur, explorând ezitant, ca un băiețel. Lottie nu știa cum să-l ajute, așa că făcu unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată, adică îi răspunse menajerei pe un ton calm:

— Nu, mulțumim, doamnă Trench. Nu cred că vom lua cina. Poate că ați putea să ne trimiteți niște vin și niște apă. Și rugați-le pe cameriste să scoată numai câteva lucruri în seara asta. Pot despacheta restul mâine. Între timp, eu și cu lordul Sydney o să aruncăm o privire în jur.

— Da, doamnă. O să mă ocup ca lucrurile dumneavoastră personale să fie despachetate imediat.

Menajera plecă și le dădu instrucțiuni câtorva dintre menajere, care se grăbiră să le îndeplinească. Deasupra era un candelabru încă stins, iar camera era luminată doar de două lămpi. Lottie îl urmă pe soțul ei și se apropiară

împreună de arcada de la capătul sălii mari, care dădea spre o galerie cu portrete. Aerul mirosea a vopsea proaspătă și a covoare noi.

Charlotte îi studie lui Nick profilul, în timp ce el se uita uimit la pereții galeriei, și ghici că-și amintea pânzele care fuseseră o dată acolo, în locurile acum goale.

— Se pare că trebuie să cumpărăm câteva tablouri, spuse ea.

— Au fost vândute ca să plătim datoriile tatii.

Venind mai aproape, Lottie își lipi obrazul de haina lui, acolo unde se întâlneau umărul și brațul.

— Îmi arăți casa?

Nick tăcu multă vreme. Când o privi, în ochii lui se citea înțelegerea faptului că toate urmele băiatului care locuise aici dispăruseră.

— Nu în seara asta. Trebuie să o văd singur.

— Înțeleg, spuse Lottie luându-l de mână. Sunt, oricum, destul de obosită. Aș prefera să văd casa mâine dimineață, pe lumină.

Degetele lui le strânseseră imperceptibil pe ale ei, apoi le dădură drumul.

— Te duc sus.

Ea zâmbi.

— Nu e nevoie. O rog pe doamna Trench sau pe unul dintre servitori să vină cu mine.

*

De undeva din casă se auzea o pendulă bătând ora douăsprezece și jumătate când Nick intră în sfârșit în dormitor. Neputând să adoarmă în ciuda epuizării, Lottie luase un roman dintr-o valiză și citise deja jumătate.

Încăperea era comodă, iar patul avea o tăblie tapițată cu mătase și draperii din același material. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță frumoasă de verde. Prinsă de povestea pe care o citea, Lottie ridică privirea abia când auzi parchetul scârțâind.

Puse cartea jos și îl văzu pe Nick în prag. Așteptă răbdătoare ca el să vorbească, întrebându-se câte amintiri se treziseră după plimbarea lui prin casă, câte fantome tăcute îi tăiaseră calea.

— Ar trebui să dormi, spuse el până la urmă.

— La fel și tu.

Lottie dădu cuvertura la o parte și întrebă, după o pauză lungă:

— Vii lângă mine?

El o privi, zăbovind asupra volanelor de pe pieptul cămășii de noapte, genul de veșmânt închis până sus, decent, care avea darul să-l aprindă mai mult decât orice altfel de croială. Părea atât de singur, dezolat... Ca atunci când îl cunoscuse.

— Nu în seara asta, îi spuse el pentru a doua oară în acea zi.

Se priviră în ochi. Lottie știa că ar fi bine să păstreze aparența de calm și să aibă răbdare cu el. Cerințele, supărările ei, n-ar fi făcut decât să-l îndepărteze. Dar, spre oroarea ei, se auzi spunând curajos:

— Rămâi.

Știa amândoi că nu-i cerea câteva minute sau câteva ore. Voia o noapte întreagă.

— Știi că nu pot, rosti el încet.

— Nu o să-mi faci nimic rău. Nu mă tem de coșmarurile tale.

Lottie se ridică în capul oaselor, privindu-l fix. Deodată

nu mai putu să țină în frâu o cascadă de cuvinte nechibzuite, rostite pe un ton emoționat:

— Vreau să rămâi cu mine. Vreau să fiu aproape de tine. Spune-mi ce să fac sau să spun ca să se întâmple asta. Spune-mi, te rog, fiindcă nu pot să mă stăpânesc. Vreau mai mult decât ești dispus să-mi dai.

— Nu știi ce-mi ceri.

— Îți promit că niciodată...

— N-am nevoie să mă încurajezi sau să-mi promiți ceva, spuse el aspru. E un fapt. Există o parte din mine pe care n-ai vrea s-o cunoști.

— Cândva mi-ai cerut să am încredere în tine. Acum te rog eu același lucru. Spune-mi ce s-a întâmplat de ai astfel de coșmaruri. Spune-mi ce te bântuie.

— Nu, Lottie.

Dar, în loc să plece, Nick rămase pe loc, de parcă picioarele nu mai ascultau de el. Deodată, ea înțelese cât de mult dorea să-i spună ce-l chinuiește. Dar la fel de puternică era credința că ea l-ar respinge dacă ar ști. Începuse să transpire, iar pielea îi strălucea ca bronzul ud. Câteva șuvițe din părul castaniu i se lipiseră de frunte. Voia din tot sufletul să-l atingă, dar reuși să rămână pe loc.

— Nu o să plec de lângă tine, spuse ea încet. Orice ar fi. S-a întâmplat pe nava închisoare, nu? Are legătură cu adevăratul Nick Gentry. L-ai omorât ca să-i iei locul? Asta te chinuiește atât?

Văzu cum Nick tresare și se gândi că, probabil, se apropiase de adevăr. Apărările lui slăbiră și soțul ei clătină din cap, încercând să le depășească. Nu reuși, așa că-i aruncă o privire disperată.

— Nu a fost așa.

Lottie continuă să se uite la el.

— Atunci cum?

Liniile trupului său se schimbă, devenind resemnate. Se sprijini cu un umăr de perete, întorcându-se într-o parte și privind în podea.

— Am fost trimis pe navă pentru că am omorât un om. Aveam paisprezece ani. Mă alăturasem unui grup de hoți la drumul mare, și un bătrân a murit în timp ce noi îi jefuiam trăsura. Curând după aceea am fost judecați și condamnați. Mi-era prea rușine să spun cuiva cine sunt, așa că am zis că mă cheamă simplu, John Sydney. Ceilalți patru au fost repede spânzurați, dar, din cauza vârstei mele, magistratul mi-a ușurat sentința. Zece luni pe *Scarborough*.

— Sir Ross te-a condamnat, murmură Lottie, amintindu-și cuvintele Sophiei.

Nick zâmbi amar.

— Habar n-aveam noi că într-o zi vom fi cumnați, zise, sprijinindu-se mai mult de zid. Cum am plecat spre vas am știut că n-o să rezist mai mult de o lună acolo. Ar fi fost mai bine să mă spânzure. Navei i se spunea *Academia lui Duncombe*. El era căpitanul. Jumătate din prizonieri tocmai muriseră de febră. Cei norocoși. Era un vapor mai mic decât altele și era ancorat chiar în afara portului. Era potrivit pentru o sută de prizonieri, dar ei înghesuiau acolo încă jumătate pe atât, sub punte. Tavanul era atât de jos încât nu puteam sta în picioare. Deținuții dormeau pe podea sau pe o platformă construită în lateral. Fiecare avea voie să doarmă într-un spațiu de doi metri pe cincizeci de centimetri. Eram mereu în lanțuri, iar zgomotul lor ajunsese de nesuportat. Oricum, cel mai rău era mirosul. Ni se dădea rar voie să ne spălăm, pentru că nu aveam niciodată suficient săpun, și trebuia să ne clătim cu apă sărată. Nu exista ventilație, ci doar un șir de hublouri lăsate deschise spre largul mării.

Mirosul era atât de puternic încât pe gardienii care deschideau ușile dimineața îi copleșea. Unul dintre ei a leșinat odată. De când eram închiși, seara, și până când se deschideau ușile, dimineață, eram lăsați în plata Domnului, fără niciun gardian.

— Și ce faceați atunci? Întrebă Lottie.

El desfăcu buzele, rânjind sălbatic și dându-i fiori.

— Prizonierii pariau, se băteau, făceau planuri de evadare și se violau între ei.

Ea nu înțelese, iar el o privi uimit, repetând ce tocmai spusese. Lottie clătină din cap, nedumerită.

— Dar un bărbat nu poate fi violat.

— Ba te asigur, spuse Nick sarcastic, că se poate. Iar eu voiam cu tot dinadinsul să evit asta. Din păcate, băieții de vârsta mea, paisprezece, cincisprezece ani, erau cele mai ușor de prins victime. Eu am fost în siguranță pentru că mă împrietenisem cu un băiat ceva mai mare și mai experimentat decât mine.

— Nick Gentry?

— Da. Avea grijă de mine când dormeam, mă învăța cum să mă apăr și mă obliga să mănânc ca să nu mor, chiar dacă mâncarea era atât de rea încât abia dacă o puteam înghiți. Discuțiile cu el mi-au ținut mintea ocupată în zilele în care credeam că o să înnebunesc din lipsă de activitate. N-aș fi supraviețuit fără el și știam asta. Mi-era foarte frică de ziua în care avea să plece. La șase luni după ce am fost închis, Gentry mi-a spus că va fi eliberat după încă o săptămână.

Expresia de pe chipul lui îi făcu lui Lottie stomacul să se strângă.

— Mai avea doar o săptămână, după ce supraviețuise doi ani în acea gaură de iad. Ar fi trebuit să mă bucur pentru el, dar nu mă bucuram. Nu mă puteam gândi decât la

siguranța mea, care n-avea să dureze nici cinci minute după plecarea lui.

Se opri, amintindu-și.

— Ce s-a întâmplat mai departe? Întrebă Lottie încet. Spune-mi.

Chipul lui deveni inexpressiv. Sufletul îi păstrase atâta vreme secretele încât acum refuza să le elibereze. Un zâmbet ciudat, rece, îi apărură pe față când spuse, plin de dispreț pentru sine însuși:

— Nu pot.

Lottie se încordă ca să nu sară din pat și să nu se repeadă spre el. Căldura tuturor lacrimilor necurse i se strânse sub pleoape când îi privi silueta întunecată.

— Cum a murit Gentry? Întrebă ea.

El înghiți în sec și clătină din cap. În fața chinului său tăcut, ea încercă să încline cumva balanța.

— Nu te teme, șopti. O să rămân cu tine orice ar fi.

El se uită în altă parte și strânse pleoapele, ca și cum ar fi ieșit brusc la lumină după o lungă perioadă petrecută pe întuneric.

— Într-o noapte, unul dintre prizonieri m-a atacat. Numele lui era Syles. M-a tras jos de pe platformă, în timp ce dormeam, și m-a lipit de podea. M-am luptat din toate puterile, dar era de două ori cât mine și nimeni n-avea de gând să se amestece, fiindcă se temeau prea tare de el. L-am strigat pe Gentry, să-l ia pe nemernic de pe mine înainte să apuce să...

Oprindu-se, el scoase un sunet ciudat, un fel de râs, dar total lipsit de umor.

— Și te-a ajutat? Întrebă Lottie.

— Da, idiotul, spuse el icnind. Știa că nu are rost să facă asta pentru mine. Dacă n-aș fi fost molestată atunci, cu

siguranță s-ar fi întâmplat după ce pleca el. Nu trebuia să-i cer ajutorul și el nu trebuia să mă ajute. Dar l-a dat la o parte pe Syles și...

Tăcu din nou, mult timp.

— A murit în încăierare? se forță Lottie să-l întrebe.

— A murit mai târziu, în acea noapte. Și-l făcuse dușman pe Syles, iar răzbunarea nu s-a lăsat mult așteptată. Înainte să se crape de ziuă, nenorocitul l-a strangulat în somn. Când mi-am dat seama ce se întâmplase, era prea târziu. M-am dus la Nick, am încercat să-l fac să se trezească, să respire. Nu se mișca. Trupul i s-a răcit în brațele mele.

Îi tremura bărbia. Își dresе glasul. Lottie nu-l putea lăsa să se oprească înainte să afle toată povestea.

— Cum ai schimbat locul cu el?

— În fiecare dimineață, asistentul medical venea jos, împreună cu unul dintre gardieni, ca să adune cadavrele celor care muriseră în timpul nopții, bolnavi, flămânzi sau din cauza a ceva ce ei numeau „deprimarea sufletului”. Cei care nu muriseră, dar erau pe moarte, ajungeau sus, pe punte. M-am prefăcut bolnav, lucru simplu de altfel, date fiind condițiile. Ne-au dus pe amândoi sus și au întrebat cum mă cheamă și cine e cel care a murit. Gardienii nu îi cunoșteau pe prizonieri. Pentru ei, toți eram la fel. Și eu îmi schimbasem hainele cu ale... ale cadavrului lui, așa că nu aveau de ce să nu creadă când le-am spus că sunt Nick Gentry și că băiatul mort era John Sydney. În următoarele câteva zile am rămas pe punte, prefăcându-mă bolnav, ca să nu fiu trimis înapoi. Ceilalți bărbați care fuseseră aduși sus erau prea bolnavi sau prea slăbiți ca să le pese cum îmi spuneam eu.

— Și curând ai fost eliberat, spuse Lottie încet. În locul lui Gentry.

— El a fost îngropat într-o groapă comună din apropiere de port, iar eu am scăpat. Iar acum, numele lui îmi e mai aproape decât al meu.

Lottie era copleșită. Nu se mira că soțul ei preferase să păstreze numele lui Nick Gentry. Într-un fel, probabil că simțise că-i păstrează acestuia amintirea vie. Numele era ca un talisman, un nou început. Nici nu putea începe să înțeleagă cât de rușinat se simțise de adevărata lui identitate, crezând că e responsabil de moartea prietenului său. Nu era, bineînțeles, vina lui. Dar chiar dacă l-ar fi putut face să recunoască asta, nu avea cum să-l vindece de vinovăție.

Se dădu jos din pat, călcând cu tălpile goale pe covorul aspru. Se apropie de el și se simți, brusc, nelalocul ei. Dacă îl trata cu blândețe, Nick ar fi putut crede că îi e milă de el. Dacă tăcea, ar fi luat-o ca pe un semn de dispreț sau dezgust.

— Nick, spuse încet.

El nu se uită la ea. Merse în fața lui, ascultându-i respirația sacadată.

— Nu ai făcut nimic rău strigând după ajutor. El voia să te ajute, așa cum ar fi făcut orice prieten bun. Niciunul dintre voi nu a greșit.

Soțul ei se șterse la ochi cu dosul mânecii, respirând întretăiat.

— I-am furat viața.

— Nu, rosti ea repede. N-ar fi vrut nici el să rămâi acolo. Cui i-ar fi folosit?

O picătură fierbinte și sărată îi atinse buzele. Cât de bine înțelegea ea sentimentul de vinovăție și ura de sine pe care o genera, mai ales dacă nu avea cine să te ierte. Iar cel a cărui iertare o căuta Nick murise.

— Nu poate să vină să-ți vorbească, spuse ea. Dar o să

vorbesc eu în locul lui. Dacă ar putea, ți-ar spune că ești iertat. Acum totul e bine. Sunt liniștit, și așa ar trebui să fii și tu. E momentul să te ierți.

— De unde știi că asta ar spune?

— Astea ar fi cuvintele oricui ține la tine. Iar el te-a iubit, fiindcă altfel nu și-ar fi riscat viața ca să te apere.

Pășind înainte, Lottie îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Și eu țin la tine, spuse, folosindu-se de toată greutatea ca să-l facă să se aplece spre ea. Te iubesc, șopti. Te rog, nu te feri de mine.

Și îl sărută. Dură mult până când el îi răspunse. Scoase un sunet neclar, apoi mâinile tremurânde îi apucară chipul, ținând-o pe loc, în timp ce buzele lui le sărutară pe ale ei. Avea obraji uzi de lacrimi și de sudoare, iar sărutul era aproape dureros în fervoarea lui.

— Te ajută să auzi asta? Întrebă Lottie când o eliberă.

— Da, spuse el răgușit.

— Atunci o s-o spun oricând ai nevoie, până când o să începi să mă crezi.

Îl apucă pe după gât și-l trase spre ea, sărutându-l, iar Nick o sperie cu sălbăticia de care dădu dovadă. O ridică în brațe cu o ușurință înfricoșătoare și o duse spre pat, unde o culcă pe saltea. Își smulse hainele, neobosindu-se să desfacă nasturii. Se urcă deasupra ei și îi sfâșie cămașa de noapte. Lottie înțelese vag că nevoia lui de-a fi cu ea era atât de mare încât își pierduse tot autocontrolul. Îi desfăcu picioarele cu genunchiul și se poziționă la intrarea în corpul ei, care era nepregătit, în ciuda dorinței ei de a-l primi.

Alunecând în jos, Nick o sărută, cu mâinile lui mari strângându-i șoldurile și apăsându-le pe saltea, în timp ce ea se arcui, surprinsă. O pătrunse cu limba, umezind și înmuind carnea sensibilă. Găsi punctul delicat de deasupra intrării și-

și trecu limba peste el, din nou și din nou, până când simți parfumul dorinței ei. Se ridică din nou și o pătrunse grăbit.

Odată ajuns unde-și dorea, ferocitatea lui Nick dispăru. Rămase pe loc, cu brațele puternice de-o parte și de alta a capului ei, respirând greu. Lottie era prinsă dedesubt, cu carnea tremurând în jurul sexului lui.

O sărută din nou, cu blândețe, tachinând, atingând-o cu vârful limbii. Ea prețuise în secret amintirea săruturilor lui, atingerea delicată a buzelor unui străin... Dar acum era diferit, întunecat, amețitor și puternic. Se arcui, suspinând ușurată când el îi atinse sfârcurile. Nick se folosi de tot talentul lui ca s-o aprindă, s-o facă să-l dorească mai mult. Lottie încercă să-l tragă mai aproape. El îi rezistă, menținând ritmul languros și îndemnând-o să tacă, sărutând-o ca să-i alunge protestele. Apoi, deodată, o pătrunse cu putere. Uimită, Lottie se uită la el.

— Ce faci? Întrebă pierdută.

El o sărută încet. După un timp, ea își dădu seama că mișcările lui urmăreau un ritm anume. Opt erau lente, două, adânci. Șapte lente, trei adânci... Și tot așa până ajunse la zece mișcări puternice. Lottie suspină și ridică șoldurile spre el, cuprinsă de plăcerea volatilă a climaxului. Când senzațiile începură să se stingă, Nick schimbă puțin poziția, ridicându-se mai mult deasupra ei și desfăcându-i mai larg pulpele, astfel ca locul pe care-l atingea înăuntrul ei să fie diferit. O pătrunse adânc, lipindu-și corpul de ea, și făcu mișcări circulare, lente.

— Nu mai pot, spuse Lottie cu râsuflarea tăiată, înțelegând ce vrea el și știind că e imposibil.

— Lasă-mă să încerc, șopti Nick, neobosit și talentat, continuând mișcările circulare, folosindu-și corpul ca să-i facă plăcere.

Lottie constată cu uimire că dorința o cuprindea repede, iar simțurile ei se bucurară de stimularea răbdătoare care îi făcea carnea să se înfioare în timp ce el se mișca din nou și din nou în ea.

— Vai...

Sunetele dispărură când ea ajunse pe o nouă culme, mâinile și picioarele îi zvâcniră și obrazul i se lipi de umărul lui. Apoi el reluă ritmul. Nouă mișcări lente, una adâncă...

Lottie nu mai știa de câte ori o adusese la extaz sau de cât timp făceau dragoste. Îi șopti la ureche, o alintă, o laudă, îi spuse cât de mult o dorește, cât de mult îi place să fie cu ea și cât își dorește să o satisfacă. Îi făcu mai multă plăcere decât credea că poate suporta, până când îl rugă să se oprească, fiindcă era epuizată.

Nick îi făcu pe plac, deși nu prea ar fi vrut, și se mișcă din nou în ea, o ultimă dată, eliberând toată tensiunea pe care o acumulase, gemând și tremurând. O sărută din nou și se retrase din trupul ei satisfăcut. Lottie abia avea puterea să ridice capul, dar îl prinse de mână și întrebă:

— Rămâi cu mine?

— Da, îl auzi spunând. Da.

Ușurată și obosită, ea căzu repede într-un somn fără vise.

Capitolul 13

Prin fereastra lăsată deschisă cu o seară înainte intra acum soarele dimineții. Lottie căscă și se întinse, tresărind de durere când încordă mușchii picioarelor și când simți senzația de disconfort din...

Amintindu-și deodată de noaptea trecută, se răsuci. Un fior de plăcere o străbătu când îl văzu pe Nick dormind pe

burtă alături de ea, cu spatele lat și puternic strălucind în lumină. Avea capul pe jumătate ascuns într-o pernă și buzele desfăcute. Umbra bărbii crescute peste noapte îi acoperea obrazul, făcându-l să pară un bandit chipeș. Lottie nu mai simțise vreodată un astfel de interes pasional pentru cineva sau pentru ceva. Era o dorință aprinsă de-a-i cunoaște toate detaliile minții, trupului și sufletului. Era bucuria de-a fi cu el.

Ridicându-se într-un cot, își dădu seama că până atunci nu avusese ocazia să-l studieze după pofta inimii. Liniile corpului său erau prelungi și puternice, cu spatele lat deasupra unei talii subțiri și unor șolduri înguste. Avea pielea fină și era bine făcut. Îi admiră fundul, acoperit de așternut. Dar voia să vadă mai mult. Privindu-i cu grijă chipul adormit, întinse mâna spre marginea cearșafului și începu să-l tragă în jos, din ce în ce mai jos.

Cu o mișcare atât de rapidă încât o făcu să tresară, Nick îi prinse încheietura. Deschise ochii și o privi adormit, apoi zâmbi. Când îi vorbi, avea vocea înăsprită de somn.

— Nu-i cinstit să te holbezi la un bărbat adormit.

— Nu mă holbam, spuse Lottie pe un ton jucăuș. Femeile nu se holbează, adăugă, măsurându-l din priviri. Dar îmi place cum arăți dimineața.

Nick îi dădu drumul și clătină din cap, pufnind și aranjându-și părul în dezordine. Se răsuci pe o parte, lăsând să i se vadă pieptul. Lottie nu rezistă și se apropie mai mult, lipindu-și sânii de trupul lui.

— Ai dormit vreodată cu acea prietenă a ta? Întrebă ea strecurându-și picioarele între ale lui.

— Te referi la Gemma? Doamne ferește! Nu.

— Atunci eu sunt prima femeie lângă care ai dormit.

El o atinse ușor, desenându-i curbura umărului cu

vârful degetelor.

— Da.

Ea nu se opuse atunci când Nick o culcă pe spate și îi sărută sânii. Erau încă sensibili din seara dinainte și tresări când îi simți limba fierbinte făcând cercuri blânde în jurul sfârcului trandafiriu. Destinsă în lumina soarelui, între cearșafurile albe, Lottie îl cuprinse în brațe.

— Nick, nu putem, spuse brusc, uitându-se la ceas. Doamne, Dumnezeule, am întârziat!

— La ce? întrebă el înfundat, fără să se lase dat la o parte.

— Sophia și Ross au promis că vin la ora zece. Abia dacă avem timp să ne spălăm și să ne îmbrăcăm. Dă-te la o parte! Trebuie să mă grăbesc!

Încruntat, Nick îi dădu voie să se strecoare de sub el.

— Eu mai stau.

— Nu se poate. Trebuie să facem turul casei cu Sophia și cu Ross, iar tu o să fii amabil și o s-o lauzi pe sora ta pentru treaba minunată pe care a făcut-o, apoi o să le mulțumești amândurora pentru generozitate. După care o să luăm cina mai devreme și ei o să se întoarcă la Silverhall.

Nick se întinse pe o parte și o privi.

— Asta o să țină cel puțin zece ore. N-o să pot sta departe de tine atâta vreme.

— Trebuie să găsești o cale...

Lottie se opri brusc, trăgând aer în piept.

— Ce e? întrebă el îngrijorat.

Lottie roși din cap până în picioare.

— Mă doare... În locuri în care de obicei nu mă doare.

Nick înțelese imediat. Zâmbi larg, apoi aplecă privirea, încercând să pară cuprins de remușcări.

— Îmi pare rău. Asta e efectul secundar al dragostei

tantrice.

— Așa se numește ce-am făcut noi? spuse ea mergând spre un fotoliu, aproape de șemineu, unde își lăsase halatul în care se înfășură grăbită.

— E o formă de artă din India antică, explică el. Metode ritual, folosite pentru a face dragoste mai mult.

Obrajii ei continuă să ardă la amintirea lucrurilor pe care i le făcuse în noaptea dinainte.

— A fost cu siguranță mult.

— Nu chiar. Experții fac sex și nouă sau zece ore la rând. Ea îl privi șocată.

— Ai putea să faci asta dacă ai vrea?

Ridicându-se, Nick se apropie de ea, nederanjat că e gol. O luă în brațe și o alintă, sărutându-i părul blond și moale și jucându-se cu coada împletită care-i atârna pe spate.

— Nu m-ar deranja să încerc asta cu tine, spuse zâmbind cu buzele lipite de tâmpla ei.

— Nu, mulțumesc. Și așa abia dacă mai pot să merg.

Ea îl mângâie pe piept, atingându-i sfârcul.

— Mă tem că nu te pot încuraja să-ți testezi cunoștințele tantrice.

— Nu-i nimic, răspunse el amabil. Putem face alte lucruri, adăugă pe un ton scăzut, seducător. Nici măcar n-am început să-ți arăt ce știu.

— De asta mă temeam, spuse ea râzând.

Nick o apucă de bărbie și îi ridică privirea spre el. Lottie se miră de expresia din ochii lui, de căldura care se simțea în adâncurile albastre. O sărută, aplecându-se încet, ca și cum s-ar fi așteptat ca să se ferească. Parcă se temea ca nu cumva dorința de a-l săruta să se fi evaporat peste noapte. Stând nemișcată, închise ochii și îi simți buzele catifelate apăsându-le pe ale ei.

Nick abia dacă se recunosc pe sine în zilele următoare. După mărturisirea pe care i-o făcuse lui Lottie și reacția ei atât de neașteptată, totul se schimbase. Ar fi trebuit să-l respingă pentru ce făcuse, dar ea îl îmbrățișase, îl acceptase fără să ezite. Nu înțelegea nici el de ce. Așteptase atent ca ea să dea semne că regretă și că-și revine în simțiri. Dar ea tot nu-l respinsese. Lottie se deschidea în fața lui, sexual și emoțional. Încrederea ei îl speria, la fel ca și reacția lui la această încredere. Doamne, cât de compromisă îi era independența... Dar nu avea ce face ca să împiedice asta.

În fața inevitabilului, nu avea de ales, așa că alese să cedeze. În fiecare zi lăsa căldura și bucuria să-l cuprindă tot mai mult. Era fericit. Nu mai era atât de încărcat și de tensionat, nu mai era înfometat după lucruri pe care nu le putea avea. Pentru prima dată în viață era împăcat. Chiar și coșmarurile îi dădeau pace. Dormea mai adânc și mai bine decât oricând și, dacă visele începeau să-l supere, se trezea cu corpul mic al lui Lottie alături de el, cu părul ei mătăsos peste braț. Nu fusese niciodată atât de indulgent cu sine. Acum lenevea în pat, făcea dragoste cu soția lui și se plimba cu ea, ba chiar mersese la picnic și îi plăcuse, deși avea impresia că ar fi trebuit să fie în Londra, cu Morgan și cu detectivii, ca să facă lucruri utile.

Începea să simtă nevoia să fie pe stradă. Îl chemau vânătoarea, urmărirea. Nu știa cum să fie viconte și avea impresia că locul lui nu e acolo, în casa copilăriei. Nu se petrecuse nicio schimbare magică de când sosise citația și, cu sau fără sânge albastru, el era un produs al vieții pe stradă.

— M-am tot gândit la ce ți-ar trebui, îi spuse Lottie într-o dimineață, în timp ce se plimbau pe o alee mărginită de trandafiri, pe marginea unui iaz cu nuferi.

Pe cealaltă parte a apei, o pajiște întinsă ducea la un lanț de lacuri artificiale mărginite de o pădure de cedri și ulmi. Nick o condusesese pe o scurtătură pe care o cunoștea de mic, care ocolea pajiștea, trecea peste un zid și pe o potecă, ducând drept în pădure.

Zâmbind, el ridică brațele ca să o ajute să coboare de pe zid. Deși ar fi putut sări singură, ea îi acceptă ajutorul, sprijinindu-se de umerii lui. Soțul ei o prinse de talie.

— Și ce mi-ar trebui? întrebă, lăsând-o să alunece până când ajunse cu tălpile pe pământ.

— O cauză.

— O ce?

— O cauză care să merite efortul. Ceva care să n-aibă legătură cu gestionarea averii.

Nick se uită la trupul ei mic, îmbrăcat într-o rochie de culoarea piersicii, cu tiv maroniu.

— Am deja o cauză, spuse sărutând-o.

O simți zâmbind înaintea sa îl sărute și să deschidă gura ca să-l primească înăuntru.

— Mă refer la ceva care să te țină ocupat în timpul liber, spuse ea cu răsuflarea tăiată atunci când el se opri.

Nick îi mângâie talia fără corset.

— Și eu.

Lottie râse și păși înapoi, călcând cu ghetetele fără toc pe covorul de frunze de la marginea pădurii. Raze subțiri de lumină intrau printre coroanele copacilor, strălucind în acul de păr pe care și-l prinsese în coc.

— Sir Ross e interesat de reformarea sistemului de justiție, spuse ea, și de drepturile femeilor și ale copiilor. Dacă ar fi să alegi și tu ceva ce să servească publicului, ai putea să-ți folosești mai bine poziția în Camera Lorzilor...

— Stai, spuse el trist, urmând-o prin labirintul de

trunchiuri. Dacă ai de gând să mă compari cu sfântul meu cumnat...

— Era doar un exemplu, nu vă comparăm.

Se opri lângă un ulm imens și pipăi scoarța crăpată.

— Ideea e că în ultimii cinci ai lucrat pentru oameni, i-ai ajutat. Și să te oprești atât de brusc...

— N-am ajutat oamenii, o întrerupse Nick, supărat. M-am amestecat cu infractorii și cu prostituatele, în căutarea fugarilor de la Tyburn și de la East Wapping.

Lottie îl privi blând, cu ochii căprui plini de tandrețe.

— Și, făcând asta, ai transformat Londra într-un loc mai sigur și i-ai adus în fața justiției pe cei care-o meritau. Pentru Dumnezeu, de ce te simți jignit de implicația că ai făcut ceva bun?

— Nu vreau să se creadă că sunt altfel decât sunt, răspunse el tăios.

— Eu te văd exact așa cum ești, îl informă ea, și sunt ultima care ar spune că ești un sfânt.

— Foarte bine.

— Pe de altă parte, munca ta a fost în beneficiul altora, indiferent dacă recunoști asta sau nu. De aceea o să fie nevoie acum să-ți găsești o ocupație cu sens.

Lottie merse mai departe, pășind peste o creangă căzută.

— Vrei să mă transform într-un reformist? Întrebă el dezgustat, urmându-i pașii.

Ignorându-i dispoziția proastă, Lottie continuă să meargă printre copaci până când ajunseră la un lac micuț, ale cărui ape străluceau.

— Trebuie să existe ceva ce să te intereseze. Ceva pentru care să-ți dorești să lupți. Ce zici de îmbunătățirea condițiilor de pe Tamisa? Sau despre azilele în care sunt

amestecați bătrâni, copii și nebuni de care n-are nimeni grijă?

— Curând o să vrei să ții discursuri în Parlament și să dau baluri de caritate, spuse el strâmbându-se la idee.

Lottie continuă să-i vorbească despre problemele sociale.

— Nu sunt suficiente școli, unele sporturi sunt pline de cruzime, orfanii nu sunt bine îngrijiți, prizonierii eliberați...

— Am înțeles, o întrerupse Nick venind lângă ea.

— Dar o reformă pentru închisori? Țasta e un subiect despre care ai putea vorbi cu ceva convingere.

Nick îngheță, nevenindu-i să creadă că Lottie îndrăznise să-i spună așa ceva. Acea parte a trecutului său era păstrată într-un cotlon întunecat al minții lui. Faptul că ea o menționase pe un ton atât de obișnuit era un atac. O trădare. Dar privind-o și străduindu-se să-i răspundă, văzu blândețea din expresia ei. Ochii căprui îl ademeneau să se simtă în largul lui alături de ea și să împartă povara.

Se uită în altă parte, iar furia defensivă se transformă în alarmă. Sfinte Sisoe, voia să cedeze. Voia să-i dea ei și ultima bucată din sufletul lui, aceea pe care lumea încă n-o pătase, n-o distrusese, n-o făcuse mici fărâme. Dar cum să fie atât de vulnerabil?

— O să mă gândesc la asta, se auzi spunând răgușit.

Lottie zâmbi, întinzând mâna ca să-l mângâie pe piept.

— Mă tem că, dacă nu găsești ceva care să consideri că merită, o să înnebunești din cauza lipsei de activitate. Nu ești genul de bărbat care să poată petrece tot timpul amuzându-se. Și acum, că nu mai lucrezi pe strada Arcului...

Făcu o pauză, tulburată de ceva ce văzuse în privirea lui.

— Ți-e dor de munca ta, nu?

— Nu, spuse el repede.

— Adevărul, insistă ea încruntată.

El o luă de mână și o trase după el, pe marginea lacului.

— Îmi lipsește, recunosc. Am fost detectiv prea multă vreme. Îmi place provocarea și îmi place să simt că sunt mai deștept decât nemernicii de pe stradă. Știu cum gândesc ei. De fiecare dată când urmăresc un criminal scăpat din închisoare sau vreun violator nenorocit și îl aduc înapoi pe strada Arcului simt o satisfacție care nu seamănă cu nimic altceva. Eu...

Se opri, căutând cuvintele potrivite.

— Atunci știu că am câștigat jocul.

— Jocul? repetă Lottie cu grijă. Asta crezi că e?

— Așa se gândesc toți detectivii. Trebuie, dacă vrei să fii mai deștept decât inamicul. Trebuie să rămâi detașat, ca să nu-ți fie distrasă atenția.

— Cred că e greu să fii mereu detașat.

— Pentru mine nu e, o asigură el. Mi-a fost întotdeauna ușor să-mi ignor sentimentele.

— Înțeleg.

Dar deși părase că înțelege, tonul ei avea o notă de scepticism. De parcă s-ar fi îndoit că el mai putea să fie lipsit de emoție și acum. Tulburat și iritat, Nick tăcu. Se plimbară mai departe pe marginea lacului, iar el își spuse că abia aștepta să plece din Worcestershire și să se întoarcă la Londra.

Capitolul 14

— Azi te duci pe strada Arcului, nu-i așa? întrebă Lottie ținând între palme o cană de ceai și privindu-l pe Nick cum mânca omletă, fructe, cereale și pâine cu stafide.

El o privi, zâmbind reținut.

— De ce întrebi?

De când se întorseseră din Worcestershire, cu trei zile înainte, se întâlnise cu bancheri, angajase un administrator pentru averea sa, își vizitase croitorul și petrecuse o după-amiază cu prietenii, la cafeneaua lui Tom. Din câte știa ea, ziua aceea avea să decurgă la fel. Cumva, însă, intuiția îi spunea că va fi diferit.

— Ai o privire anume când te duci să te vezi cu sir Grant sau cu oricine altcineva de la poliție.

Nick nu se putu abține și zâmbi larg văzându-și soția atât de suspicioasă. Avea instinctul și perseverența unui terrier, ceea ce din punctul lui de vedere era un compliment, deși probabil că ea nu ar fi fost de acord.

— De fapt, nu mă duc pe strada Arcului, spuse el pe un ton degajat.

Era adevărat, deși într-un sens foarte restrâns.

— Mă duc doar să-mi vizitez un prieten. Pe Eddie Sayer. Ți-am mai spus despre el, îți amintești?

— Da. E unul dintre detectivi, spuse Lottie privindu-l printre pleoapele îngustate și pe deasupra ceștii de ceai. Ce puneți voi doi la cale? Nu ai de gând să faci ceva periculos, nu?

Tonul ei era puțin îngrijorat, și îl privi cu o grijă posesivă care-i făcu lui Nick inima să bată mai tare. Se chinui să înțeleagă ce însemnau toate aceste lucruri. Aproape că părea a fi speriată pentru el, ca și cum era important pentru ea să fie în siguranță. Nu-l mai privise niciodată așa, iar el nu știa cum să reacționeze. Cu grijă, întinse mâinile și o ridică, așezând-o la el în brațe.

— Nimic periculos, îi spuse cu buzele lipite de obrazul ei.

Amețit de gustul pielii lui Lottie, o sărută până la ureche

și o atinse cu limba.

— N-aș risca să vin acasă altfel decât întreg.

Ea se mișcă puțin, iar asta-l aprinse mai tare.

— Unde te întâlnești cu domnul Sayer? insistă ea.

Ignorându-i întrebarea, Nick o mângâie peste pieptarul din material alb și moale, pictat cu floricele și frunze. Decolteul circular îi descoperea linia gâtului și îl tenta peste puteri. Se aplecă și o sărută, strecurându-i o mână sub poalele rochiei.

— Nu-mi poți distrage atenția așa, spuse ea, dar el o auzi suspinând când îi atinse coapsa.

Imediat, descoperi repede ceva ce-i trezi interesul și-i făcu sexul să se întărească sub posteriorul ei.

— Nu porți lenjerie, murmură, mângâindu-i picioarele goale.

— Astăzi e prea cald, spuse ea cu răsuflarea tăiată, încercând să scape și împingându-i mâna de sub rochie. Nu i-am scos pentru tine, și... Nick, termină. O să dea menajera peste noi.

— Atunci trebuie să mă grăbesc.

— Tu nu te grăbești niciodată. Nick... Ah...

Se lipi de el când o atinse între coapse, în locul deja umed, învățat să răspundă imediat la atingerea lui.

— O să-ți fac asta săptămâna viitoare, la balul de la Markenfield, spuse încet, mângâind-o cu degetul mare. O să te duc într-un colțișor mai ferit și o să-ți ridic poalele rochiei, ca să te mângâi și să te sărut până-ți dai drumul.

— Nu, protestă ea slab, închizând ochii când el strecură un deget în ea.

— Ba da.

Nick își retrase degetul ud și o mângâie până când ea începu să tremure în brațele lui.

— O să te sărut ca să taci, îi șopti. Și o să te sărut când o să-ți dai drumul, cu degetele mele înăuntrul tău. Ca acum...

O pătrunse cu două degete și o sărută, iar ea gemu și tremură violent. După ce se scursese și ultimul strop de plăcere din trupul ei, Nick îi zâmbi mândru de sine.

— A fost suficient de repede pentru tine?

Scurta aventură de la masa de dimineață îl bine dispuse pe Nick și-i umplu mintea cu idei pentru momentul când aveau să se revadă. Vesel, închirie un căluț care să-l ducă la întâlnirea cu Eddie. Nu era înțelept să mergi cu trăsura sau cu un cal bun la taverna *Ulciorului însângerat*, un loc de întâlnire al infractorilor și sanctuar al nelegiuitorilor.

Nick mergea des acolo, fiindcă taverna se afla în cartierul în care el avusese un bordel. Fleet Ditch, principalul canal din Londra, trecea printr-o zonă cu foarte mare activitate criminală. Probabil că acolo era inima infracționalității din capitală, între închisorile Newgate, Fleet și Bridewell.

Ani întregi Nick nu avusese alt cămin. În momentul de vârf al carierei lui de infractor, își conducea afacerea dintr-un birou elegant, închiriat undeva în oraș, unde se întâlnea cu bancherii și clienții din pătura de sus, care, bineînțeles, nu voiau să vină în Fleet Ditch. Dar majoritatea timpului și-o petrecuse într-un bordel nu departe de acolo, devenind treptat parte din decor. Acolo făcuse planuri, întinsese capcane și strânsese o rețea de informatori și traficanți. Crezuse întotdeauna că acolo o să moară, tânăr și bogat, de acord cu vorbele unui criminal pe care-l spânzurase la Tyburn, și care îi spunea că o viață bine trăită e scurtă, dar fericită.

Însă înainte să apuce el să-și înfrunte moartea binemeritată, apăruse sir Ross cu târgul lui. Oricât nu i-ar fi

plăcut să recunoască, anii pe care îi petrecuse ca detectiv fuseseră cei mai frumoși din viața sa. Deși ura manipulările cumnatului său, nu putea nega că acesta îi îmbunătățise viața.

Se uită curios la străzile întunecate și aglomerate, unde mulțime de oameni se înghesuiau printre clădirile dărăpănate ce păreau construite una peste alta. Era șocant să te întorci aici când acasă aveai o soție frumoasă și cochetă, într-o locuință senină de pe strada Betterton. Ciudat, dar acum nu mai dorea cu atâta ardoare să vâneze. Nick se aștepta să simtă plăcerea sălbatică a căutării prin cele mai periculoase locuri din oraș, dar în loc de asta...

Aproape că-i părea rău că acceptase să-l ajute pe Sayer. Dar de ce? Nu era un laș și niciun aristocrat delicat. Doar că avea sentimentul neașteptat că locul lui nu mai era acolo. Acum avea ceva de pierdut și nu voia să riște.

Clătinând uimit din cap, Nick intră în taverna *Ulciorul însângerat*. Sayer îl aștepta la o masă dintr-un colț întunecos. Localul era la fel de mizerabil ca întotdeauna și mirosea a gunoi, a gin și a corpuri murdare.

Sayer îi zâmbi prietenește. Tânăr, vesel și înalt, omul era acum, fără îndoială, cel mai bun detectiv al lui sir Grant, după plecarea lui. Deși se bucura să-și vadă prietenul, Nick avu un sentiment ciudat. Privirea bărbatului avea o strălucire de nechibzuință, pe care își dădu seama că el nu o împărtășește. Cu siguranță că instinctul și abilitățile nu-l părăsiseră, dar nu mai dorea să vâneze.

Voia să fie acasă, alături de soția lui. Fir-ar să fie, gândi agitat.

— Morgan m-ar despica pe burtă ca pe un pește dacă ar ști că te-am rugat să mă ajuți, spuse Sayer glumeț.

— N-o să afle.

Nick se așază la masă și refuză berea pe care i-o oferi o slujnică. Fata se prefăcu îmbufnată, dar îi făcu semn cu ochiul când se îndepărtă.

— M-aș descurca și singur, cred, spuse Sayer încet, ca să nu fie auzit. Dar nu cunosc cartierul la fel de bine ca tine. Nimeni nu-l știe ca tine. Și ești singurul care poate să-l identifice pe cel pe care-l urmăresc, fiindcă-l cunoști.

— Cine e? întrebă Nick punând mâinile pe masă, apoi ridicându-le repede, ca să nu se murdărească pe haină.

— Dick Follard.

Numele îl surprinse pe Nick. Spre deosebire de infractorii de rând, care erau, majoritatea, oportuniști, Follard era un infractor de elită, talentat și lipsit de conștiință. Nick îl arestase cu doi ani înainte, după ce nemernicul jefuise casa unui avocat, pe care îl omorâse și căruia îi violase soția. Follard nu fusese spânzurat, ci expatriat, drept răsplată pentru că depusese mărturie împotriva foștilor lui complici.

— Follard a fost trimis în Australia, spuse Nick.

— S-a întors, răspunse Sayer zâmbind trist. Ca un câine după propria vomă.

— De unde știi?

— Nu pot dovedi, din păcate. Dar au apărut zvonuri și lumea spune că l-a văzut. Plus că au avut loc niște jafuri violente care arată exact ca acelea ale lui Follard. Ieri am interogat-o pe săraca femeie violată de un hoț care a intrat în casa ei și i-a ucis soțul. Aceeași metodă, aceleași tăieturi de cuțit, iar descrierea ei seamănă cu Follard. Mi-a spus chiar și despre cicatricea de pe gât.

— Iisuse.

Încruntat, Nick își duse mâna la frunte și se gândi.

— Nu pot să cred că Morgan te-a trimis să-l prinzi

singur pe Follard.

— Nu m-a trimis să fac asta, spuse Sayer vesel. Vrea doar să-i interoghez pe câțiva dintre vechii lui complici și să-i duc lui raportul. Eu aș prefera să-l prind direct pe Follard.

Nick zâmbi larg, știind exact ce reacție ar fi avut Morgan.

— Dacă reușești, o să-ți ia pielea de pe tine fiindcă ai făcut așa o prostie.

— Da. Și după o să mă pupe-n fund pentru că l-am prins pe expatriat. Și o să fiu pe prima pagină a ziarului „*Times*” și sute de femei o să mă implore să le bag în seamă.

Nick zâmbi trist.

— Faima nu e pe cât de plăcută pare, îl informă.

— Nu? Eu oricum vreau să încerc, spuse Sayer ridicând o sprânceană. Mă ajuți?

Nick dădu din cap, oftând.

— De unde vrei să începi căutarea?

— Rapoartele spun că Follard a fost văzut în mahalaua dintre aleea Toporului și strada Mortului. Acolo, cu toate găurile din pereți și tunelele dintre pivnițe, e ca un mușuroi de furnici.

— Da, știu locul.

Nick rămase impasibil, dar simți un fior neplăcut. Mai fusese acolo și știa că, oricât de obișnuit erai cu ororile din mahala, tot era o experiență neplăcută. Ultima dată când fusese pe aleea Toporului văzuse o mamă care-și prostitua copilul pentru o sticlă de gin, în timp ce femeile ușoare și cerșetorii se înghesuiau ca sardinele pe străzile înguste.

— O să fie nevoie să căutăm repede, spuse Nick. Odată ce se află că am venit, Follard o să fugă.

Sayer rânji abia reținut.

— Atunci să mergem. După tine.

Plecară din tavernă și o apucară pe străzi desfundate, pe care mirosul animalelor moarte din gunoaie atârna greu în aer. Clădirile în paragină se sprijineau una de alta sfârșite, gemând când bătea vântul mai tare. Nicio plăcuță cu numele străzilor nu se vedea nicăieri, iar casele și clădirile nu aveau numere. Străinii se pierdeau repede aici și erau jefuiți, atacați și lăsați să moară în vreo curte sau pe vreo alee întunecată. Sărăcia locuitorilor din mahala era greu de imaginat și singura lor scăpare temporară era în prăvăliile cu gin de la fiecare colț de stradă.

Pe Nick îl deranja să vadă condițiile în care trăiau acei oameni, copiii slabi, femeile degradate și bărbații disperați. Singurele creaturi sănătoase erau șobolanii și șoarecii care alergau pe stradă. Până atunci, Nick acceptase toate aceste lucruri ca pe o parte inevitabilă a vieții. Acum, pentru prima dată, se întreba ce-ar putea face pentru acei oameni. Dumnezeu, aveau nevoie de atâtea încât se simțea aproape copleșit. Își aminti ce-i spusese Lottie cu câteva zile înainte, că trebuie să existe ceva ce să-l intereseze, ceva pentru care să fie dispus să lupte. Acum, că se gândise la asta, recunoștea că ea are dreptate. Ca Sydney putea face mult mai multe decât ca Gentry.

Își înfipse mâinile în buzunare și se uită cu grijă la Sayer, care se gândea, evident, doar la cum să-l prindă pe Dick Follard. Așa și trebuia. Concentrare, își aminti Nick, dar în același timp auzea o voce care-i spunea că nu e bine să tentezi soarta de prea multe ori și să fii încăpățânat sau prost, altfel plătești cu sânge. Morgan știuse când să se oprească și era cazul să învețe și el același lucru.

Era momentul să se oprească, își dădu el seama. După ce-l ajuta pe Sayer, avea de gând să renunțe la a mai lucra pe stradă și să se reinventeze. De data asta ca lord Sydney. Un

bărbat cu soție, casă și, poate, copii.

Ideea de-a o ști pe Lottie gravidă îi făcu inima să tresalte. Începea să înțeleagă de ce îi fusese atât de ușor lui sir Ross să renunțe la a mai fi căpitanul detectivilor și de ce Morgan își prețuia familia mai mult decât orice altceva.

— Gentry, murmură Sayer. Gentry?

Pierdut în gânduri, Nick nu-l auzi.

— Sydney!

Nick îl privi întrebător.

— Da?

Sayer se încruntă.

— Fii atent. Pari distras.

— N-am nimic, spuse el scurt, dându-și seama că era, într-adevăr, preocupat.

Într-un astfel de loc, așa ceva era o greșeală. Se aventurară în mahala, iar Nick privi cu un ochi critic împrejurimile, încercând să-și amintească tot ce știa despre alei, tuneluri și trecerile dintre clădiri. Își duse mâna la piept, atingând bastonul scurt, cu fier la un capăt, pe care-l ținea în haină.

— Să începem cu clădirile din nord, spuse el, și să înaintăm treptat spre colțul străzii.

Sayer dădu din cap, încordându-se, gata de acțiune. Căutară metodic, făcând scurte pauze ca să le pună întrebări celor care păreau a ști ceva. Camerele și vizuinile în care intrară erau prost luminate, aglomerate și puturoase. Nick și Sayer nu întâmpinară nicio problemă, deși mulți le aruncară priviri ostile.

Într-un atelier dinspre capătul străzi, care funcționa pe post de magazin de cataramă, dar era de fapt o ascunzătoare pentru hoți și contrabandă, Nick văzu sclipirea de recunoaștere în ochii unui bătrân căruia îi vorbiră despre

Follard. Sayer verifica prăvălia, iar Nick se apropie de bărbat cu o privire curioasă.

— Știi ceva despre Follard? Întrebă el blând, atingându-și una dintre mâneci cu mâna opusă, un semnal bine cunoscut de infractorii londonezi.

Gestul era o promisiune de plată pentru informații valoroase. Pleoapele subțiri ale bătrânului coborâră peste ochii îngălbeniți cât timp acesta se gândi la propunere.

— S-ar putea.

Nick îi puse câteva monede în palmă, iar degetele încrețite ale omului din fața lui se strânsură peste ele.

— Ai putea să încerci în prăvălia cu gin de pe strada Melancoliei.

Dând din cap drept mulțumire, Nick se uită la Sayer și îi făcu acestuia semn că e timpul să plece. Se îndreptară spre locul cu pricina, la două străzi distanță de alea Toporului. Așa cum se întâmpla cu majoritatea prăvăliilor care vindeau gin în Fleet Ditch, se aglomera cu mult înainte de prânz, iar clienții beți zăceau deja pe podea. După ce se sfătuiră puțin, Nick merse la intrare, iar Sayer o luă prin spatele clădirii dărăpănate.

Imediat cum intră Nick, se auziră câteva murmure furioase din mulțime. Un detectiv înalt nu se putea ascunde între oameni. Și mai rău era că el își făcuse nenumărați inamici pentru că îi turnase pe mulți și plecase să lucreze pentru detectivii de pe strada Arcului. Nu era foarte popular în Fleet Ditch. Ignorând murmurele amenințătoare, se uită atent printre oameni.

Deodată, văzu chipul pe care-l căuta. Dick nu se schimbase niciun pic. Figura lui de șobolan era sub același păr negru și uleios, iar gura cu dinți ascuțiți îi dădea un aer feroce. Se priviră rece, provocator.

Apoi Follard dispăru, strecurându-se prin mulțime cu ușurința unui rozător, spre ușa din spate. Nick trecu de masa de oameni dintre ei, făcându-și loc cu hotărâre oarbă. Când ajunse pe alee, Follard fugise deja, iar Sayer nu se vedea nicăieri.

— Sayer! strigă Nick. Unde naiba ești?

— Aici, se auzi strigătul sugrumat al detectivului, iar Nick se răsuci și-l văzu urcând un gard înalt, pe urmele fugarului.

Nick sări gardul după ei și fugi de-a lungul unei alei umbrite de acoperișurile clădirilor de pe lateral. Aleea era înfundată, iar Nick se opri brusc, văzându-l pe Sayer că se uită în sus. Follard escalada zidul deteriorat al unui depozit cu trei etaje, ca o insectă care căuta sprijin în găurile dintre cărămizi. După ce urcă două etaje, ajunse la o gaură suficient de mare încât să încapă prin ea și trupul lui subțire dispăru înăuntru. Sayer blestemă dezgustat.

— L-am pierdut, spuse scurt. Eu nu mă cațăr acolo.

Nick măsură zidul, apoi se apropie în fugă și-și luă avânt, sărind în sus. O luă pe urmele lui Follard, sprijinindu-se cu mâinile și picioarele în găurile cărămizii sfărâmicioase, ca să urce mai departe. Respirând greu, se cățără pe urmele fugarului.

— Fir-ar să fie, Gentry! exclamă Sayer apreciativ. Găsesc eu altă cale să intru.

Nick se cățără mai departe, până când ajunse la o gaură mare de la etajul al doilea. Odată intrat, se opri și ascultă atent. Auzi sunet de pași de deasupra. Văzu o scară de fier care ducea la ultimul etaj, așezată acolo unde cândva fuseseră trepte de piatră, acum sfărâmate. Nick făcu pași mari, dar atenți, într-acolo. Scara era destul de nouă, deci depozitul era încă folosit, în ciuda stării sale de degradare.

Probabil că aici se aduceau bunuri furate sau de contrabandă și se adăposteau fugarii. Niciun ofițer cu capul pe umeri nu ar fi îndrăznit să intre.

Scara scârțâi sub greutatea lui Nick. Când ajunse la etajul al treilea, văzu că podeaua era aproape cu totul putrezită și că doar un rând de scânduri mai rămăseseră, asemănătoare cu coastele unui animal mare. Deși pe margini mai erau câteva bucăți de lemn subțire, centrul podelei dispăruse, la fel ca la etajul al doilea, ceea ce însemna că, dacă ar fi căzut de acolo, ar fi murit cu siguranță.

Când Dick Follard îl văzu, se întoarse și se repezi spre scheletul din lemn. Imediat, fostul detectiv înțelese care îi erau intențiile. Clădirea de alături era atât de aproape încât ai fi putut sări în ea. Fugarul nu trebuia decât să se arunce pe una dintre ferestrele fără geam și ar fi scăpat, fugind pe acoperișul de alături.

Nick îl urmări, ignorând sunetul spart al lemnului putrezit. Călcând cu grijă, îl urmări pe Follard. Trecu de mijlocul grinzii și se mișcă cu mai multă încredere. Spre capătul ei, însă, auzi scârțâit puternic și simți cum scândura îi alunecă de sub picioare. Greutatea lui era prea mare pentru lemnul putrezit.

Blestemând, Nick se aruncă spre grinda de alături. Căzu o cascadă de lemn și de stinghii, scoțând un zgomot infernal. Îl orbi o ploaie de praf și de rumeguș. Respirând greu, se chinui să se ridice pe grindă, însă o lovitură puternică în spate aproape că-l făcu să cadă. Gemu, surprins și îndurerat, și se uită la chipul triumfător al lui Follard, care era chiar deasupra lui. Un rânjel malefic îi despica figura îngustă.

— O să te trimit în iad, Gentry, spuse el apropiindu-se.

Îl călcă pe mână cu cizma sa grea. Oasele degetelor lui Nick trosniră, făcându-l să geamă de durere. Follard râse ca

un maniac.

— Unu, strigă el. Doi.

Călcă din nou, iar forța zdrobitoare a piciorului său îi provocă o durere sfâșietoare lui Nick. Cizma își luă din nou avânt.

— Trei.

Nick icni și îl apucă de gleznă pe infractor, făcându-l să-și piardă echilibrul. Urlând ascuțit, Follard căzu de pe grindă la două etaje mai jos, unde se zdrobi de pământ.

Nick nu îndrăzni să se uite după el. Se concentrează cu disperare să se ridice pe grindă. Din păcate, nu mai avea forță și îl dureau mâna stângă. Agitându-se ca un vierme în cârligul undiței, își arcui neputincios trupul deasupra hăului și înțelese uimit că avea să moară.

*

Lui Lottie îi tremurau mâinile când reciti biletul.

„Lottie, te rog să mă ajuți. Mama spune că lordul Radnor o să vină să mă ia cu el. Nu vreau să merg, dar ea și tata spun că trebuie. M-au închis în camera mea ca să-l aștept. Mă rog ca tu să nu lași să se întâmple asta, Lottie. Ești singura mea speranță.

*Sora ta iubitoare,
Ellie”.*

Un băiat din sat îi adusese scrisoarea pătată de lacrimi, la puțin timp după plecarea lui Nick. Băiatul spunea că Ellie îl rugase să vină la fereastră ei și îi dăduse mesajul.

— Mi-a spus să-l aduc la dumneavoastră, că o să primesc jumătate de coroană, spuse el stânjenit, ca și cum ar

fi crezut că nu va primi banii.

Lottie îi dădu de două ori pe atât, apoi îl trimisese la bucătărie, cu doamna Trench, ca să primească de mâncare. Mergând agitată prin holul de la intrare, își mușca speriată buzele, neștiind ce să facă. Nu putea ști când se va întoarce Nick. Dar, dacă aștepta prea mult, Radnor ar fi putut să vină și s-o ia cu el pe Ellie.

Gândul o chinuia atât de tare încât strânse pumnii și tipă, supărată. Părinții ei îi dădeau voie să vină să o ia pe săraca, nevinovata Ellie, ca și cum ar fi fost un animal la târg.

— Are doar șaisprezece ani, spuse ea cu voce tare, roșie de furie. Cum pot să facă asta? Cum pot să se mai suporte?

În bilet nu scria nimic de vreo nuntă, ceea ce o făcea să creadă că părinții ei o prostituau pe Ellie pentru binele lor. I se făcu rău. Nu îl putea aștepta pe Nick. Avea să se ducă să o ia pe Ellie, înainte să ajungă Radnor acolo. Era furioasă pe ea însăși că nu făcuse asta deja. Dar cine ar fi putut ști că lordul o va vrea pe sora ei, sau că părinții lor i-o vor da atât de ușor?

— Harriet! strigă tare, sunând tare din cel mai apropiat clopoțel. Harriet!

Camerista cu părul închis la culoare apăru imediat. Fugise atât de repede că aproape-i căzuseră ochelarii.

— Da, doamnă?

— Adu-mi haina de călătorie și boneta.

Oprindu-se puțin, Lottie se gândi la servitorii lui Nick și decise că Daniel era cel mai mare și mai capabil să o ajute.

— Spune-i lui Daniel să vină cu mine. Și pregătește imediat trăsura.

— Da, lady Sydney!

Harriet se grăbi, molipsită de urgența din glasul lui Lottie. În mai puțin de un minut apăru Daniel, îmbrăcat într-

o livrea neagră.

— Doamnă, spuse el făcând o plecăciune impecabilă și așteptându-i instrucțiunile.

Primind boneta de la Harriet, Lottie o legă sub bărbie.

— Daniel, mergem acasă la părinții mei, ca să o aducem aici pe sora mea mai mică. Sunt sigură că ai mei se vor opune. E posibil chiar să fie vorba de o altercație fizică. Nu vreau să fie nimeni rănit, dar trebuie să o aducem pe sora mea aici. Pot să mă bazez pe tine?

El înțelese ce i se cerea.

— Desigur, my lady.

Trăsura fu gata în timp record, iar Lottie strânse biletul în pumn. Curând plecară de pe strada Betterton, iar ea încercă să gândească limpede și să priceapă ce se întâmpla. Ce voia Radnor de la sora ei? În toți anii în care-l cunoscuse, abia dacă își dăduse seama că fata există. Cu excepția ocaziilor în care o criticase, spunând că e grasuță, proastă și nerafinată. De ce ar fi ales-o pe ea drept amantă? Poate pentru că știa că așa o va răni pe Lottie. N-ar fi putut fi fericită alături de Nick cu prețul suferinței surorii ei. Furioasă și speriată, Lottie își ascunse palmele în poala rochiei.

Într-un sfert de oră erau la casa părinților ei. Așteptarea fusese de nesuportat. Când ajunseră în sfârșit și nu văzu trăsura lordului Radnor, Lottie își permise să simtă o rază de speranță. Poate că nu era prea târziu. Vehiculul se opri, iar Daniel o sprijini, ca să coboare. Figura lui calmă o ajută să se mai liniștească. Păși jos și îl lăsă să o conducă spre poartă. Curtea din față era goală. Frații ei mai mici, ciudat, nu erau nicăieri.

Atunci când Lottie îi făcu semn din cap, Daniel bătu la ferm la ușă, anunțându-i pe locatari de sosirea lor. Curând, le

deschise o cameristă.

— Domnișoară Howard, spuse ea stânjenită și privind-o cu ochii mari.

— Acum sunt lady Sydney, răspunse Lottie, uitându-se apoi la Daniel. Poți să mă aștepți aici. O să te strig dacă am nevoie de ajutor.

— Da, doamnă.

Intră și își văzu părinții stând în pragul unuia dintre saloane. Mama ei părea foarte hotărâtă, iar tatăl abia dacă putea ridica privirea din pământ. Semnele de vinovăție pe care le dădeau o înfuriară.

— Unde e Ellie? Întrebă ea fără altă introducere.

Mama ei o privi cu o expresie lipsită de emoție.

— Nu e treaba ta, Charlotte. Așa cum ți-am spus la ultima ta vizită, nu ești binevenită aici. Acțiunile tale egoiste te-au separat de familia asta.

Lottie fu tentată să-i dea o replică usturătoare, dar, înainte să poată spune ceva, auzi un bubuit puternic de undeva din spatele casei.

— Lottie! se auzi strigătul surorii ei. Lottie, sunt aici! Nu mă părăsi!

— Vin! strigă Lottie, aruncându-le părinților ei o privire care spunea că nu-i vine să creadă ce aude. Să vă fie rușine! spuse încet, acuzator. Voi ați să i-o dați lui Radnor, știind că n-ar mai putea avea niciodată o viață normală. Cum puteți trăi cu voi înșivă?

Ignorând strigătele mamei ei, Lottie merse spre dormitorul lui Ellie și răsuci cheia lăsată în broască. Sora ei se repezi afară din cameră, suspinând recunoscătoare și aruncându-i-se în brațe. Avea părul încâlcit și hainele în dezordine.

— Știam că o să mă ajuți, spuse ea ștergându-și obrazii

uzi. Știam, Lottie. Ia-mă de aici. Vine Radnor. Ajunge imediat.

Îmbrățișând-o pe sora ei care încă plângea, Lottie o mângâie și spuse:

— O să vin mereu dacă ai nevoie de mine, Ellie. Du-te să-ți iei lucrurile și o să te iau la mine acasă.

Fata scutură din cap.

— N-avem timp. Trebuie să plecăm acum.

— Bine, spuse Lottie apucând-o de mijloc pe sora ei. Poți să-mi povestești pe drum.

— Lottie, plânse Ellie, a fost oribil, atât de...

Fata se opri când ajunseră aproape de intrare, unde silueta subțire a lui Arthur, lord Radnor, se profila alături de părinții lor. Probabil că ajunsese imediat după Lottie, care nu dădu niciun semn că ar fi tulburată, deși inima îi bătea foarte tare. Conteles avea o privire calculată, rece. Tânăra o strânse pe sora ei pe după umeri și vorbi cu o răceală pe care n-o simțea deloc.

— Nu-ți dau voie să pui mâna pe ea, Radnor.

*

— Sydney! auzi Nick strigătul lui Sayer de undeva de sub el. Ține-te bine!

— Asta... și intenționez, mormăi acesta în timp ce degetele pline de sânge îi alunecau de pe grinda putrezită.

Urechile îi țiuiau înfundat și avea brațele amorțite. Era copleșit de durere. Ciudat, dar gândurile îi erau calme și ordonate. Își dădu seama că Sayer nu avea cum să ajungă la timp lângă el. Nu voia să moară. Ce ironie! Dacă ar fi fost în aceeași situație cu câteva luni în urmă, poate că nu i-ar fi păsat. O viață scurtă, dar veselă... Atât își dorise. Nu i-ar fi trecut prin cap să ceară mai mult.

Dar asta fusese înainte de Lottie. Acum voia timp cu ea. Voia să o mai țină în brațe o dată. Voia să-i spună cât de mult o iubește, deși nu crezuse că poate iubi pe cineva. Și voia să aibă grijă de ea. Gândul că nu va putea face asta, că ea va rămâne fără apărare, vulnerabilă... Degetele îi mai alunecară puțin, iar el icni. Închizând ochii, strânse cât putea de tare grinda, știind că fiecare secundă care trece îl apropie de ea. Demoni cu securi fierbinți îi înțepau mușchii și-l făceau să asude cu nemiluita.

Lottie, se gândi el speriat, agonizând. Înțelegea atât de multe în sfârșit, acum, că era prea târziu. Gândul la ea avea să fie ultimul lui gând, iar numele ei, ultimul sunet de pe buzele lui. Lottie...

Deodată, simți o presiune foarte mare în încheietură, ca și cum l-ar fi apucat un pumn de fier.

— Te-am prins.

Vocea calmă a lui Sayer îi întrerupse șirul gândurilor. În ciuda gemetelor lemnului putrezit, prietenul lui era lângă el, pe grindă. Nick voia să-i spună să-l lase, fiindcă structura nu-i putea ține pe amândoi, dar nu mai avea suficient suflu.

— Trebuie să ai încredere în mine, Sydney, continuă Sayer. Dă drumul grindei și o să te ridic.

Instinctul lui Nick îi spuse să nu facă asta. Dacă dădea drumul grinzii ar fi atârnat deasupra hăului, bazându-se doar pe forța altuia...

— Nu ai de ales, rosti Sayer printre dinți. Dă-i drumul și lasă-mă să te ajut. Acum!

Nick își descleștă degetele de pe lemn. O clipă îngrozitoare atârână liber. Apoi simți cum strânsoarea lui Sayer crește și cum omul îl trage în sus, destul cât să-l urce pe grindă.

— Mergi înainte, spuse acesta, ținându-l în continuare

de braț și conducându-l departe de hău.

Când ajunseră împreună pe podeaua relativ solidă, căzură unul lângă celălalt, respirând din greu.

— La dracu', spuse Sayer când își regăsi suflul destul cât să vorbească. Ești un nemernic al naibii de greu, Sydney.

Dezorientat, copleșit de durere, Nick încercă să înțeleagă că era încă viu. Își șterse fruntea cu mâneca, iar brațul îl duru și-i tremură, cu mușchii înnebuniți de efort. Sayer se ridică și-l privi cu teamă.

— Ți-ai întins niște mușchi. Și mâna arată de parcă a trecut prin sită.

Dar era viu. Un miracol greu de crezut. Nick mai primise o șansă, pe care știa că nu o merită, și, pe tot ce avea mai sfânt, voia să profite de asta. Se gândi la Lottie și i se făcu dor de ea.

— Sayer, am decis ceva.

— Da?

— De acum înainte, n-ai decât să te descurci singur prin Fleet Ditch.

Sayer rânji, părând a ști care era motivul din spatele vehemenței lui.

— Probabil te crezi prea bun pentru locul ăsta, acum, că ești viconte. Știam că nu mai trece mult și o să-ncepi să-ți dai aere.

*

Lordul Radnor era șocat s-o vadă pe Lottie în casa părinților ei. Privirea lui dură și întunecată se mută de la ea la Ellie, comparându-le, observând diferențele. Când se uită din nou la Lottie, era crispat și avea o expresie de ură amestecată cu dor.

— N-ai niciun drept să mă împiedici, îi spuse.

— Sora mea e o tânără nevinovată care nu ți-a greșit cu nimic, se aprinse Lottie. Nu merită să sufere din cauza acțiunilor mele. Las-o în pace!

— Am investit doisprezece ani din viață în tine, spuse Radnor printre dinți, făcând un pas înainte. Și o să fiu răsplătit pentru ei, într-un fel sau altul.

Lottie se uită la părinții ei, nevenindu-i să creadă.

— Doar nu aveți de gând să-l lăsați s-o ia! Cum de ați decăzut în așa hal? Soțul meu v-a spus că o să aibă grijă de voi și o să vă plătească datoriile...

— Ellie o să aibă o viață mai bună, mormăi tatăl ei. Lordul Radnor o să-i ofere de toate...

— Nu te deranjează că vrea să și-o facă amantă?

Lottie se uită urât la ei, cu Ellie ascunsă în spate, tremurând și suspinând.

— Nu accept așa ceva! Plec imediat și o iau cu mine. Dacă îndrăznește cineva să pună mâna pe noi, o să aibă de-a face cu lordul Sydney!

Numele lui Nick îl înfurie pe Radnor.

— Cum îndrăznești? M-ai înșelat, m-ai trădat și m-ai insultat peste limită, iar acum ai de gând să mă văduvești de unica recompensă pe care o cer?

— Nu o vrei pe Ellie, spuse Lottie privindu-l în ochi. Vrei să te răzbuni pe mine. Să mă pedepsești fiindcă m-am măritat cu altul.

— Da, răbufni Radnor, pierzându-și controlul. Da. Vreau să te pedepsesc. Te-am ridicat din noroi, și tu tot acolo te-ai întors. Acum ești coruptă, și m-ai lăsat fără singurul lucru pe care l-am dorit vreodată.

Se apropie la câțiva pași de ea, amenințător.

— În fiecare noapte stau în pat și mi te imaginez alături

de porcul ăla mizerabil, strigă el. Cum ai putut să-l alegi pe animalul ăla scârbos în locul meu? Cel mai infect și mai depravat...

Lottie ridică palma și-l lovi tare peste obraz.

— Nu meriți să-i rostești numele!

Se priviră în ochi, iar Lottie văzu cum Radnor își pierde în sfârșit mințile. Întinse mâna spre ea, apucând-o și trăgând-o spre el. Din spatele ei, Ellie scoase un țipăt înspăimântat.

Părinții lui Lottie erau prea speriați ca să facă vreo mișcare, iar lordul Radnor o trase după el, afară din casă. Prinsă în brațele lui, ea se împiedică pe treptele din față. Conte strigă la vizitiul său în timp ce ea se zbătea. O lovi peste cap, lângă ureche. Lottie se feri și se scutură, ca să scape de durere. Dădu cu ochii de Daniel, care fusese prins de oamenii lui Radnor. În ciuda dimensiunilor lui, nu se putea pune cu alți doi bărbați.

— Doamnă! strigă el înainte ca un pumn să-l facă să tacă.

Radnor o apucă pe Lottie de păr și își înfipse degetele în şuvițele frumos coafate. O prinse de gât cu cealaltă mână și o obligă să urce în trăsura sa.

— Ei bine, Radnor, se auzi vocea neliniștită a tatălui ei, am spus că o poți lua pe Ellie. Dă-i drumul lui Lottie și...

— Pe asta o vreau, urlă Radnor trăgând-o pe fată după el, strângând-o de gât și făcând-o să se înece. Nu mai fac niciun târg. Nu vreau pe altcineva. O iau pe Charlotte și la naiba cu voi toți!

Lottie trase cu toată puterea de mâna care o strângea ca o menghină, în timp ce plămânii îi ardeau. Nu putea respira... Avea nevoie de aer... Dungi negre și roșii îi jucau în fața ochilor și simți cum își pierde cunoștința în îmbrățișarea

criminală a lui Radnor.

Capitolul 15

Lottie își reveni abia când simți că e pe jumătate târâtă, pe jumătate purtată în brațe în casa lui Radnor. O dureau capul și gâtul. Se zbătu în strânsoarea lui de fier. Undeva, sub frică și furie, se bucura că Ellie scăpase. Sora ei era în siguranță, iar acum totul se reducea la confruntarea dintre ea și bărbatul care-i dominase aproape toată viața.

Deși auzi exclamațiile uimite ale câtorva servitori, constată repede că niciunul nu avea curaj să intervină. Se temeau de Radnor și nu aveau cum să-l împiedice să facă orice dorea. Se întrebă de ce o adusesese aici. Casa lui din Londra era primul loc în care ar fi fost căutată odată ce se descoperea că lipsește. Se așteptase s-o ducă undeva, departe, unde să nu poată fi ușor găsiți.

Contele o trase în bibliotecă, încuie ușa și o împinse într-un fotoliu. Cu o mână la gâtul care încă o durea, ea se ghemui între perne. Câteva clipe mai târziu, simți ceva dur și rece apăsându-i tâmpla, în timp ce el îi trăgea capul spre spătar. Inima i se opri când înțelese de ce-o adusesese Radnor aici. Dacă nu o putea avea, intenționa să o distrugă.

— Te-am iubit, îi spuse el încet, părând a fi în toate mințile, chiar dacă pistolul îi tremura în mână. Ți-aș fi dat totul.

Ciudat, dar Lottie reuși să-i răspundă pe un ton la fel de rațional, ca și cum ar fi purtat o conversație obișnuită. Ca și cum viața nu i-ar fi fost la mila degetului de pe trăgaci.

— Nu m-ai iubit niciodată.

O durea gâtul atunci când vorbea, dar se forță să continue.

— Nu știi ce înseamnă să iubești.

Pistolul tremură mai tare.

— Cum poți să spui asta, după tot ce am sacrificat pentru tine? Ești chiar atât de ignorantă?

— În toți anii de când ne cunoaștem, ai dat dovadă că poți fi dominator, că mă vrei și că ești obsedat de mine... Dar asta nu înseamnă că mă iubești.

— Atunci spune-mi tu ce e iubirea, rosti el cu dispreț.

— Iubirea înseamnă respect, acceptare și altruism. Toate lucrurile pe care mi le-a arătat soțul meu în numai câteva săptămâni. Defectele mele nu contează pentru el. Mă iubește fără să-mi pună condiții. Și eu îl iubesc la fel.

— Dragostea voastră mi se datorează mie, spuse el aspru.

— Poate că aș fi simțit ceva pentru tine, dacă ai fi încercat vreodată să fii blând.

Lottie se opri, închizând ochii și simțind pistolul care-i apăsa tâmpla.

— Ciudat, dar nu mi s-a părut niciodată că pentru tine contează dacă te iubesc sau nu.

— Dar contează, spuse Radnor furios. Merit măcar atât din partea ta!

— Ce ironic, spuse ea zâmbind fără umor. Te așteptai ca eu să fiu perfectă, așa cum n-aș fi putut fi niciodată. Și cu toate astea, niciodată n-ai vrut ceva ce aș fi putut să-ți dau. Afecțiune.

— Vreau acum, spuse Radnor, uimind-o.

Cu pistolul la tâmpla sa, veni în fața fotoliului și îngenunche, ajungând cu ochii la nivelul chipului ei. Era îmbujorat, iar culoarea venea din adânc, nu de la suprafața pielii. Avea ochii negri de furie, sau, poate, de disperare, și gura subțire se strâmba, cuprinsă de cine știe ce emoție

puternică. Lottie nu-l văzuse niciodată așa. Nu înțelegea de ce e atât de tulburat, de ce părea atât de chinuit la gândul că o pierde, când ea știa clar că el nu poate iubi.

Mâna ca o gheară o prinse pe a ei și o forță să-i atingă obrazul. Uimită, Lottie înțelese că încerca s-o facă să-l mângâie, acum, așa, cu pistolul la tâmplă.

— Atinge-mă, spuse el febril. Spune-mi că mă iubești.

Lottie nu se mișcă.

— Îmi iubesc soțul.

Radnor se înroși mai mult, furios.

— Nu se poate!

Approape că îi era milă de el, pentru că nu înțelegea nimic.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse ea. Nu poți să-ți imaginezi cum e să iubești pe cineva care nu e perfect. Probabil că te simți tare singur.

— Pe tine te-am iubit, strigă el furios. Te-am iubit, necredincioaso!

— Atunci ai iubit pe cineva care n-a existat. Ai iubit un ideal imposibil. Nu pe mine, spuse ea umezindu-și buzele. Nu știi nimic despre mine, sire.

— Te cunosc mai bine decât oricine, spuse el vehement. N-ai fi nimic fără mine. Ești a mea.

— Ba nu. Sunt soția lordului Sydney.

Ezită înainte să spună ceva la care se gândise de mai multe ori în ultimele zile.

— Și sunt destul de sigură că-i port copilul.

Ochii lui Radnor deveniră două puțuri întunecate pe chipul alb ca un craniu. Înțelese că-l șocase, că lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi însărcinată cu copilul altui bărbat. Încet, degetele contelui se retraseră de peste mâna ei. Se ridică. Pistolul rece nu-i părăsi tâmpla, iar

el se mută în spatele ei. Simți palma lui asudată care-i mângâia părul.

— Ai stricat totul, spuse Radnor pe un ton neașteptat de calm.

Ridică siguranța pistolului.

— Nu mai e nimic aici pentru mine. N-o să fii niciodată cum mi-am dorit.

— Nu, aprobă ea încet. Tot efortul tău a fost în zadar.

Picături reci i se scurgeau pe chip în timp ce aștepta ca el să tragă. În fața unei astfel de înfrângeri definitive, Radnor avea s-o omoare, cu siguranță. Dar ea nu voia să-și petreacă ultimele clipe temându-se. Închise ochii și se gândi la Nick, la sărutările lui, la zâmbetul lui, la căldura brațelor sale. Lacrimi pline de regret și de bucurie curseră de sub pleoapele ei închise. Dacă ar fi putut să trăiască mai mult, alături de el... Dacă ar fi apucat să-i spună ce simte pentru el. Oftă încet și așteptă aproape împăcată ca Radnor să tragă.

Atunci când o auzi răsuflând, el ridică pistolul. În tăcerea grea care urmă, Lottie deschise ochii, uimită de nemișcarea absolută. Dacă nu l-ar fi auzit respirând, ar fi crezut că lordul ieșise din încăpere. Începu să se răsucească spre el, dar un sunet exploziv o inundă și-i făcu urechile să țiuie. Căzu pe spate, lovind podeaua, și niște picături calde îi stropiră rochia și brațele. Confuză, încercă să-și tragă răsuflarea și să șteargă stropii de roșu de pe mâini, nereușind decât să-i transforme în dâre lungi. Sânge, se gândi șocată. Privi silueta îngrămădită pe podea a lui Radnor. Zăcea la mică distanță de ea, pe moarte.

*

Căzând de acord că, oricât le-ar fi displicut ideea,

trebuiau să-i dea raportul lui Morgan, Nick și Sayer merseră pe strada Arcului. Pe Sydney îl durea peste tot, mușchii îl ardeau și degetele rupte i se umflaseră sub batista cu care le legase. Era obosit, îndurerat și abia aștepta să ajungă acasă, la Lottie.

Intrară în clădirea învechită și familiară, îndreptându-se direct spre biroul lui sir Grant și sperând ca acesta să fi revenit de la ședințele de judecată din acea după-amiază. Secretarul acestuia, Vickery, sări de la birou când îi văzu apropiindu-se. Omul rămase uimit de cât de murdari erau.

— Domnule Sayer, domnule... Lord Sydney...

— Am avut o altercație în apropiere de Fleet Ditch, spuse Sayer. Putem intra la Morgan?

Din nu se știe ce motiv, omul îi aruncă lui Nick o privire ciudată.

— Pentru moment e cu cineva, răspunse el.

— Cât durează? întrebă Nick iritat.

— N-am idee, lord Sydney. Se pare că e urgent. De fapt, vizitatorul e servitorul dumneavoastră, sire.

Nick clătină din cap, temându-se că n-a auzit bine.

— Poftim?

— Domnul Daniel Finchley, lămuri Vickery.

— Ce naiba caută aici?

Îngrijorat, Nick intră în biroul lui Morgan fără să mai bată la ușă. Figura acestuia era crispată. Îi aruncă o privire și spuse:

— Intră, Sydney. Ai ajuns la timp. Ce-ai pățit la mână?

— Lasă asta, spuse Nick nerăbdător.

Văzu că, într-adevăr, vizitatorul magistratului era Daniel, vânăt la un ochi și cu hainele rupte.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă încruntat. Ce faci aici, Daniel?

— Nu v-am găsit acasă, sire, spuse omul pe un ton agitat. Nu știam ce să fac, așa că am venit să-i spun lui sir Grant. I s-a întâmplat ceva lui lady Sydney.

Nick tresări și păli.

— Ce i s-a întâmplat?

— Doamna a mers în vizită la familia dumneaei azi dimineață, ca s-o ia pe sora sa. M-a rugat s-o însoțesc și voia să o ajut dacă ar fi fost nevoie, în caz că familia Howard n-ar fi vrut s-o lase pe cea mică să plece.

Căută în buzunar și îi întinse un bilet.

— Lady Sydney a lăsat asta în trăsură.

Grăbit, Nick citi cele scrise pe bucățica de hârtie, privind mai lung primul rând. „Te rog să mă ajuți. Mama spune că lordul Radnor vine să mă ia...” Blestemând, Nick se uită la chipul palid al servitorului.

— Continuă, mârâi el.

— La câteva momente după ce am ajuns acolo, a apărut lordul Radnor. A intrat în casă și când a ieșit părea că-și pierduse mințile. O ținea pe lady Sydney de gât și a obligat-o să urce în trăsura lui. Am încercat să-l opresc, dar oamenii lui m-au împiedicat.

Un val de groază îl străbătu pe Nick. Știa că omul e obsedat, iar acum soția lui era la mila celui de care se temea mai mult. Iar el nu era lângă ea, să o ajute. Gândul îl înnebunea.

— Unde a dus-o? aproape că strigă el, apucându-l pe om de guler cu mâna sănătoasă. Unde sunt, Daniel?

— Nu știu, răspunse acesta tremurând.

— Îl omor! strigă Nick repezindu-se la ușă.

Avea de gând să distrugă toată Londra, începând cu casa lui Radnor. Îi părea rău doar că nu-l poate omorî de mai multe ori, fiindcă și-ar fi dorit s-o facă într-o mie de feluri.

— Sydney, îl întrerupse Morgan cu asprime, mișcându-se atât de repede că ajunsese la ușă odată cu el. Nu te las să pleci de aici ca un nebun. Dacă soția ta e în pericol, are nevoie ca tu să-ți păstrezi mințile.

Nick icni ca un animal.

— La o parte din calea mea!

— O să organizez o echipă de căutare. Trimit câțiva detectivi și cel puțin treizeci de polițiști, peste cel mult cinci minute. Spune-mi unde ar fi putut-o duce Radnor. Îl cunoști mai bine decât mine.

Morgan îl măsură pe Nick, înțelegând teroarea acestuia, și adăugă pe un ton blând:

— Nu ești singur, Sydney. O găsim, îți jur.

Chiar atunci se auzi o scurtă bătaie în ușă.

— Sir Grant, se auzi vocea înfundată a lui Vickery, mai aveți un vizitator.

— Nu acum, se răsti Morgan. Să vină mâine.

Urmă o scurtă pauză.

— Sir Grant?

— Ce naiba e, Vickery? strigă Morgan aruncând o privire furioasă spre ușă.

— Nu cred că vreți să vină mâine.

— Nu-mi pasă cine e, spune-i doar să...

Morgan tăcu după ce ușa se deschise încet. Nick se uită speriat spre vizitator, apoi aproape că alunecă în genunchi.

— Lottie...

*

Cu hainele în dezordine și pătate de sânge, Lottie reuși să zâmbească puțin, văzându-l pe soțul ei.

— Am fost tare ocupată azi, spuse ea.

Sunetul glasului său dezlănțui un val de emoție. Icnind, Nick îi spuse pe nume și se repezi spre ea. O trase în brațe și o strânse, gata s-o sufocă.

— Sânge, spuse el incoerent, atingând-o frenetic în căutarea rănii.

— Nu e al meu. Eu n-am nimic, doar niște...

Lottie se opri și făcu ochii mari, văzându-i mâna bandajată.

— Nick, ești rănit!

— Nu e nimic.

Îi ridică bărbia și o privi speriat. Degetele îi tremurau când o mângâie pe obraz.

— Doamne, Lottie...

Continuă să o exploreze, panicat, și descoperi vânătăile de pe gât. Strigă furios.

— Sfinte Dumnezeule! A îndrăznit să... O să-l măcelăresc pe ticălos!

Lottie îi duse o mână la gură.

— Sunt bine, spuse cu blândețe.

Simțindu-l cum tremură, începu să-l mângâie pe piept.

După evenimentele traumatizante din ultimele ore, era atât de bucuroasă că e cu el încât zâmbi, tulburată, apoi se uită la el cu îngrijorare.

— De fapt, cred că eu mă simt mai bine decât tine.

El gemu și o strânse cu brațul drept, aplecându-se deasupra ei.

— Te iubesc, spuse cu fervoare, tulburat. Te iubesc foarte mult, Lottie.

O sărută pasional. Era clar că uitase de restul lumii. Lottie întoarse capul și râse înfundat.

— Și eu te iubesc, șopti. Dar nu e locul potrivit, dragul meu. Mai târziu, când o să fim singuri, putem...

Tăcu, pentru că Nick o sărută iar. Deodată simți cum el o împinge la perete, aprins. Dându-și seama că nu-l poate opri, ea îl mângâie pe spate, încercând să-l calmeze. O săruta foarte aprins, respirând așa de greu încât îi putea simți pieptul ridicându-se și coborând. Încercă să-l aline mângâindu-l, în timp ce el o săruta cu pasiune. Din când în când îi șoptea numele:

— Lottie...

De fiecare dată când ea încerca să-i răspundă ceva, el o săruta.

— Sydney, spuse sir Grant după ce-și dresese glasul de mai multe ori. Sydney...

După multă vreme, Nick ridică privirea. Lottie îl împinse puțin, făcându-l să-i dea drumul. Îmbujorată și cu răsuflarea tăiată, observă că Sayer devenise brusc foarte interesat de vremea de afară, iar Daniel ieșise și aștepta la ușă.

— Îmi pare rău că te întrerup, sire, spuse sir Grant pe un ton glumeț. Dar insist să aflu ce s-a întâmplat cu Radnor și unde este el acum, mai ales dată fiind starea hainelor soției tale.

Înțelegând că Morgan se referă la urmele de sânge de pe rochia ei, Lottie dădu din cap. Nick continuă s-o țină în brațe în timp ce ea explica.

— Lordul Radnor s-a sinucis, rosti. M-a dus la el acasă și, după ce am vorbit câteva minute, și-a luat viața.

— Cum a făcut asta? Întrebă calm sir Grant.

— Cu pistolul.

Lottie simți că Nick tremură la auzul vorbelor ei.

— Nu pot să explic acțiunile lui, dar pot să vă spun că părea să-și fi pierdut mințile. Le-am spus servitorilor lui să lase cadavrul exact acolo unde era și să nu atingă nimic,

pentru că s-ar putea să doriți să trimiteți un detectiv care să investigheze.

— Bine lucrat, my lady, spuse sir Grant. Pot să vă rog să-mi mai răspundeți la câteva întrebări?

— Măine, spuse Nick pe un ton apăsător. A trecut prin destule azi. Trebuie să se odihnească.

— Aș fi mai mult decât fericită să vă dau toate detaliile, răspunse Lottie, dacă trimiteți după un medic care să se ocupe de mâna lordului Sydney și să-l examineze pe servitorul nostru.

Ochii verzi ai căpitanului străluciră amuzați.

— Trimitem chiar acum pe cineva după doctorul Linley.

— Mă duc eu, se oferi Sayer, ieșind repede.

— Excelent, comentă Morgan uitându-se înapoi la Nick. Și cât îl așteptăm pe Linley, sire, poate că mi-ai putea spune cum te-ai rănit și de ce arăți și miroși de parcă ai fi fost în trecere prin Fleet Ditch.

*

Mult mai târziu, acasă, în pat, după ce vorbiseră ore întregi, Nick îi spuse lui Lottie ce simțise când credea că o să moară, în depozit. Ea îl ascultă, ghemuindu-se sub brațul lui și mângâindu-l pe piept. Vocea îi era adâncă și adormită după medicamentele pe care i le dăduse doctorul, înainte să-i îndrepte oasele degetelor. Nick le luase doar pentru că alternativa ar fi fost ca Sayer și Morgan să-l țină la pământ, cât timp medicul îi turna soluția pe gât.

— Nu mi-am dorit niciodată atât de mult să trăiesc cât mi-am dorit acolo, atârnat de grinda aia putrezită, spuse el. Nu puteam suporta gândul că n-o să te mai văd. Nu vreau decât să fiu cu tine tot restul vieții. Nu-mi pasă de nimic

altceva.

Șoptindu-i că-l iubește, Lottie îi sărută pielea mătăsoasă de pe umăr.

— Mai știi când ți-am spus că am nevoie să fiu detectiv? Întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Nu mai simt la fel, spuse vehement.

— Slavă Domnului, rosti ea zâmbind și ridicându-se în cot. Fiindcă acum n-aș mai putea trăi fără tine.

Nick îi mângâie curbura spatelui.

— Și acum știu în sfârșit ce să-mi doresc.

Ea îl privi nedumerită, cu şuvițe din părul lung alunecând pe pieptul și pe umerii lui.

— Poftim?

— La fântâna dorințelor, rosti el.

— Da, spuse ea sărutându-l pe piept și amintindu-și de dimineața din pădure. Nu ai vrut să-ți pui nicio dorință atunci.

— Nu știam ce să-mi doresc. Acum știu.

— Și ce-ți dorești? Întrebă ea tandru.

El o trase mai aproape și o sărută.

— Să te iubesc pentru totdeauna, îi șopti înainte ca buzele să li se atingă.

Epilog

La o oră după nașterea conașului John Robert Cannon, sir Ross își duse fiul nou-născut în salon, unde așteptau familia și prietenii. Un cor de exclamații încântate se auzi la vederea băiatului adormit, înfășat într-o pătură cu dantelă. Sir Ross îi dădu copilul mamei sale, Catherine, și se așeză într-un fotoliu, oftând.

Nick își studie cumnatul și se gândi că nu-l mai văzuse niciodată atât de obosit și de tulburat. Sir Ross rămăsese cu soția sa în timpul travaliului și al nașterii, împotriva obiceiului. Cu părul negru în dezordine și cu siguranța de sine pierdută pentru o vreme, bărbatul părea mai tânăr decât de obicei. Un om normal, care avea nevoie de un pahar de tărie.

Nick îi turnă un coniac și i-l aduse.

— Cum se simte Sophia? Întrebă.

— Mult mai bine decât mine, spuse sir Ross primind recunoscător paharul. Mulțumesc.

Închise ochii și luă o înghițitură, lăsând băutura să-i liniștească emoțiile.

— Doamne, nu știu cum se descurcă femeile, mormăi el.

Pentru că nu știa nimic despre naștere, Nick se așează pe un fotoliu din apropiere și întrebă nedumerit:

— I-a fost greu Sophiei?

— Nu. Dar mie și cea mai ușoară naștere mi se pare un efort foarte mare.

Sir Ross se destinse și mai bău din coniac, surprinzându-l pe Nick cu sinceritatea lui neobișnuită.

— Ți-e și teamă să te mai culci cu soția ta când te gândești unde se ajunge. Cât a fost în travaliu, nu-mi venea să cred că eu sunt de vină pentru toată suferința, spuse, zâmbind obosit. Pe de altă parte, natura câștigă întotdeauna.

Nick se uită uimit la Lottie. Ca și celelalte femei, se aplecase deasupra bebelușului, fericită. Avea o mână peste pântecul în care creștea copilul lor. Simțindu-l că o privește, ea se uită la el și zâmbi.

— Fir-ar să fie, spuse Nick dându-și seama că și el va fi în aceeași situație cu sir Ross când i se va naște copilul.

— O să supraviețuiești, îl asigură acesta zâmbind. Și eu

o să vin să-ți torn un pahar de coniac.

Se priviră prietenește, iar Nick simți un val neașteptat de simpatie pentru cel care îi fusese atâta vreme înamic. Clătină din cap, zâmbind, și îi întinse mâna lui sir Ross.

— Mulțumesc.

Cumnatul lui îi strânse mâna, înțelegând pentru ce-i mulțumea Nick.

— Deci a meritat? întrebă încet.

Sprijinindu-se de spătar, Nick se mai uită o dată la soția lui, simțind mai multă iubire decât crezuse vreodată că poate simți. Pentru prima dată în viață era împăcat cu sine și cu lumea și nu mai era bântuit de umbrele din trecut.

— Da, spuse simplu, bucurându-se când Lottie îl mai privi o dată.

Sfârșit

Nick Gentry e cunoscut drept cel mai priceput amant din Anglia și detectivul care se ocupă de situații delicate. Misiunea de a o găsi pe Charlotte Howard i se pare ușoară la început, înainte să o cunoască pe domnișoara în cauză. Fiindcă în locul femeii încăpăținate pe care se aștepta să o găsească, el descoperă o tânără într-o situație disperată, ascunzându-se de un bărbat care voia să îi distrugă spiritul. Nick îi face acesteia o propunere cu totul neobișnuită, pe care nu a mai făcut-o nimănui înainte. O cere de soție. Știe că nu va fi o căsătorie doar pe hîrtie. Pentru că simte ceva ce Charlotte nu înțelege încă - apetitul ei pentru senzualitate e asemenea cu al lui. Și ar face orice ca ea să îl iubească.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

